„Nici un iubitor de *romance* nu va rezista cărților lui Kate Moore."
Kirkus Reviews
Păcate pentru un sfânt
KATE MOORE

KATE MOORE
PĂCATE PENTRU UN SFÂNT
SERIA FIII CURTEZANEI

To Temp a Saint by Kate Moore

E voia mea ca fiece copil să fie moştenitorul tatălui său după ce acestuia i-a sunat ceasul

Carta oraşului Londra – William Cuceritorul

Prolog

Londra, 1816

Lupta nu era o luptă, ci doar o scurtă şi sângeroasă dovadă că titlul primează în faţa impertinenţei. Cu toate astea, Xander Jones trebui să admită că nimic nu aducea laolaltă mulţimea londoneză ca desfătarea comună în prezenţa violenţei. Duci şi căruţaşi urlară la unison când pumnul campionului doborâse la pământ adversarul. Incinta faimoasă a meciurilor de box, Fives Court şi posibil chiar întreaga Leicester Square răsunau de voci.

În câteva minute, zarzavagii şi sportivi amatori, prieteni la cataramă, începură să-şi croiască drum prin noapte, fără a lua în seamă rangul. Doar marchizul de Candover nu reuşi să se molipsească de noul spirit democratic al Londrei, retrăgându-se cu un rictus dispreţuitor pe buze cauzat de apropiata întrevedere cu fiul său nelegitim.

Unele graniţe nu trebuiau să fie încălcate.

Xander îl ţinea pe fratele lui, Kit, în faţă, cu mâinile pe umerii băiatului, ferindu-l de marchiz. Nu avea sens să strice o escapadă frăţească.

— I-ai văzut stânga, Xander? Kit dădu un croşeu, imitând mişcarea specifică a campionului. Campionul i-a tras o scatoalcă.

— O scatoalcă?

— Asta spun jucătorii.

— Atâta vreme cât tu nu spui asta acasă.

Xander îl întoarse pe Kit de umeri, îndepărtându-l stângaci, dar hotărât de vesta de mătase violet a unui gentleman corpolent ocupat cu reglarea unui pariu. Bărbatul se uită fix la ei.

Xander se depărtă de prietenii care se îndreptau spre alte distracţii. Seara lor urma probabil să înceapă în sălile publice ale unui stabiliment bine cunoscut din Picadilly şi să se termine în încăperile private ale unui loc rău famat din

Covent Garden.

Xander constată că prefera planul său pentru cina cu Kit. Se adusese vorba de plăcintă cu carne şi bere neagră. Nu însemna că băiatul era pregătit pentru alcool, dar Xander zâmbi la gândul ăsta. Cu un an în urmă ar fi urât însărcinarea de a avea grijă de fratele lui mai mic. Acum nu-l mai deranjau hoinărelile lor prin Londra, chiar dacă acestea se sfârşeau inevitabil cu reproşuri materne pe care Xander era mult prea mare pentru a le suporta. Credea că mama lui era o femeie neînfricată, dar în ultimul timp îşi imagina tâlhari mişunând pe fiece alee întunecată, aşteptând băieţii care nu erau în pat până la ora zece.

Mulţimea se adună în faţa lor pe caldarâm, unde se împrăştie nedemocratic în două tabere – bărbaţi cu vehicule ce îi aşteptau şi slugile lor. Xander îl feri pe Kit de o balegă aburindă şi din respect pentru temerile mamei lui, îl îndreptă pe băiat spre o alee lăturalnică ce ocolea străzile mai primejdioase.

— Mamei nu-i place să mă duci la lupte, nu-i aşa?

— Mai bine să fie secretul nostru.

— Gentlemenii nu se pot distra la box?

— Mulţi se distrează.

Nu avea sens să nege ceea ce Kit vedea cu ochii lui. Guvernul şi-ar fi putut rezolva problemele ţării la meciul din seara asta.

— Dar nu genul nostru de gentlemeni?

— Exact.

Genul lor de gentleman, bastardul bine-crescut, trebuia să fie un soi de cameleon social, adaptându-se companiei în care se găsea.

— Pentru că taţii noştri nu s-au însurat cu mama noastră?

Şi iată-l expus în văzul lumii, motivul pentru care Kit făcuse o pasiune pentru box. La şcoală un băiat se putea bate până când i se jupuiau încheieturile degetelor şi întotdeauna există un alt cap sec care să facă o remarcă despre Sophie Jones. Kit, blond şi mărunt pentru vârsta lui, avea să afle că e greu să apere onoarea mamei lor.

Pe Xander îl cuprinse obişnuita mânie. Se lepădă de ea ca nimic mai mult decât o reacţie întârziată la vederea întâmplătoare a tatălui său. Puţin probabil ca zeii sau sistemul legal britanic să ia apărarea bastarzilor. Un cap limpede şi un croşeu rapid de stânga vor fi mai de folos lui Kit decât acumularea furiei în ritmul ăsta.

— Ce noroc pe noi, copile, că mama nu se mărită cu iubiţii ei.

— Nu-i niciun noroc dacă nu putem merge la lupte.

— Ah, dar dacă tatăl *meu* s-ar fi însurat cu mama *noastră,* atunci nu l-ar fi cunoscut pe tatăl *tău* şi atunci tu unde ai fi fost? Se opriră să lase să treacă o căruţă cu lemne pe aleea îngustă.

În decursul carierei sale de curtezană, Sophie Jones avusese trei amanţi de care ştia Xander. Fiecare dintre ei îi dăruise câte un fiu; fratele lui, Will, îi numea „Fiii păcatului”. Făcuţi în ticăloşenie pentru ticăloşenie, o teorie pe care Will voia s-o dovedească printre mercenarii câtorva armate în cele mai depravate iaduri ale Parisului.

Eforturile Sophiei de a face din fiii ei nişte gentlemeni erau rizibile, socotea Xander, atâta vreme cât ea însăşi ştia mai bine decât toţi cum se comportau gentlemenii în Londra. Cu toate astea, ca fiu nelegitim al unei faimoase curtezane, se bucura şi de avantaje.

Mama lor îi învăţase cum să se descurce cu banii. Niciun bancher nu se pricepea mai bine la investiţii. Darurile amanţilor ei în bijuterii, trăsuri, cai şi rochii extravagante deveniseră un imperiu considerabil de investiţii, o casă confortabilă în Berkeley Square, o educaţie domnească pentru fiii ei şi acum o casă agreabilă între dealurile dintre Surrey şi Tamisa, unde avea de gând să se retragă într-o respectabilitate de văduvă, odată ce Kit era introdus în lume. Un băiat putea face şi mai rău unui părinte.

Aventura ei cu tatăl lui Kit scandalizase Londra când Xander avea şaptesprezece ani şi urma cursurile universităţii. Atunci, undeva în India guvernată de

Wellesley[1], cu mult după ce nebunia bărbatului încetase să mai constituie ultima bârfă londoneză, sărmanul de el murise. Sophie Jones era fără îndoială singura care purta încă doliu după el. Nu-şi mai luase alt amant.

Ceaţa tulbure ca însăşi Tamisa înghiţi căruţa uriaşă din faţa lor. Zgomotul ei dispăru, iar Xander şi Kit continuară să meargă şi doar câţiva trecători întârziaţi îi urmară.

— Majoritatea tipilor nu privesc aşa lucrurile, ce zici, Xander?

— Majoritatea tipilor n-au doi fraţi de mâna întâi.

Un bărbat nu-şi putea alege rudele, dar Xander îi prefera pe fraţii Jones familiei trufaşe a tatălui său. De mult timp îşi scurtase numele pe care tatăl lui binevoise să i-l dea. La şcoală, Alexander devenise Xander.

Kit îl trase de mânecă.

— Ştii ce face ca un frate să fie de mâna întâi?

— Luminează-mă tu.

— Unul care-l ia pe un tip la lupte şi îl învaţă să-şi folosească pumnii.

— E chiar aşa de rău la şcoală, copile? Xander nu văzuse nici o urmă pe Kit, dar şi el fusese bun la a-şi ascunde dovezile atacurilor colegilor de şcoală.

Kit dădu un şut unei pietre din caldarâm.

— Nu-i aşa de rău. Dar un bătăuş câştigă respect, ştii?

— Păi atunci o să te facem bătăuş.

Kit ţopăi şi îşi aruncă pumnul în aer de bucurie, cu un strigăt triumfător. Sunetul răsună în ceaţă.

— Tu l-ai învăţat pe Will, nu-i aşa, Xander?

— Tot ce ştie.

Despre box.

Lăsară în urmă mulţumea ce se rărea, o cotiră pe o străduţă îngustă de prăvălii cu mâncare, papetării ieftine şi telali. Proprietarii grijulii îşi băgau înăuntru hainele ce atârnau în uşă şi strângeau copertinele de pânză, coborau obloanele acoperind puţina lumină ce mai ilumina încă

1 Richard Colley Wellesley, primul marchiz de Wellesley - om politic englez (n.tr.)

drumul. Nu se aprinseseră lămpile cu ulei şi întunericul făcea impenetrabile toate străzile şi curţile vecine. Asta era marginea Londrei de care se temea mama lor – ruine, duhori, cutreierată de boli şi infestată de rozătoare – unde ginul era cea mai pură substanţă pe care o fiinţă o putea găsi şi supravieţuirea însemna prăduirea celuilalt.

Altundeva în Londra, Londra lui Xander, Londra viitorului, Compania de Gaz, Iluminat şi Cărbune, lumina noaptea cu kilometri de conducte de gaz şi noi felinare. Xander se alăturase mulţimilor pline de admiraţie la fiecare nouă lumină, cucerit de promisiunea prometeică de alungare a întunericului. Se număra printre cei din noua generaţie de bărbaţi care îşi imaginau un oraş cu drumuri largi care să înlocuiască străduţele înguste şi urât mirositoare şi canale eficiente de circulaţie cu aer curat şi apă. Mizase mica lui avere pe acea viziune a unei noi Londre.

Iată o aducere aminte a muncii ce trebuia făcută. Clădirile în paragină se încovoiau una peste cealaltă şi întunericul părea de tăciune şi apăsa greu. Acum se găseau departe de mulţimea de la box, dar pentru o clipă lui Xander i se păru că erau urmăriţi. Îl îndemnă pe Kit spre nord. Roţi ce huruiau pe pietriş şi sunete neclare, distorsionate în ceaţă, le spuneau că se apropiau de una din străzile principale ale Londrei în direcţia est-vest.

Cotiră şi pătrunseră în haos. O gloată de oameni cu feţe înnegrite şi uniforme zdrenţuite de marinari bombardau cu pietre şi gunoaie o trăsură de un galben-deschis aflată în mijlocul unui detaşament de gardă îmbrăcat în uniforme purpurii, sinistre în lumina pâlpâitoare a făcliilor. Umbrele uriaşe ale combatanţilor se zvârcoleau pe zidurile şi ferestrele oblonite ale prăvăliilor.

Fu nevoie doar de o privire, şi Xander recunoscu trăsura cu blazonul regal pe uşă. *Popularitatea nu fusese niciodată punctul forte al Prinţului regent.*

Un par înfipt în spiţele unei roţi din spate scosese vehiculul din funcţiune. Ferestrele erau crăpate. Vizitiul în livrea îşi ţinea braţele ridicate să se apere de pietre, în

vreme ce caii se cabrau şi se retrăgeau, încurcându-şi hamurile.

Xander îl trase pe Kit înapoi în faţa vitrinelor prăvăliei. Nu era lupta lor.

Membrii gărzii depăşiţi numeric, trei la unu după socoteala lui Xander, îşi conduseră caii înspre mulţime cu săbiile scoase, rotindu-le nervos spre bărbaţii care se strângeau roată în jurul lor, în vreme ce ofiţerul care era la comandă bâjbâia pipăindu-şi casca lucitoare. O rană însângerată pe obraz arăta locul unde cureaua fusese tăiată. „Drăcia dracului! Oamenii o să fie străpunşi cu sabia sau călcaţi în picioare pentru că blestematul ăsta idiot nu-şi poate pune casca”.

Trei bărbaţi ajunseră la trăsura prinţului. Aceasta se scutură periculos când ei se urcară pe ea. O sperietoare de ciori cu capul descoperit, cu un nas ca un cioc, scoase un pistol de la betelia pantalonilor şi îl flutură în aer, clătinându-se odată cu mişcarea violentă a trăsurii. Xander hotărî că stătuse destul pe post de observator. Răscoala era o minunată tradiţie a Londrei, dar regicidul era prea francez pentru gustul lui Xander.

Îl împinse înapoi pe Kit într-o poartă umbrită.

— Nu te mişca, îi porunci el. Îşi îndesă pălăria pe capul lui Kit şi se avântă în valul de nebunie.

Se concentră cu putere asupra pistolului.

Grupuri turbulente de oameni şi soldaţi îi blocau calea. Se aruncă înainte, împărţind coate şi picioare, pocnind ţeste una de alta şi doborând bărbaţi de pe gardienii ce se zbăteau. Ajunse la trăsură chiar când Sperietoarea ridicase piedica pistolului şi îndreptase ţeava spre fereastra crăpată. Xander mătură un ultim om din cale şi sări lovind mâna care ţinea pistolul şi îndreptând-o în sus.

Arma se descărcă lângă urechea lui Xander şi mulţimea răcni. Sperietoarea urlă şi îl lovi pe Xander la tâmplă cu arma descărcată. Xander înşfacă mâna cu pistolul, răsucind-o la spate. Urechea îi răsuna dureros şi mirosul înţepător al prafului de puşcă îi ardea gâtlejul. Din spate, mâini trăgeau de el. Îşi ţinu victima care se zbătea

până când arma îi căzu din mână.

Cu un scârţâit asurzitor, trăsura se smuci în faţă, şi Xander se apucă de marginea de sus. Eliberat, Sperietoarea căzu pe stradă. Ca şi cum se dăduse un semnal, caldarâmul fu lovit de făclii. Oamenii se răspândiră pe străduţele întunecate. În cele din urmă, gărzile formară un cerc în jurul trăsurii prinţului. Xander sări jos, îndreptându-se spre Kit, plesnind crupa unui cal fără călăreţ pentru a-şi face loc.

Putea vedea poarta. *Goală.* Se uită în stânga şi în dreapta porţii. Nimic. Privirea i se îndreptă spre prima poartă. Pălăria lui răsturnată zăcea pe jos. „Unde era Kit? La dracu', oare nu cumva se alăturase gloatei?" Xander se întoarse în loc, căutând un trup căzut la pământ. Doi soldaţi fuseseră doborâţi de pe cai. Niciun răzvrătit nu căzuse. Strigă şi nu-şi putu auzi vocea.

De undeva din întuneric, auzi un strigăt tremurat ce îl făcu să-şi simtă stomacul întors pe dos. Se întoarse spre sunetul acela.

În faţa lui vedea ceaţă, umbre şi şuieratul torţelor care se stingeau. Răsuflarea lui precipitată îi vuia în cap. Doar urechea stângă părea că funcţionează cum trebuie, plină de ţipete, tropăituri de paşi şi zăngănit de hamuri. Xander voia să poruncească lumină şi linişte. Se duse spre aleea de unde credea că auzise ţipătul înspăimântat.

— Stai pe loc! strigă o voce. O ignoră, înaintând spre ţipătul ce nu se mai auzea. În spatele lui, se auzi un foc de pistol. Un glonţ îi zgârie urechea dreaptă, o durere intensă îl făcu să se întoarcă. Ofiţerul fără cască ochea spre el cu pistoale în amândouă mâinile.

Pe gulerul lui Xander se scurgea sânge cald. Se sili să vorbească încet şi calm.

— Mi-au luat fratele.

Idiotul de ofiţer se încruntă.

Xander înjură. Lipsa de înţelegere a bărbatului îl costa timp. Se dădu înapoi, cu mâinile ridicate. *Făcuse o mare greşeală, o cotitură greşită pe o stradă greşită. Momentul ăsta nu trebuia să se fi întâmplat. El şi Kit trebuiau acum să mănânce plăcintă cu carne şi să bea bere.*

Voci înnebunite îi umplură urechea bună. Se strădui să vadă în întuneric unde un grup de soldaţi înconjurau trăsura regală. Unul deschise uşa cu blazon. Oamenii înţepeniră. Dinăuntru, Xander auzi vocea regentului.

— Unde-i omul care mi-a salvat viaţa?

Un soldat ieşi din rândurile celor ce înconjurau trăsura, grăbindu-se spre ei, iar ofiţerul fără cască al lui Xander se uită într-o parte. Xander se răsuci şi ţâşni în întuneric.

— Kit! strigă el. Făcu câţiva paşi când ceva îl lovi cu putere la ceafă. Genunchii îi cedară şi îl copleşi întunericul.

Capitolul 1

Londra, trei ani mai târziu

La douăzeci şi patru de ani, Cleo Spencer putu evalua cât de mult decăzuse când intră în banca Evershot de pe Cornhill Street. Nici un cap nu se întoarse în incinta cu coloane, vastă cât o sală de bal. În schimb, Tobias Meese, funcţionarul băncii ţâşni din ascunzătoarea unde stătea, intenţionând să-i blocheze calea.

Ea se îndreptă direct spre biroul preşedintelui, surprinsă că nu făcuse încă dâre în podea de la atâtea drumuri aici. Odată la trei luni în ultimii aproape patru ani, venise să-şi ceară banii, şi obiceiul ăsta începuse să o cam plictisească, la fel ca pelerina ei cea veche.

La şaisprezece ani avusese nervii tari. Cu ochii ei cei verzi şi buclele castanii, intrase în prima ei sală de bal şi întorsese capetele tuturor bărbaţilor holtei. Partenerul ei pentru al doilea set de dansuri, un chipeş locotenent în veston roşu şoptise:

— Ai nişte ochi jucăuşi, şi complimentul o făcuse să pornească pe un drum nesăbuit şi fluşturatic până în clipa de faţă.

Acum se strecura pe lângă un grup de domni cu

favoriţi, prinşi într-o discuţie, punându-i între ea şi Meese şi câştigând câţiva metri faţă de adversarul ei. Aurul lucea pe măciuliile bastoanelor, pe brelocurile ceasurilor şi pe inelele degetelor lor mici. Erau bărbaţi ce puteau mirosi banii în aer, le puteau auzi cântecul într-o adiere de vânt şi le puteau vedea lucirea în zare, şi ei se dădură la o parte lăsând-o pe Cleo să treacă fără a-i arunca măcar o privire.

Meese o opri la uşa preşedintelui, călcând-o pur şi simplu pe tivul rochiei. Volanul se desprinse de rochie cu un zgomot clar de sfâşietură.

— Domnişoară Spencer, domnul E. are o întrevedere.

Cleo afişă cea mai trufaşă privire.

— Imposibil, Meese, la ora asta are o întrevedere cu mine.

Meese o ţinu în loc cu piciorul, o privire alunecoasă în ochi şi trei fire de păr sârmoase sub buză.

— În schimbul unei atenţii, vă pot conduce într-o anticameră unde puteţi aştepta mai retras, ca să zic aşa. Apăsă pe cuvântul *aştepta.*

Cleo îşi ridică bărbia. Mai bine se dezbrăca de rochie decât să-i dea lui Meese vreun bănuţ. Tivul delicat se mai rupse câţiva centimetri, şi ea se gândi să-i dea una în cap lui Meese cu gentuţa grea cu vreo şase cartofi preţioşi de la vecinul ei, fermierul Davies. Raţiunea triumfă. Ar fi fost păcat să strice cartofii.

Zâmbind, îşi ridică poşeta.

— Ia se vedem, Meese. S-ar putea să am ceva pentru tine.

Meese întinse o mână pătată de cerneală şi se retrase pentru a-i permite să bage mâna în geantă.

În clipa în care el îşi luă piciorul de pe tiv, Cleo apucă mânerul uşii şi o deschise brusc spre un birou gol.

— Domnişoară – Meese icni spre camera goală şi, intrând, Cleo îi aruncă un scurt rânjet. Evident, Evershot era în altă parte.

Covorul luxos era gros sub tălpi şi în şemineu ardea un foc straşnic cu o absolută nepăsare faţă de preţul cărbunelui. Picturi, busturi de marmură, cărţi legate în piele

şi draperii bogate din damasc, totul demonstra satisfacerea unor gusturi scumpe. Un uriaş birou negru cu o suprafaţă lucitoare pe care micuţa călimară pe roţi putea să patineze dacă ar fi vrut, domina capătul încăperii. În colţul apropiat, un paravan oriental lăcuit înfăţişa un împărat răsăritean şi curtea sa linguşitoare, ascunzând acele obiecte de primă necesitate la care domnii puteau recurge într-un fel nepermis doamnelor.

Chiar în calea lui Cleo fusese aranjată o măsuţă cu un ceainic de argint aburind, o grămadă de biscuiţi şi ceşti albe şi farfurioare pentru două persoane.

— Complimentele mele, Meese. Te-ai întrecut pe tine însuţi.

Serviciul de ceai provocă o încruntătură îngrijorată pe fruntea îngustă a lui Meese.

— Nu poţi aştepta aici, donşoară. Meese îşi frânse mâinile. Domnului E. n-o să-i placă asta, n-o să-i placă deloc. Femeile neînsoţite n-au voie în banca domnului E.

Cleo îşi scosese mănuşile.

— Banca Evershot a deţinut o substanţială sumă din banii mei timp de aproape patru ani. Cred că am tot dreptul să mă aştept ca domnul Evershot să-şi respecte întrevederea cu mine.

Venise mai devreme, dar n-avea de gând să-i permită lui Meese s-o bage în vreo cămăruţă.

Meese scutură un deget spre ea.

— Eşti o puştoaică îndrăzneaţă, domnişoară, dar n-o să mai primeşti niciun sfanţ de la domnul E.

Cu o privire usturătoare, ieşi grăbit.

Cleo îşi scoase boneta. Probabil că Meese avea dreptate, dar în general, era de părere că ceaiul era un semn bun. Până acum, Evershot nu o servise niciodată cu ceai. În el îşi punea toate speranţele. Poate că era zgârcit şi avea ideea preconceptă că femeile şi nebunii nu puteau administra bani. Dar din cei doi administratori ai ei, el era cel cinstit. Un fir subţire de abur îi aducea în nări mirosul intens de ceai negru. Biscuiţii adăugau o slabă notă untoasă şi stomacul îi bolborosi apreciativ.

Se hotărî să aştepte, aranjându-şi pelerina pe genunchi pentru a ascunde volanul rupt. Din păcate, aranjamentul nu-i mai permitea să ajungă la ceai şi se simţi ridicolă, ca şi cum îşi scosese capul dintr-un cort zdrenţăros. Brandenburgurile delicate de mătase de pe pelerina ei, foarte la modă în urmă cu patru ani, erau ultima ei ambiţie în ce priveşte moda. Ridică marginea să studieze volanul rupt.

Era mai rău decât crezuse. O ploaie de vară târzie nămolise străzile. Paie noroioase stăteau lipite de tivul ce atârna şi botinele ar face de ruşine până şi pe cel mai umil soldat. Economisise un şiling şi şase pence venind în căruţa fermierului Davies doar ca să arate ca şi cum ar strânge bani pentru o efigie a Nopţii Focurilor de Tabără.[2]

O atrăgea discreţia colţului bărbaţilor. Dacă acţiona iute, îşi putea repara fusta şi îl putea întâlni pe Evershot cu o oarecare demnitate. Hotărându-se brusc, îşi luă privirea de la ceai şi se ghemui în spatele paravanului.

Zona separată era la fel de bogată ca şi restul biroului preşedintelui, cu o oglindă mobilă înaltă, o banchetă tapiţată cu piele şi un frumos scrin. Cleo ignoră oglinda, ştiind ce putea vedea. Un volan rupt era cea mai neînsemnată dintre problemele ei. Era subţire şi şatenă şi arăta pregătită pentru azilul parohial, nu pentru sălile de bal din Mayfair unde dansase în nenumărate seri. Mai bine s-ar strecura afară cu geanta plină de cartofi, şi-ar găsi trăsura înainte de a se transforma într-un dovleac şi s-ar duce acasă până când mai era lumină. Ce păcat că nu avea trăsură!

Se lăsă să cadă pe banchetă şi îşi ridică fustele murdare peste genunchi. Încercarea de a-l determina pe Evershot să fie generos era una din acele imposibile sarcini de poveste cum ar fi cea de a transforma paiele în fire de

---

2 5 noiembrie - aniversarea zilei Complotului Prafului de Puşcă din 1605, festivitate în care se arde o păpuşă reprezentându-l pe Fawkes (membru al unui grup de restauraţionişti care urmăreau înlăturarea guvernării protestante prin aruncarea în aer a parlamentului, în vreme ce regele Iacob I se afla înăuntru). Însoţită si de un foc de artificii (n.tr)

aur.

Cel puţin avea paiele. Trebuia doar să le culeagă de pe fustă.

Se aplecă să lucreze, mintea concentrându-se pe calcule familiare şi deprimante. Dacă pur şi simplu nu făcea nimic, cu timpul, în şase ani mai exact, lucrurile se aranjau de la sine. În şase ani va împlini treizeci de ani şi va avea acces la bani fără vreun amestec al administratorilor. În opt ani, Charlie va deveni major. Deşi acum era Onorabilul Lord Woford, ca minor, n-avea acces la averea lui.

La momentul morţii tatălui ei, fratele lui vitreg, Archibald March, le venise în ajutor când totul părea să fie extrem de dificil şi de neclar. Dar unchiul March trebuise să dezvăluie detalii şocante despre împrejurările morţii tatălui ei ca şi cuantumul datoriilor la cărţi. Cleo a fost imediat de acord cu cele mai stricte economii. Semnase documentele ce i se puseseră în faţă, crezându-le necesare pentru a proteja reputaţia tatălui ei şi moştenirea lăsată pentru ea şi Charlie. Crezuse atunci că vor rămâne în casa lor şi că vor avea destulă mâncare şi haine de purtat şi compania prietenilor. Doar mai târziu înţelesese cum făcuse jocul unchiului ei.

Acum trebuia doar să-l convingă pe Evershot să-i dea o alocaţie mai substanţială. O femeie singură de douăzeci şi patru de ani ar trebui să-şi poată controla finanţele şi nu să trăiască la cheremul unor idei depăşite despre capacitatea femeilor. Era de netolerat ca banca să-i ţină banii ei, în vreme ce ea şi fratele ei trăiau ca nişte sărăntoci cu ajutor social.

La treisprezece ani, Charlie era un tânăr înalt şi deşirat, ale cărui încheieturi şi glezne îi ieşeau caraghios din vestoane şi pantaloni.

El nu se plângea, dar devenise visător şi distrat. Cleo era convinsă că va deveni un solitar dacă nu-l dădea la şcoală cu băieţi de vârsta lui. Mai rău, în ultima vreme, unchiul March trimisese scrisori făcând aluzie că l-ar putea lua pe Charlie de la ea pe motiv că nu era capabilă să-l întreţină corespunzător. După calculele ei, aveau nevoie de

cinci sute de lire pentru a-l da pe Charlie la şcoală. Fără ca banca să slăbească baierele pungii unde erau banii lor, nu putea nici măcar angaja un meditator potrivit pentru examenele de admitere ale lui Charlie.

Un zgomot de voci în afara biroului o avertiză scurt că se apropia cineva. Mai culese nişte paie şi mai înfipse încă un ac prin ţesătura ruptă, când uşa se deschise. O voce cochetă de femeie, nicidecum vocea unui preşedinte de bancă, îl anunţă pe nou-venit.

— Vai, sir, ce deştept sunteţi că aţi aranjat această întâlnire! Tata n-o să se gândească în veci unde suntem şi o să fim complet singuri.

— Chiar aşa, veni răspunsul într-o voce serioasă de bariton.

„Vai de mine!” Cleo îngheţă. Unde era Meese? Uşa se închise cu un zgomot discret. Urmă o lungă tăcere dându-i timpul de a-şi dori să fi luat un ceai.

— Domnişoară Finsbury, spuse în cele din urmă vocea de bariton. Dă-mi voie să fiu direct cu dumneata.

Cleo nu plecă, dar politeţea îi dictă să-şi astupe urechile. Fără îndoială că urma să audă o discuţie personală, deşi să iei o femeie în biroul unui preşedinte de bancă pentru a face dragoste cu ea i se părea lui Cleo a fi o strategie romantică de tot râsul, chiar dacă era pentru a evita un tată dezaprobator. Bărbatul trebuie că era foarte sigur pe el încercând să o curteze fără ajutorul luminii lunii sau al muzicii sau al aerului suav al unei grădini oarecare.

Scutură încet rochia şi lăsă cutele să cadă la locul lor. Cel puţin îndrăgostiţii nu păreau interesaţi de ceaiul ei. Trebuia doar să aştepte într-o perfectă linişte ca scena respectivă să se deruleze. Îşi încrucişă mâinile în poală.

Domnul îşi drese glasul. Urmă încă o pauză îngrozitoare. Cleo spera ca el se răzgândească în ce priveşte planul. Chibzui dacă ar putea să vadă dincolo de paravan fără a fi observată şi decise să nu rişte să se dea de gol. „Blestematul de Meese!” Acum înţelese de ce era aşa de agitat s-o lase în biroul lui Evershot înainte de ora stabilită.

Evident că încasase un bacşiş de la domnul Bariton pentru folosirea spaţiului. Poate că el aranjase ceaiul.

— Domnişoară Finsbury, începu din nou domnul Bariton cu voce sigură, adâncă şi masculină, o voce ce o făcu pe Cleo să simtă fiori de parcă o atinsese. Averea dumitale a atras atenţia a numeroşi peţitori.

Domnişoara Finsbury chicoti.

— Sunt sigură, sir, că n-am visat niciodată să mă remarcaţi în mod special.

Domnul oftă adânc, auzind minciuna asta, şi Cleo se mişcă uşor spre despărţitura subţire a panourilor paravanului. Chiar intenţiona s-o *ceară de soţie* într-un birou de bancă?

— Domnişoară Finsbury, amândoi suntem la vârsta şi în momentul acela din viaţă când lumea se aşteaptă să ne căsătorim, aşa că nu vei fi surprinsă dacă te voi aborda pe acest subiect.

Nu va fi surprinsă. Bineînţeles că nu va fi surprinsă. Care femeie cu o fărâmă de creier ar fi vreodată surprinsă de o cerere în căsătorie? Serios, a durat foarte puţin să apară una. Cleo însăşi primise patru cereri în căsătorie doar în primul ei sezon. Şi dacă nu se înşela, domnişoara Finsbury muncise din greu să-l aducă pe domnul Bariton în punctul nevralgic. Cleo se înclină ceva mai mult la dreapta spre crăpătura de deasupra balamalei paravanului. O privire rapidă i-ar da o idee mai bună despre cei doi.

— Domnişoară Finsbury, sunt gata să-ţi ofer o casă confortabilă, libertate…

Urmă o pauză, atât de mare încât fermierul Davies îşi putea conduce căruţa cu fân prin ea. „De ce nu putea bietul om să continue cu ideea? Era timid fără speranţă? Şi de ce insista să repete numele iubitei lui?” Cleo îşi schimbă uşor poziţia.

— …Şi copii, dacă i-ai dori.

„Vai de mine. Sărmana domnişoară Finsbury trebuia oare să-l conducă ea însăşi până în pat?” Cleo avea senzaţia că fata abia dacă respira de emoţie, sau poate că era frustrare faţă de ritmul cererii în căsătorie a domnului.

Serios, bărbaţii ăştia nu citeau niciodată romane? Habar n-aveau cum se procedează?

Cleo îşi îngădui să se aplece o idee mai mult, astfel încât un ochi să se uite pe porţiunea îngustă a celor doi din mijlocul covorului. Principalul obiect în raza vederii era spatele domnului, spatele puternic al unui bărbat înalt şi atletic. Purta o jachetă bleumarin şi pantaloni gri, perfect ajustaţi pe trup. Nu arăta ca un bărbat care să fie excesiv de timid la gândul patului matrimonial. Avea păr negru şi des şi umeri laţi în acea jachetă excesiv de elegantă – ah, cum i-ar mai plăcea să-l îmbrace pe Charlie în aşa o jachetă – o talie îngustă şi picioare lungi şi zvelte.

Fata, pe care Cleo o putea vedea mai bine, cu greu se putea spune că era o fată, chiar cu claia de bucle aurii şi obraji rozalii şi cu totul prea multe funde. Părea a fi cu câţiva ani mai mare decât Cleo şi încrezătoare în şarmul sânilor ei, a căror expunere albă se umfla apreciabil deasupra corsajului.

— Nu înţeleg.

„Desigur că nu înţelegi, sărmana de tine.”

— O să ai o casă în Mayfair şi îţi poţi vizita familia şi prietenii în Cheapside ori de câte ori doreşti. Nu o să-ţi fac vreodată vreun reproş pentru aceste rude.

„Cât de generos din partea ta. Domnule Bariton. Ai băgat de seamă, idiotule, că nu prea e leşinată de încântare?”

— Şi nu trebuie să te temi că voi fi nesăbuit cu zestrea dumitale. Nu sunt jucător, indiferent ce ai fi auzit. Cea mai mare parte din bani poate fi pusă pe numele oricărei… progenituri ce rezultă din căsătoria noastră.

„Rezultă! Îşi imaginează ăsta că plozii se ivesc în grădina de zarzavat ca nişte napi?” Cleo se uită la expresia ezitantă de pe faţa fetei. Ochii domnişoarei Finsbury erau mari şi rotunzi pe faţa ei rozalie.

— Nu mă iubeşti?

Domnul Bariton păru că nu aude.

— Tot ce îţi cer este folosirea imediată a unei părţi din cele treizeci de mii de lire pentru a-i investi într-o afacere

ce va schimba faţa Londrei.

Cleo trebui să-şi ducă mâna la gură. Ochii albaştri ai domnişoarei Finsbury se umplură de lacrimi ce îi şiroiau pe obraji. Ar fi fost tragic, doar că arăta de parcă ar fi jucat un rol într-o farsă de prost gust.

— Ah, n-ar fi trebuit niciodată să vin aici. Tata a spus că dumneata, domnule, eşti un simplu vânător de avere şi, şi… Domnişoara Finsbury scoase o batistă de dantelă dintre sâni şi îşi tampona ochii cu ea… *bastardul…* lordului Candover.

Îngrozitorul cuvânt în vocea scârbită rămase suspendat în aer. Pentru o clipă, Cleo se temu că ea efectiv icnise. Cu siguranţă că niciun sunet nu-i scăpase din gură. Simţi schimbarea din domnul Bariton. „Fugi”, o îndemnă ea pe fată.

— Nu m-aş putea mărita niciodată cu un astfel de bărbat.

Vocea tremurătoare a domnişoarei Finsbury se opri şi ea se repezi spre uşă.

Aceasta se trânti în urma ei.

Cleo îşi ţinu răsuflarea. Însuşi aerul din încăpere era nemişcat. Niciun cărbune din foc nu îndrăzni să se fărâme.

Nasul o mânca şi stomacul ameninţa să se plângă pentru că nu-i dăduse nimic de mâncare încă dinaintea zorilor, dar nu se clinti.

Atâta vreme cât el nu se întorcea, era în siguranţă, dar deschizătura o sili să-l privească stând cu spatele la ea. Liniştea acestei persoane sugera un bărbat cu o voinţă de fier care se aduna, ţinându-şi energia în frâu.

Fără îndoială că era şocat că fusese respins. Serios, Cleo îi putea explica asta. N-avea nimic de-a face cu descendenţa sa imperfectă, deşi era sigură că pe moment mândria îi era lezată de un atac neaşteptat din partea unui duşman pe care niciun gentleman nu-l putea lovi. Cleo mai era de asemenea sigură că nu i-ar fi permis niciodată vreunui bărbat să-i adreseze acel cuvânt.

În cele din urmă se mişcă, întinzând mâna şi luând ceva de pe scaunul pe care Cleo stătuse cu câteva clipe

mai înainte. Încet, se întoarse, uitându-se spre paravan. Boneta neagră a lui Cleo atârna pe degetele lui lungi precum ceva jignitor pe care dorea să-l ţină la distanţă de impecabila sa persoană. Nefericitul ei stomac se strânse alarmant.

— Ai de gând să ieşi de acolo? întrebă el pe tonul acela grav de bariton.

Vocea lui avea tonul tăios al unei mânii controlate. Privirea lui cenuşie, prietenoasă precum oţelul se întâlni cu a ei prin crăpătura din paravan şi fu străbătută de un fior ca un curent de aer rece. În acelaşi timp, voia să îl scuture pentru că îi permisese acelei snoabe cu faţa de budincă să-l supere. Îi prefera aroganţa.

Ieşi de după paravan.

— Mă rog, putea decurge mai bine, nu crezi?

Îşi ridică ochii spre ai lui şi se opri corectându-se în minte. Greşise crezând că cererea lui în căsătorie îl califica în vreun fel drept stângaci, timid sau lipsit de experienţă. Era greşit să creadă că domnişoara Finsbury i-ar putea răni siguranţa de sine. Şi mai ales era greşit să creadă că vreo femeie i-ar fi putut răpi iniţiativa în patul matrimonial.

Cleo nu putu face niciun alt pas şi nu mai putu rosti niciun cuvânt. Nu era pregătită defel pentru înfăţişarea acestui bărbat. Era mai înalt decât Charlie şi mai lat în umeri decât fermierul Davies. Nu că era aşa de chipeş, dar simetria unghiurilor feţei împreună cu senzualitatea reţinută a picioarelor aveau un efect devastator asupra simţurilor ei.

— Vrei să dai sfaturi?

Parcă ar fi întrebat-o dacă ar vrea să moară. Ar trebui să-şi ceară scuze că trăsese cu urechea, dar avea sentimentul că să facă asta ar fi catastrofal. La cel mai mic semn de teamă, i-ar arunca un fulger fumegând la picioare şi ar da foc pelerinei ei zdrenţuite.

— Ah, sunt sigură că nu-ţi mai foloseşte niciun sfat. Şi un cioban se putea descurca mai bine.

El puse deoparte boneta.

— Cunoşti bine practicile amoroase ale ciobanilor, nu-i

aşa?

Ea se sili să se apropie de măsuţa de ceai şi de scaune şi încercă cu disperare să nu se gândească la practicile amoroase ale cuiva anume.

— Cunosc mintea feminină. Aş îndrăzni să spun că domnişoara Finsbury e o cititoare de romane.

— N-am cercetat ce cărţi obişnuieşte să citească.

— Cred mai degrabă că n-ai cercetat nimic legat de ea în afară de contul bancar. Cleo se aşeză înainte să-i cedeze genunchii. Stomacul i se crispă din nou. Ceai?

Faţa lui se înăspri, culoarea închisă a sprâncenelor devenind şi mai evidentă. Avea o încruntătură îngrozitoare şi asta era de fapt din cauza acelei priviri de neclintit. Ea bănuia că nu era un bărbat care îşi recunoştea cu uşurinţă greşelile. Cu toate astea, buza de jos avea o trăsătură senzuală.

— Cum ai intrat aici, domnişoară…?

— Spencer. Cleo Spencer. Şi sunt aici pentru că am stabilită o întrevedere.

De fapt, el era intrusul. Ea îşi feri privirea şi se calmă, concentrându-se să umple cu lichidul aburind cele două ceşti pregătite. Avea o culoare intensă de chihlimbar, şi aburul îmbătător o făcea să-i lase gura apă.

— Întrevedere cu cine?

— Cu domnul Evershot, firește. Cleo îl putu vedea cum o evaluează, o apreciere rece, imparţială ce îi cântărea geanta şi găsea că e necorespunzătoare. Trebuia să rămână în poziţie de atac. Puse ceaşca plină pe masă, în faţa ei.

— Ca să fim sinceri, domnişoară Spencer, dacă aşa te cheamă, pari a fi străină de bănci şi ce se găseşte în ele.

Ea avea dreptate asupra unui singur lucru. Avea un instinct să sară la gâtul omului.

— Judeci după aparenţe, nu-i aşa? Acum, domnişoara Finsbury, poate că la început a fost vrăjită de hainele dumitale, dar la o adică, te-a citit perfect. Vrei să te foloseşti de averea ei pentru un anume scop al dumitale.

— Am admis asta. Ar fi trebuit să mint şi să-mi declar

dragostea pasionată?

— Fireşte că nu, dar poate ar fi trebuit să nu te pripeşti şi s-o cunoşti mai bine. Pare a fi într-o dispoziţie mai romantică decât ai anticipat. Ai observat cu ce e îmbrăcată sau i-ai făcut vreun compliment legat de asta?

El mormăi un răspuns şi se aşează în faţa ei.

— Ai luat-o de mână? Ţi-ai coborât vocea până la o şoaptă răguşită? Cleo scutură din cap. N-ai nicio soră, nu-i aşa?

— Dacă crezi că aş înţelege mai bine mintea feminină având o soră, te înşeli amarnic. Crede-mă, am o experienţă vastă în ce priveşte… mintea feminină. Se aplecă în faţă şi mâinile sale întunecate şi îndrăzneţe cuprinseră ceaşca. Era prima dată când se uita la acele mâini noduroase, subţiri şi izbitor de masculine în comparaţie cu ceaşca albă, cuibărită în căuşul palmelor.

Cleo clipi. Avusese cea mai îngrijorătoare imagine cu ea stând goală în faţa lui.

— Poate că femeile se închipuie a fi îndrăgostite cât vor, dar încă n-am văzut vreuna să-şi uite poşeta în acest timp.

— Şi aşa ai ales un birou de bancă pentru a-ţi face declaraţia? Era de părere că vocea îi sunase remarcabil de calmă.

El îşi feri privirea. Profilul era chipeş, în stilul unei severe sculpturi în piatră.

— A fost destul de dificil să fac aranjamentele pentru a mă vedea cu doamna.

— Te-ai gândit că ai putea să obţii direct banii din averea iubitei dumitale, odată ce îţi cădea la picioare?

— Cererea mea a fost cinstită.

— Admirabil, sunt sigură, dar evident că domnişoara Finsbury n-a fost mişcată de devotamentul dumitale faţă de cele treizeci de mii de lire ale ei. Cleo luă o gură întăritoare din divinul ceai.

El puse ceaşca jos, fără a gusta.

— Ar fi avut ceea ce majoritatea femeilor vor de la o căsătorie.

Cleo îl privi, se uită la linia intransigentă a maxilarului şi la arcuirea plină a buzei de jos. Ţesătura întinsă a pantalonilor sublinia o coapsă musculoasă. Era evident că nu înţelegea motivele unei femei pentru a se mărita cu un bărbat ca el.

— Cu toate astea, iată-te după mai puţin de un sfert de oră, fără eventuala logodnică sau zestrea ei grasă. Pot să-ţi spun cum mi s-a părut mie?

Privirile li se întâlniră şi rămaseră aşa, şi Cleo îşi aminti de o lecţie vinovată a copilăriei, „cu cremene se face focul”. Îşi dădu seama de ceva jenant. El o depăşise cu mult. Dorise ca domnişoara Finsbury să-l refuze. Îi încurajase refuzul. Oricare ar fi fost motivele pentru a-i face curte de la bun început, se răzgândise.

Cleo se întrebă când îşi dăduse el seama că nu putea continua aşa. Era meritoriu din partea lui că suportase toată umilinţa momentului şi că o cruţase pe toanta aia împopoţonată de porţia ei.

— De ce eziţi acum? El făcu un gest cu mâna şi se sprijini de spătar.

Cleo renunţă la ceai şi se ridică. „Ah, puteam şi eu să joc acest joc. Aş fi bucuroasă să-i înşir nebuniile”.

— Ai început prin a-i spune că averea era marea ei atracţie. N-ai observat-o pe ea ca persoană când se străduise să se îmbrace cu atâta grijă pentru dumneata. I-a luat mult timp să-şi aranjeze toate fundele alea. După aceea, ai subliniat că e cam bătrână.

Începu să se plimbe, ambalându-se.

— Apoi, i-ai oferit lucruri pe care tatăl ei deja i le dădea – o casă confortabilă şi libertate. Mai departe, în caz că n-ar fi auzit prima menţiune despre avere, ai sugerat că în vreme ce dumneata urma să fii ocupat cu cheltuirea banilor ei, ea se putea ocupa cu rudele ei inferioare ca nivel în societate şi cu copiii care ar apărea ca prin farmec. Se opri în faţa lui. Acea privire mijită era aţintită asupra ei, nu mai era furioasă, ci amuzată. Până şi napii trebuie semănaţi, ştii?

— Eşti neruşinată. Cât ani ai, douăzeci? Cum se face

că nimeni nu te-a strâns de gât?

Cleo se aşează din nou. Se simţi inexplicabil de dezumflată.

— Sunt sinceră, recunosc, dar următoarea dumitale cerere în căsătorie va fi indubitabil mai bună datorită sfaturilor mele şi, de vreme ce se pare că ai o nevoie presantă de zestrea cuiva, bănuiesc că vei cere din nou pe cineva.

— Poate că mă poţi îndruma spre o moştenitoare ceva mai înţelegătoare.

În privirea lui cenuşie şi rece, văzu batjocură. Putea savura acest joc stând acolo în hainele lui elegante în vreme ce pe tivul ei se usca noroiul.

Prin minte îi străfulgeră o idee nebunească. Ce-ar fi să-i facă ei cererea în căsătorie? Se simţea ca eroul lui Charlie, Ben Franklin[3], cu zmeul lui încercând să atragă fulgerul cu o cheie. Luă din nou ceaşca, dar lichidul gustos se răcise şi ideea din mintea ei devenise de neoprit.

— Ei bine, sugeră ea, ai putea să mă ceri pe mine de soţie. Spre deosebire de domnişoara Finsbury, eu gândesc practic.

Din nou o măsură iute cu privirea cu ochi aspri, ceea ce-i provocă un uşor tremurat în stomac. El se aplecă şi culese de pe jos un pai, punându-l pe tava de argint. Cleo simţi cum se îmbujorează pe loc.

— Şi zestrea dumitale, domnişoară Spencer? Care e preţul de vânzare pentru pelerina cu brandenburguri de mătase la prăvăliile cu haine de mâna a doua?

Ea îşi încleştă mâinile în poală şi se sili să nu răspundă. El observase singura frivolitate care îi mai rămăsese şi economia ei disperată. Trebuia s-o lase baltă. Nimeni nu ştia valoarea averii ei în afară de administratori.

E uşor pentru el să facă ironii pe marginea banilor. Orice fel de nevoie ar avea de zestrea domnişoarei Finsbury, nu se simţea strâmtorat în viaţa de zi cu zi. Dar

---

3 Benjamin Franklin - una dintre cele mai cunoscute personalităţi din istoria Statelor Unite, unul dintre Părinţii Fondatori, diplomat, om de ştiinţă, inventator, filosof, profesor şi om politic (n.tr.)

ah, o ispitea. Şansa de a avea acces la propriii bani o ademenea ca o prună coaptă, gata de a fi culeasă.

Când îşi ridică privirea, el o privea îndeaproape. În ea izbucni un râs nesăbuit.

— Zestrea mea? Vai de mine, dar am şaptezeci şi cinci de mii de lire chiar în banca asta.

Surprinse fulgerul surprizei în acei ochi reci, dar imediat acesta dispăru. Apoi privirea lui se întoarse spre firul de paie şi rictusul gurii demonstra că n-o credea.

Uşa se deschise şi intră domnul Evershot, chicotind şi frecându-şi mâinile cu licărul de bancher în ochi. Ţeasta rozalie abia dacă era acoperită de fire subţiri de păr sur. Se uită direct la interlocutorul lui Cleo.

— Aţi încheiat afacerea? Totul e satisfăcător?

— Datorită acestei doamne. Domnul Bariton se ridică, întinzându-şi încet trupul înalt. Pretinde că are o întrevedere cu dumneavoastră.

— Domnişoara Spencer? O întrevedere azi? Evershot se încruntă spre Cleo. Jones! Îmi cer iertare.

— Iertare lui! Cleo avu satisfacţia văzându-l pe Jones cum înregistrează atât recunoaşterea lui Evershot, cât şi veridicitatea numelui ei.

Evershot se întoarse spre Jones.

— Sper că n-aţi fost deranjat?

Cleo spumega. Nu-l văzuse niciodată pe Evershot ploconindu-se. Cât de umilitor că un oarecare *domn Jones* conta în calitate de client, în vreme ce ea nu.

— Domnule Evershot, domnul Jones a fost atât de amabil să-mi ţină de urât în vreme ce dumneavoastră aţi întârziat. Tocmai pleca.

Gura severă a lui Jones se arcui într-un soi de zâmbet.

— Evershot, domnişoară Spencer, bună ziua.

Plecăciunea lui Evershot aproape că mătură podelele. Avea să-şi culeagă toată noaptea de pe rufărie fire din covor. Cleo se întoarse la ceai. Cel puţin blestematul de pai dispăruse, pierdut undeva în modelul covorului.

— Evident că domnul Jones cunoaşte secretul primirii aici a unor servicii de calitate.

— Nu *domnul* Jones. Ci *Sir* Alexander Jones, omul care i-a salvat viaţa prinţului.

Capitolul 2

Cleo se întoarse pe întuneric la ferma Fernhill. Îşi târa picioarele pe cărarea mocirloasă, încercând să nu lase dezamăgirea să-i încetinească paşii şi încercând să nu aterizeze în noroi. Întâlnirea ei cu Sir Alexander Jones fusese un dezastru. În opinia lui Evershot, ea intervenise între bancă şi unul dintre *importanţii* săi clienţi.

Evershot refuzase s-o ajute fără a-l consulta şi pe celălalt administrator, unchiul March, şi ăsta era exact lucrul pe care Cleo trebuia să-l evite. Dacă nu găsea un mod de a-l înscrie pe Charlie la şcoală, March urma să-l ia de lângă ea. Nu merita asta. Era sigură că de mult se căise pentru orice capriciu sau nebunie pe care le comisese în acei trei ani ameţitori ai adolescenţei ei, când se crezuse mai presus de orice nenorociri.

Moartea mamei ei la naşterea lui Charlie devenise o durere surdă în vremea când Cleo îşi făcuse debutul în societate. Cam pe atunci, se obişnuise atât de mult să aibă grijă de ea şi de Charlie cu ajutorul dădacei ei, domnişoara Hester Britt, încât nu-şi imaginase să aibă vreo nevoie deosebită de îndrumare părintească în Londra. Nu-şi imaginase că tatăl ei va cădea pe scările unui bordel şi îşi va frânge gâtul. Nu-şi imaginase că el cedase întreţinerea copiilor lui unui frate vitreg mai interesat de banii decât de bunăstarea lor. Nu-şi imaginase nici puterea unei bucăţi de hârtie în limitarea libertăţii ei şi a fratelui ei.

Dacă Sir Alexander Jones ar fi acceptat neobişnuita ei propunere şi pur şi simplu şi-ar fi transferat planurile către ea? Ar fi spus da? Se înfioră la acest gând. Din nou trebui să reflecteze la uriaşa ei cădere. Nu-i era de folos să îşi amintească de acele sezoane pline de cereri în căsătorie din partea tinerilor fermecători şi doar pe jumătate sinceri

cărora le spusese „nu” crezând că burlaci se vor găsi din abundenţă, precum nucile toamna.

Dacă ar fi acceptat pe unul din acei tineri, oricât de imperfectă ar fi fost căsătoria, ea şi averea ei n-ar fi fost niciodată sub controlul unchiului ei. Şi trebuia să admită că oricare din ei ar fi fost mai bun decât soţul pe care unchiul March i-l alesese.

Dar acei peţitori dispăruseră. Azi aproape că îl ceruse în căsătorie pe un străin cu ochi aspri despre care nu ştia nimic, cu excepţia faptului că era gata să se însoare cu o neroadă pentru averea ei. Jones avusese un efect nefericit asupra ei. Îl putea explica doar ca o disperare pentru bani. Fusese o totală nebunie să dezvăluie unui străin mărimea averii ei. Fusese norocoasă că Evershot le întrerupsese discuţia. Odată ce Jones ieşise din încăpere, Cleo îşi recăpătase judecata. Nu credea nici că Franklin îşi continuase experimentele lui periculoase cu zmeul, altfel ar fi fost făcut scrum.

Evident că şi Sir Alexander Jones îşi revenise în fire în ce-o privea pe domnişoara Finsbury, aşa încât era puţin probabil să mai adreseze vreo cerere în căsătorie pripită, în special unei fete în zdrenţe, cu paie pe fustă.

Când ajunse la cotitură, putu vedea o lumină ce venea dinspre grajd, ceea ce însemna că Charlie era la treabă. Doar câţiva paşi şi setterul lui Charlie, Bess, alergă s-o întâmpine pe Cleo, lătrând veselă şi dând vioaie din coadă. Cleo se opri s-o mângâie pe capul mătăsos.

Apoi apăru Charlie cu o găleată de lapte. Stomacul gol al lui Cleo scoase sunete disperate. Îl privi pe fratele ei cum se apropia cu găleata grea mergând legănat, aruncând o umbră subţire în lumina ce ieşea din grajd.

— De ce ai întârziat atâta? Mi-am făcut ceva griji.

— Sper că nu prea multe. Ţi-am adus un cadou, o adevărată comoară. Cleo îi arătă sulul subţire de hârtie pe care îl protejase cu mare grijă în căruţă.

— Şi n-ai mâncat, bănuiesc, aşa-i?

— Nu mi-a fost foame.

— Mincinoaso.

— Până acuma, firește. Ea se uită în găleată. Fie binecuvântată Agnes pentru că ne-a dat tot laptele ăsta bun. Ce-o să facem cu el? Îl luă pe Charlie de brațul liber și îl trase înspre bucătărie încercând să nu vadă că își făcuse treaba în singura lui cămașă și pantaloni buni.

— Păi, dacă am avea niște ouă și făină, zahăr și scorțișoară, am putea face o budincă.

— Și dacă am avea niște cartofi?

— I-am putea fierbe să facem piure, spuse el visător. Cartofii erau felul principal de mâncare al festinurilor imaginare cu care plănuiau să sărbătorească reîntoarcerea lor la Woford Abbey, acum ocupată de un chiriaș. I-ar găti cu smântână, i-ar prăji în sosul de la friptură și i-ar bate făcându-i niște mormane untoase.

Cleo își ridică poșeta.

— Avem cartofi. Mulțumită lui Davies. Mi-a dat șase în dimineața asta și i-am cărat prin Londra toată ziua.

— Cartofi? Serios?

— Serios. Hai să punem oala pe foc.

— Cleo, ești o soră de milioane.

— Poate, dar nu l-am convins pe Evershot să-mi dea nici măcar un șiling în plus la alocație.

În ciuda intențiilor ei, veștile sunară cam sumbru.

Le potoli glumele în vreme ce găteau și le strică splendoarea cartofilor când Cleo puse pe masă farfuria aburindă. Nici măcar strălucirea nechibzuită a celor patru lumânări nu reuși să le ridice moralul, dar Cleo savură fiecare dumicat și când vasele fură luate de pe masă, nu stinse imediat lumânările, ci îi aduse cadoul lui Charlie. Îi puse în față sulul de hârtie subțire și se așeză, anticipându-i plăcerea. Charlie nu se grăbea niciodată. Dacă ar fi fost după ea, i-ar fi dat cadouri la nesfârșit, doar să vadă deplinătatea recunoștinței lui. Lăsă cioturile de lumânări să ardă.

Charlie ținea atent în mână sulul de hârtie subțire.

— N-o să-mi spui de unde e ăsta, nu-i așa?

Cleo scutură din cap.

— Ghicește.

Degetele lui Charlie se mişcară încet peste sulul de hârtie şi îi înconjurară capetele.

— De la Stanford?

Cleo nu putea nega. Se oprise la papetăria de pe Rose Street după ce ieşise de la bancă.

— La urma urmei, n-a fost chiar o călătorie inutilă până în oraş.

— Dar ce e?

— Trebuie să-l deschizi ca să afli.

Din nou, Charlie aşteptă. Ochii i se mişcau de colo-colo aşa cum făcea când se gândea la ceva. Părul, mai închis la culoare decât al lui Cleo, îi cădea în bucle dese pe faţă.

— Ştii, Cleo, aş putea face mai mult pentru noi.

— Nu.

— Am vorbit cu Davies săptămâna asta şi e dispus să-mi dea măruntaiele când îşi taie porcii. Spune că dacă le curăţ de mâzgă până când devin albe ca zăpada, domnul Hems, măcelarul, o să-mi plătească un penny pe livră pentru membrane.

— Charlie Spencer, să nici nu îndrăzneşti să te gândeşti. Ai mai mult decât suficient de făcut să ţii ferma asta pe picioare şi să continui cu învăţatul. Cleo tremura. Îşi încleştă mâinile în poală. O să te bag la şcoală până în ianuarie ce vine. Acum deschide, deschide.

Charlie scoase panglica de pe sul cu o mişcare a braţului său subţire şi întinse hârtia. Nu putu rezista plăcerii la vederea cadoului.

— E excelent!

Era o diagramă cu o serie de îmbunătăţiri a unui motor cu aburi Boulton şi Watt desenată în linii clare şi detalii minunate. Charlie fu absorbit pe loc în a înţelege potrivirea diferitelor variante.

— Asta ar dubla eficienţa ăsteia.

— Mă bucur că îţi place. Ne descurcăm destul de bine şi am doar o strângere de inimă pentru că trebuie să te înscriu la şcoală.

— Înainte să mă ia Mardi de aici.

— Nu voi îngădui aşa ceva, dar hai să încercăm orice altceva înainte de planul cu măruntaiele de porc.

Charlie rânji.

— Eşti sigură?

— Dacă o să fii un mare inventator, ai nevoie de o educaţie ştiinţifică şi o să găsim o cale să o şi capeţi. Era o hotărâre bună, doar puţin afectată, atunci când una din lumânări se scurse şi se stinse.

*

Administrarea justiţiei pe Bow Street la numărul patru fiind una din distracţiile ieftine ale unei seri londoneze, în sala de judecată se strânsese multă lume când Xander ajunse acolo. Îşi făcu loc prin gloată spre fratele lui, Will, care făcu repede loc cu o scurtă şi tăioasă privire spre un tip voinic cu un şorţ în faţă, duhnind a peşte.

Xander se aplecă spre Will să se facă auzit peste murmurul oamenilor.

— Vreunul interesant în grupul din seara asta?

— Nate Wilde. Hoţ de buzunare şi informator. E unul dintre băieţii lui Bredsell.

Un membru al patrulei pedestre cu chipiu negru şi veston albastru cu nasturi de alamă târî în sală un tânăr scund şi viguros, trăgându-l de mâinile în cătuşe. Tânărul înjură şi se împotrivi, dar ofiţerul nu-i dădu nicio atenţie. În spatele tânărului, un bărbat în severe veşminte preoţeşti îi şopti ceva şi băiatul se potoli.

— Pariu pe douăzeci şi cinci de lire că scapă. Xander oferi mai mult decât obişnuita lui mizã.

Will nu-şi luă ochii de la proces.

— Douăzeci şi cinci de lire? Te-ai umplut de bişatari. Ah, domnişoara Finsbury ţi-a acceptat cererea?

— Nicidecum.

— Hârtia aia cu titlul de cavaler pe care ţi-a dat-o Prinny[4] n-a impresionat-o pe porumbiţă?

— Am fost cinstit cu ea.

4 Poreclă afectuoasădată prinţuui George al IV-lea (n.tr.)

— Ciudat. Păi, atunci te-a citit.

— S-a discutat deja de asta.

Xander îşi aminti cu precizie de doi ochi verzi şi o gură isteaţă.

Will rânji.

— Bine, n-am vrea să crezi că o bătaie pe umăr de la Dolofănia Sa[5] te schimbă.

Se putea baza pe Will să-i amintească faptul că titlul de cavaler era o onoare superficială, acordată dintr-un capriciu de către un prinţ nepopular. Fiind Sir Alexander Jones, nu schimba adevărul despre naşterea lui Xander.

Una era ca fratele lui să îl înţeleagă atât de profund, dar ca o străină noroită s-o facă, era deranjant. Îl făcuse să-şi dea seama ceea ce nu voise să recunoască faţă de sine însuşi – cât de plin de ezitări fusese ca peţitor.

— De fapt, domnişoara Finsbury m-a acuzat că sunt un simplu vânător de avere. N-avea nevoie să menţioneze şi cealaltă acuzaţie aruncată de doamnă.

— Aoleu.

— O să supravieţuiesc.

— Fireşte că da. Nu ţi-a rănit inima, pentru că nu ai aşa ceva.

— În cel mai bun caz e o anexă deranjantă, menită să se frângă, aşa am auzit.

Xander îndrăzni să-i arunce o privire scurtă lui Will şi observă o tăietură proaspătă deasupra ochiului drept al fratelui său.

— Întrebarea este – partenerii tăi lefteri vor aştepta ca tu să pui mâna pe biştari?

Xander ridică din umeri. Fusese invitat să se alăture nou-înfiinţatului Grup Metropolitan de Uzine, o altă schimbare a norocului pentru el din noaptea în care sărise în ajutorul prinţului. GMU plănuia să transforme Londra dintr-un labirint insalubru de drumuri şerpuite într-o capitală demnă de un imperiu. Pentru a lansa afacerea, se aştepta ca fiecare membru să contribuie cu douăzeci de mii de lire din banii proprii. Xander cheltuise o mare parte din

5 Aluzie la corpolenţa prinţului (n.tr.)

bani în căutarea lui Kit. Ceea ce rămăsese, o avere modestă, o investise, de aici atracţia uriaşă pentru zestrea substanţială a Augustei Finsbury. Acum avea nevoie de bani gheaţă.

— Apropo, frate, am o scrisoare pentru tine.

Will îi înmână un plic cu blazon, şifonat şi uzat de atâtea drumuri, acoperit de un scris feminin şi dantelat.

Parfumul exotic al scrisorii îi ajunse lui Xander la nas chiar prin mirosurile de trupuri încinse şi răsuflări duhnind a bere care îi făceau concurenţă. O vâri în buzunarul exterior al hainei. O să-l pună pe valet să aerisească mâine haina.

— N-o citeşti?

— Presupun că tu ai citit-o. Ea se simte bine?

Will râse.

— Crezi că-ţi citesc blestematele de scrisori?

— N-aş aprecia prea mult calităţile tale de spion dacă n-ai face-o.

— Parisul îi prieşte.

— Bine. Vorbea serios. Măcar un membru al jalnicei lor familii ar trebui să-şi afle liniştea şi un nou început. Aproape trei ani de căutări nu-l aduseseră pe Kit. Grămada neliniştită de întrebări fără răspuns se trezise la viaţă în mintea lui. *Cine îl luase pe Kit şi de ce? Mai trăia oare? Era în Londra sau într-un colţ nenorocit din lumea asta largă? Ce altceva mai puteau face pentru a-l găsi?*

Participarea la aceste şedinţe fusese ideea lui Will, ca strategie de căutare. După părerea lui Will, vasta lume interlopi a Londrei era o reţea la fel de complicaţi ca şi una alcătuită de spionajul militar. Vidanjori de canale, vagabonzi, ciorditori, târfe şi bătăuşi erau legaţi de tăinuitori, codoaşe şi încă mulţi stăpâni dubioşi. Cei mai dezgustători ticăloşi treceau prin labirintul întunecat al Londrei ascunse şi îi vedeau şi îi auzeau secretele. Încet, Xander şi Will trasau aceste legături, urmărind firele ce legau hoţii de buzunare şi prostituatele cu cei care îi jefuiau pe aceştia.

Murmurul din sală încetă şi magistratul cu perucă intră şi se aşeză. Un ofiţer ceru celor prezenţi să facă

liniște.

Xander îl studie pe tânărul care acum se sprijinea obraznic de boxa mărginită de balustrada de fier. Fața lui avea o astfel de privire flămândă și animalică, încât era greu să-i evaluezi vârsta. Xander bănuia undeva între doisprezece și cincisprezece ani. Băiatul fusese tuns ca un băiat de cor bisericesc pentru a se înfățișa în sala de judecată, dar trăsăturile lui aveau acea aparență perversă a unuia călit de loviturile vieții. Îi surprinse privirea lui Xander și buzele lui se strânseră, dezvelind niște dinți albi și puternici.

— S-ar putea să știe ceva.

— Dacă e unul din băieții lui Bredsell, știe toate mișculațiile din St. Giles, și încă cum.

— Care îi treaba cu el?

— Născut în Seven Dials[6], crescut în băute, încăierări și hoții. Bredsell îl are de doar un an, așa că încă nu-i de spânzurătoare.

Bredsell conducea o școală pentru băieți într-un depozit pe Bread Street, într-una dintre cele mai groaznice mahalale ale Londrei. Băieților certați cu legea le ziceau „primitori”. Dacă Bredsell își punea în minte să-l scape pe un băiat din ghearele legii, în general reușea. Xander scrută mulțimea în căutarea lui Archibald March, patronul aristocrat al lui Bredsell.

În anul scurs de când Xander și Will asistau la ședințele nocturne de la tribunal, Xander ajunsese să se aștepte la apariția lui Bredsell și a lui March.

Se citiră acuzațiile aduse băiatului. Lista era lungă și pedeapsa pentru cea mai gravă dintre infracțiuni era deportarea.

Reverendul Bertram Bredsell se ridică, un bărbat cu obraji rozalii, cu un cap acoperit de bucle blonde, tunse scurt și o privire tristă, ca și cum îl îndurerau toate relele lumii, însă Xander nu era păcălit de fața angelică. Bredsell poreclit „Moralistul” de către jurnale, putea face un public să creadă orice.

---

6 Mahala rău famată din Londra secolului al XIX-lea (n.tr.)

— Excelenţa Voastră, dacă mi se permite să spun câteva cuvinte în numele acestui tânăr.

— Domnule Bredsell, această instanţă nu este un amvon. Vorbiţi scurt şi la obiect.

— Mulţumesc, Excelenţă. Bredsell tăcu apoi până când murmurul din sală se stinse şi toţi ochii fură aţintiţi asupra lui. Omul avea prestanţă. Îşi ridică privirea şi vorbi pe o voce catifelată de tenor. Lumea îl judecă pe Nate Wilde cu asprime, dar nu e el de vină pentru ignoranţa în care trăieşte. Iar ignoranţa nu se va tămădui în întunericul calei unei corăbii cu deportaţi sau a unei celule. Nu, spiritul lui poate fi tămăduit doar dacă îl aducem înspre lumină. Apelez la această curte să mi-l predea pe acest tânăr mie şi şcolii mele, aşa încât să putem aduce lumină în sufletul lui.

Xander înjură şi se întoarse spre Will. Se îndoia că Bredsell avea de oferit prea multă lumină spirituală băiatului.

— Mai bine să aducă lumină pe strada lui decât în suflet.

— Ăsta-i planul tău, nu-i aşa, frate?

Fusese. Crezuse că în domnişoara Finsbury găsise perechea perfectă pentru genul de căsătorie pe care-l avea în minte. Tatăl ei era un fermier a cărui avere îi permisese să îşi stabilească familia în condiţii elegante printre negustorii înstăriţi ai Londrei. Domnişoara Finsbury avusese vederi largi cu privire la peţitorii ei. Titlul de nobleţe şi casa din oraş în Berkeley Square fuseseră ispite suficiente pentru a o aduce la acea întâlnire de la bancă.

Planul lui suferise o lovitură puternică prin refuzul cererii sale. Fără cele treizeci de mii de lire ale ei nu se putea alătura Grupului Metropolitan de Uzine. Participarea lui în parteneriat era experimentarea iluminatului străzilor din St. Giles, cea mai întunecată mahala a Londrei, unde cei de teapa lui Bredsell îi exploatau pe cei flămânzi şi disperaţi. Pierduse o lună curtând-o pe domnişoara Finsbury. Acum trebuia s-o ia de la capăt. Glumise doar pe jumătate când o rugase pe domnişoara Ragmanners să-i recomande o moştenitoare.

Will îl înghionti pe Xander când un gentleman intră agale în sală şi se aplecă să şoptească ceva la urechea judecătorului. Archibald March, şeful „patron” al şcolii Bredsell era un bărbat arătos, cu o înfăţişare zveltă şi reţinută. Avea cam patruzeci de ani, un nas lung, făcut pentru a se strâmba dispreţuitor la lume şi o linie subţire a gurii. Părul lui negru îi cădea cu un neglijent abandon peste sprâncenele groase. Cu toate şcolile pentru orfani şi societăţile pentru văduve pe care March le sprijinea, Xander nu putea găsi nicio trăsătură caritabilă pe faţa netedă a bărbatului.

— Târâtură egoistă, mormăi Will.

March se aşează pe un loc rezervat, cu un aer de stăpân. După părerea lui Will, March avusese fonduri nelimitate împărţite în scopuri filantropice. Will bănuia că profita în feluri neortodoxe de şcoala lui Bredsell, instruindu-i pe băieţi cum să fie hoţi de buzunar şi folosindu-i să vândă materiale ilegale şi să spioneze bărbaţi a căror poziţie îi făcea să fie vulnerabili la scandaluri. Era o acuzaţie îngrozitoare făcută contra unui om cu prieteni în poziţii înalte, dar nu se putea nega faptul că March venea întotdeauna la procesele unde exista o şansă ca un băiat să poată fi trimis la Bredsell şi cuvântul său la urechea magistratului era adesea suficient pentru a influenţa un caz. Atât influenţa inexplicabilă a lui March la tribunal, cât şi legăturile lui cu ministrul de interne îl tulburau pe Will.

Bredsell încă vorbea despre puterea şcolii lui de a ilumina sufletele sărmanilor copii care fără îndrumarea lui ar sfârşi cu siguranţă să trăiască cele mai degradante vieţi, în drum spre ştreang sau deportare.

Magistratul i-o tăie scurt.

— De ajuns, domnule Bredsell, nu e nevoie să-ţi mai lauzi şcoala. Tânărul Wilde poate rămâne deocamdată sub tutela dumitale, dar dacă va mai veni în faţa instanţei aici, va vedea ţărmul de la Botany Bay[7] înainte de a împlini şaisprezece ani.

---

7 Colonie penală din Australia pentru deţinuţii deportaţi din Anglia începând cu 1786 (n.tr.)

Xander surprinse privirea schimbată între Bredsell şi March, când lui Wilde îi fură scoase cătuşele şi fu îndreptat spre reverend, însuşi tânărul nu-şi putu înfrâna un rânjet viclean, afişând şi un aer de făloşenie când cătuşele îi fură luate de pe încheieturi. Acum nu mai exista nicio şansă ca Xander sau Will să-l poată întreba ceva.

În răstimp de câteva minute, Wilde va dispărea în aleile întunecate dinspre Holywell Street. Pe când trecu pe lângă ei, tânărul îl salută obraznic pe Will. Mâna lui Will ţâşni şi îl apucă pe băiat de braţ, oprindu-l pe loc.

— Ian ascultă, grangure, acuşa io-s liber. Nu mă mai iei tu la-ntrebări.

Băiatul rânji spre Will, arătându-şi dinţii.

Will se aplecă să-l privească drept în ochi.

— Vezi să nu te-neci cu obrăznicia, Wilde. Cea mai bună şansă a ta e deportarea. Lasă-i pe Bredsell şi pe March să-ţi dea ordine şi o să sfârşeşti în iad.

— Ia întinde-o d-aicea. Turnători ca tine n-are ce să-mi mai spună mie nimicuţa.

Băiatul se descotorosi de strânsoarea mâinii lui Will şi îl urmă pe Bredsell afară din sală.

— Îmi datorezi douăzeci şi cinci de lire, îi spuse Xander fratelui său.

Will se uită lung după Bredsell.

— Urăsc lipitoarea aia. Dacă aş putea dovedi ce face, ar atârna în ştreang pentru asta.

— Bag seamă că ai scos o mulţime de informaţii de la tânărul Wilde.

— Hai, cară-te! Wilde va fi înapoi în boxă într-o lună.

— Când o să se întoarcă, să te asiguri că-l întrebi de dispariţia fratelui nostru.

Will îi recomandă lui Xander câteva feluri nemijlocite de masturbare pe care le putea încerca şi îi sugeră o adresă definitivă pe lumea cealaltă.

Următorul caz, un cioplitor acuzat că-şi bătea nevasta, iscă un tărăboi. Fraţii părăsiră tribunalul, Will încă bodogănind nemulţumit ca Wilde fusese eliberat în custodia lui Bredsell. Xander era doar pe jumătate atent la vocea

mânioasă. Fiecare din ei suferea în felul lui pierderea lui Kit. Will avea furia. Fuga fusese a mamei lor. Xander acţiona. În faţa tribunalului, se opriră.

— Mai am o investigaţie pentru tine.

— Ce?

Will îşi aranjă în aşa fel îmbrăcămintea pentru a-i permite să alunece în negurile londoneze. Arareori venea în casa de pe Hill Street, dar avea nişte camere în altă parte, unde Xander nu fusese niciodată invitat. „Nu vrei să ştii”, îi spusese el odată lui Xander.

Stătea în caracterul lui Will să refuze gătelile elegante pe care mama lor încercase să i le dea. Refuzase să îşi ascundă stigmatul naşterii sale. Unul ce se născuse umil trebuia să şi trăiască astfel.

— Trebuie să ştiu totul despre Cleo Spencer.

— Cine e?

— O fetişcană cam de douăzeci de ani, care pretinde că are o avere în banca Evershot.

— Ah, încă o încercare de iluminare a străzilor.

— Află pentru mine tot ce poţi despre ea.

— Ai de gând să-ncerci din nou?

— Tot am nevoie de douăzeci de mii de lire să îmi cumpăr participaţia.

Will fluieră, transformarea sa fiind terminată. Odată ce-şi băgase în mânecă bastonul de serviciu, nu mai rămăsese nimic din costumul oficial de poliţist.

— Şi domnişoara Spencer îi are?

— Se pare că are nevoie de un soţ pentru a avea acces la banii proprii. Xander îşi dăduse seama de asta, urmare a propunerii ei uluitoare. Ceea ce nu ştia era de ce nu-şi găsise încă unul.

— Dacă are douăzeci de mii şi are nevoie de un soţ, de ce ar trebui să-ţi spun ţie?

— Pentru că, dacă există cineva mai lipsit de inimă decât mine, frate, ăla eşti tu.

Singurul răspuns fu un scurt şi aspru râs, în vreme ce Will dispărea în întuneric.

Xander nu-l invidia prea mult. Will părea că e în

căutarea acelor slujbe care călesc un bărbat. Ca poliţist pe Bow Street, intra fără ezitare pe cele mai întunecate străzi ale Londrei, locuri care nu văzuseră în veci vreun poliţist. Colegii lui declarau că putea vedea în întuneric. Xander nu credea afirmaţia asta, dar ştia că Will avea nişte capacităţi ciudate, perfecţionate ca spion în armată, de a opera cu iuţeală şi siguranţă acolo unde alţii se poticneau orbeşte. Mai devreme sau mai târziu, fratele lui va obţine orice informaţie avea Nate Wilde.

Xander rămase singur la mijloc, în Bow Street. Peste drum, cârciuma Brown Bear desfăşura un comerţ rentabil cu băuturi spirtoase, indiferent de care parte a legii se afla un bărbat. În susul străzii, fiinţe mai norocoase ieşeau de sub colonadele Operei, râzând şi discutând despre spectacolul serii, urcându-se în trăsuri şi birje, îndreptându-se spre casă sau întâlniri sau un club, oameni indiferenţi faţă de lumină, fără a şi imagina cât de repede întunericul le putea fura râsul.

Căutarea lui Kit nu dăduse roade. Mai întâi, rănile îl întârziaseră. Apoi bunăvoinţa schimbătoare a regentului şi obiecţiunile tatălui său în Camera Lorzilor cu privire la înnobilarea lui îl costaseră zile preţioase. Pe când se recuperase, şi Will se întorsese din Franţa să înceapă o căutare serioasă, cea mai sordidă dintre mahalalele Londrei îl înghiţise pe Kit adânc în pântecul ei infect, iar mama lor se retrăsese într-o durere de nepătruns.

Acum avea o nouă şansă. Iluminarea cartierului St. Giles însemna intrarea în locuri întunecate după bunul-plac, demolarea de ziduri, distrugerea de străzi, folosirea de târnăcoape, topoare şi lopeţi la toate secretele cartierului. Iluminarea St. Giles însemna deszăvorârea unui ascunziş întunecat în inima Londrei şi eliberarea celor în grămădiţi înăuntru.

La urechea bună îi ajunse un râs subţire şi aţâţat de femeie, un râs fals, de felul celor pe care le auzise prea des în lunile de după înnobilarea lui. În acele prime luni de căutare a lui Kit, atunci când găsirea părea posibilă, sălile de bal exclusive din Londra şi unele dormitoare încă şi mai

exclusive se deschiseseră pentru Xander, aşa cum n-o făcuseră niciodată înainte şi el descoperise că putea beneficia de vanitatea şi egoismul anumitor doamne rafinate pentru a-şi finanţa cercetările, fără a plăti cu nimic altceva decât cu propriul trup. Mirosul scrisorii mamei sale îi ajunse din nou în nări. O luă şi degetele lui întâlniră un pai.

La bancă, în acel prim moment când îşi dăduse seama că avusese spectatori la cererea lui stângace, se aşteptase să-l găsească pe Meese sau vreo slugă a tatălui domnişoarei Finsbury plătită să spioneze. Apoi văzuse pe scaun boneta distrusă a fetei. Ironic, paiul de pe tiv îl convinsese că nu spiona. Dacă se dovedea că era o moştenitoare sau nu, trebuia să-i mulţumească pentru că-l făcuse să înţeleagă reticenţa de a se însura cu domnişoara Finsbury. Şi pentru că-l făcuse să râdă. O să se ducă acasă şi o să pună ultima scrisoare a mamei lui în sertar, lângă celelalte. Îi cunoştea mesajul.

Lasă lămpile aprinse. Se va întoarce.

Capitolul 3

Xander găsi ferma Fernhill exact acolo unde îi spusese fratele lui că se află; la marginea satului Woford, pe un teren jos, întins pe acri întregi de-a lungul râului. Vara care abia trecuse încă stăpânea câmpurile şi gardurile vii, iar ceaţa dimineţii se topise în căldura unei lungi după-amiezi. Nimic din locul ăsta nu sugera că stăpâna lui avea o avere.

O casă simplă din cărămidă şi un grajd stăteau la capătul unei cărări mlăştinoase, dincolo de un iaz. Câteva gâşte făcură gălăgie anunţând vizita, plecând apoi legănându-se cu o aroganţă leneşă la apropierea trăsurii lui. Xander se îngriji de cei doi cai, se înarmă cu coşul de picnic pe care-l cumpărase de la hanul local şi se îndreptă spre casă.

O adiere uşoară aducea mirosul unei zile de spălat. Nu răspunse nimeni la ciocănitul lui, dar din spatele casei

se auzea lovitura ritmică a cuiva ce bătea un covor de-i mergeau fulgii. Urmă o potecă plină de buruieni din dreapta spre sursa zgomotului.

Cleo Spencer luase poziţia de atac în faţa unui preş sărăcăcios de o culoare nedeterminată atârnat pe o sfoară solidă şi îl bătea cu o mătură. Părul ei scăpat din ace şi agrafe atârna în smocuri arămii în jurul feţei. El îi putu vedea pe obraji îmbujorarea cauzată de efort. Un şorţ neînnălbit acoperea o rochie de muselină de un verde spălăcit agăţată la brâu, dezvelind nişte picioare neastâmpărate. Semăna mai mult a spălătorească decât a moştenitoare şi Xander trebui să-şi reamintească ce ştia acum despre zdrenţăroasa lui. Era fiica răsfăţată a unui lord. Poate că acum căzuse în dizgraţie şi nu mai dispunea de avere, dar ar fi înţelept ca el să-şi amintească faptul că ea era londoneză de sânge albastru pe potriva tatălui lui şi ar fi mult mai bine să menţină relaţia cu ea strict de afaceri.

Îşi lăsă coşul la picioare s-o privească. Ea se dădu mai în spate, îşi făcu vânt cu mătura şi o lăsă să zboare cu o mişcare de mână precum cel mai hotărât jucător de crichet încercând să ridice o bilă peste gardul despărţitor. Fiecare particulă a fiinţei ei era furioasă. „Na, mai încasează şi asta”, părea să spună, „şi mai ia una”.

— Ţinteşti spre bancherul tău?

Ea se întoarse spre el. Capătul măturii îi ratã de puţin pieptul şi aduse spre el o mişcare blândă a aerului plină de mirosul ei. Nu avea vreun parfum pe care să-l poată simţi.

— Tu. Lăsă să-i scape mătura şi văzu în acei ochi verzi mândra durere că se afla în dezavantaj. Raportul lui Will spunea că avea doar o alocaţie neîndestulătoare, controlată de Evershot şi March până când împlinea treizeci de ani. Sau până când se *mărita.*

— Am venit să-ţi accept cererea în căsătorie.

— Aş, de unde! Privirea ei bănuitoare îl măsură din cap până-n picioare şi coşul de pe jos, umplut ochi de doamna Lawful, proprietăreasa foarte grijulie şi vizibil curioasă de la hanul Swan din Woford.

— Ai profitat de mine deunăzi când ai făcut oferta în

vreme ce eram zdruncinat de refuzul altei femei.

— Zdruncinat?

Duse mâna la sprânceană, dând la o parte bucle umede din acel păr de culoarea coniacului.

— A fost un moment jenant.

— Ţi-ai revenit, sunt sigură. Părea că nu te implicaseşi cu inima.

— Dar aveam speranţe.

Se apropie cu un pas, acum că mătura se afla la pământ.

— Speranţe ce aveau nevoie de o mare sumă de bani?

— Douăzeci de mii de lire.

Merita laude pentru că nu icnise.

— Aşadar eu ar urma să fiu moştenitoarea ta cea culantă?

— Ai douăzeci şi patru de ani şi nu ai acces la avere până când nu faci treizeci... decât dacă te măriţi. Evershot e unul din administratorii tăi, şi Archibald March, fratele vitreg al tatălui tău, e celălalt. Trăieşte în casa ta şi deţine controlul exclusiv asupra averii fratelui său, deşi nu şi asupra averii tale.

Investigaţiile lui Will fuseseră remarcabil de amănunţite şi îi spuseseră la fel de multe despre March ca şi despre moştenitoare însăşi. Unchiul ei o declarase nebună de durere la moartea tatălui ei şi incapabilă de a-şi administra averea. Nu-i de mirare că March avea nişte buzunare aşa de doldora pentru a finanţa acţiuni caritabile.

Xander nu spuse nimic despre caracterul lui March. Se îndoia că ea ştia ceva despre legăturile dubioase ale lui March cu şcoala lui Bredsell. Dar lui Xander i se păru ciudat ca nepoata nobilă şi nepotul unui cunoscut filantrop londonez să trăiască într-o fermă năpădită de buruieni.

Privirea directă a fetei era aţintită asupra lui.

— Şi când te gândeşti că te-am acuzat că n-ai aflat mai multe despre domnişoara Finsbury.

— Am sursele mele.

— Mă rog, e un lucru bun că te-am cerut eu pentru că,

din nou, calci în străchini. Îşi şterse mâinile de sort. Poţi la fel de bine să mă târăşti la iaz şi să-mi bagi capul în apă şi să mă ţii acolo.

El trebui să râdă.

— Până când apari la suprafaţă scuipând şi zbătându-te?

— Care femeie vrea să i se spună adevăruri insuportabile despre situaţia ei drept preludiu la o seducţie?

Râsul lui se topi instantaneu. *Seducţie* era un mod de exprimare interesant.

— În cazul ăsta, ar trebui să mă iau după tine şi să observ ce rochie atrăgătoare ai.

Îşi dădu jos rochia de la brâu şi o lăsă să cadă.

— Ai putea mai degrabă să admiri grajdul decât rochia asta.

— Grajdul nu îţi vine aşa de bine ca rochia şi nu-ţi scoate în evidentă culoarea ochilor.

Nu minţea.

Ea râse. Un sunet proaspăt, spontan, periculos de auzit pentru că i-ar fi plăcut să-l audă din nou.

— Opreşte-te. Nu trebuie să crezi că vreau minciuni de la tine.

— Cred că ce vrei de la mine sunt bani gheaţă.

Intenţiona să-şi urmărească scopul. Orice interes de natură sexuală în ce-o privea doar i-ar complica planul.

Privirea ei veselă deveni brusc serioasă şi se fixă asupra lui.

— Asta e ce-mi oferi?

— Te asigur că sunt un bancher mai generos decât Evershot.

— Nu vreau un bancher. Începu să se plimbe agitată aşa cum făcuse în biroul lui Evershot, ca şi cum energia gândurilor ei nu putea fi temperată, mergea încolo şi încoace pe iarba uscată până când se opri din nou în faţa lui. Mâinile ei zburară în sus într-un gest rapid de dispreţ. De ce să fie mereu bărbaţii bancheri? Încă o fluturare a mâinilor. De ce să nu mă ocup eu de propriii mei bani şi să stau pe un tron de guinee de aur lăsându-te pe tine să vii în

genunchi să cerşeşti? Mâinile furioase ajunseră să se odihnească pe şolduri.

— În cazul acesta, ai fi o moştenitoare extrem de incomodă.

Privirea verde îl măsură, plină de ostilitate şi dorinţă.

— Nu. Îi întoarse spatele şi un stol speriat îşi luă zborul provocat de vehemenţa ei neaşteptată.

Xander privi profilul fetei. Putu vedea curba rotundă a obrazului, o buclă ascunsă după ureche şi delicata şiră a spinării. Nu prea era mare lucru de ea, cu mult mai puţin decât oferea domnişoara Finsbury. Era ţepoasă ca un arici şi pe deasupra şi trufaşă. Ai trebui să nu aibă nici o simpatie pentru ea, dar înţelegea dorinţa de a-şi controla propriii bani. Mama lui îl învăţase cât de important era acest control pentru independenţa unei femei.

Braţele lui Cleo Spencer erau încrucişate pe piept, ţinute strâns lângă trup.

Apăru un pumn cu care se şterse la ochi.

„La dracu'!" Înaintă şi o luă de umeri, întorcând-o cu faţa la el.

— Hai să încercăm din nou, vrei? Domnişoară Spencer, ai dori să ai acces la avere căsătorindu-te cu mine?

— Ce intenţionezi să faci cu cele douăzeci de mii de lire ale mele, Sir Alexander Jones?

Tipic pentru ea să se gândească tot la bani.

— Să cumpăr compania East London Gas şi a o repun în funcţiune.

Nişte ochi verzi şi aurii ca vara, strălucitori de lacrimi îl priviră, apoi zâmbi şi scoase un mic sughiţ de râs.

— Talentul tău la complimente e uimitor. Sunt o fabrică de gaz. E o comparaţie nouă, nefolosită de poeţi, sunt sigură. Se dădu înapoi din strânsoarea lui şi îşi şterse ochii cu mâneca. Ce o să taci cu uzina de gaz?

— O să iluminez St. Giles.

— Nu-i de mirare că îţi cauţi moştenitoare. Nici o bancă nu ar finanţa o astfel de afacere.

— Chiar aşa.

— Să-ţi plăteşti datoriile de la jocuri ar fi mai profitabil. De ce St. Giles? De ce nu un cartier la modă din Londra, unde ai putea obţine profit şi ţi-ai putea face un nume?

Lui nu-i plăcu aluzia ca el să-şi facă un nume. Însemna că ea înţelesese puţin prea mult din scena pe care o auzise.

— Zeci de investitori sunt dispuşi să lumineze palatele celor bogaţi şi nobili. Niciunul nu e la fel de dornic şi aducă lumină acolo unde e cel mai mult nevoie de ea.

Ea îl studie deschis, cu capul înclinat într-o parte.

— Nu-mi pari a arăta ca un sfânt.

— Crede-mă, domnişoară Spencer, nu sunt sfânt.

— Ce fel de căsătorie propui?

Fu rândul lui să se oprească. Intenţionase să se culce cu domnişoara Finsbury în modul acceptat, dar era destul de cinstit faţă de el însuşi să recunoască faptul că vizitele lui conjugale ar fi fost probabil puţine şi rare. Poate că în cele din urmă acea reticenţă ar fi fost imposibil de depăşit.

Cleo Spencer reprezenta o problemă diferită. Să pună mâna pe ea era ca şi cum ar fi pus mâna pe una din maşinăriile alea electrice pe care prietenul lui, Tom Ruxley, le instalase să distreze oaspeţii de la cină. Dar ea era nepoata lui March şi cât se poate de nobilă. Să se culce cu ea nu făcea parte din planul lui.

— Genul obişnuit.

Îşi spuse că minciuna era motivată. Partenerii de la Grupul Metropolitan de Uzine nu vor aştepta o veşnicie, şi Xander n-avea de gând să lase să-i scape ocazia asta aşa cum fusese cu ultima. La urma urmei, planul lui nu-i făcea ei niciun rău. Ar fi avut banii de care avea acum nevoie, şi când căsătoria lua sfârşit, avea să-i înapoieze.

Ea reîncepu să se plimbe agitată.

— Bănuiesc că vrei un moştenitor, cineva care să-ţi ducă mai departe numele şi averea.

Dacă avea un talent, acela era să vorbească pe şleau. Ultimul lucru pe care îl voia Xander era un moştenitor.

— Numele de Jones nu e în primejdie de a se stinge.

— Am putea pretinde că suntem căsătoriţi, sugeră ea,

întorcându-se spre el cu o expresie plină de speranţă.

El zâmbi. Poate că, la urma urmei, nu trebuia să-şi facă griji de planul lui. Femeile de rangul ei îl găseau destul de atrăgător, iar trecutul lui – o tentaţie sigură de a păcătui. Dar lipsa de entuziasm a lui Cleo Spencer pentru a-i încălzi patul însemna că nu trebuia să-l mustre conştiinţa în legătură cu târgul lor.

— Domnişoară Spencer, înşelarea unei bănci aduce după sine sancţiuni la care probabil că nu vrei să te gândeşti.

— Cu toate astea, căsătoria este după cum bine se ştie, pentru totdeauna, o sentinţă pe viaţă.

Nu şi dacă te aştepţi ca această căsătorie să fie contestată la tribunal. El deja cercetase cu mare atenţie un mod de a scăpa.

— Şase ani e mult ca să-ţi aştepţi banii.

Ea afişă o faţă mai sumbră şi îşi feri privirea.

— Ai de gând să-ţi iei o amantă?

Nu-i putea aduce vreo învinuire pentru că avea orgoliu. Se părea că n-avea aşa ceva.

— Îţi subestimezi farmecul personal.

— Farmecul pungii mele te-a adus azi aici. Nu poţi nega asta.

— O pungă pe care o poţi deschide doar dacă te măriţi. Am căzut la înţelegere?

Atunci, ea se uită drept la el, înclinându-şi agresiv bărbia.

— Vreau o alocaţie generoasă şi acces egal la banii *noştri.* Dacă mergi la bancă, merg şi eu cu tine. De fiecare dată. Şi vreau o situaţie exactă a fiecărui bănuţ pe care-l cheltuieşti. O să insist să am facturi.

El o privi cu răceală. Îşi imagina ea oare că un bărbat păstra facturi pentru serviciile prestate de amanta lui?

— Dacă aşa doreşti, dar şi tu va trebui să-ţi aduci facturile *tale* la întrevederile noastre.

Privirea dispreţuitoare apăru şi dispăru într-o clipită.

— Trebuie să văd totul în documentele înţelegerii, înainte de a mă mărita.

— Avocatul meu va pregăti actele.

El aşteptă, fiind supus unei alte atente examinări înainte ca ea să dea aproape imperceptibil din cap.

— Unde vom locui? Sau chiar o să locuim împreună?

— Eu trebuie să fiu în oraş pentru a-mi urma speranţele.

— Oraşul va fi pe gustul meu dacă pot să-l am pe fratele meu mai mic cu mine. Ştii că am un frate mai mic?

El dădu din cap. Ştia puţine despre frate, deţinătorul titlului, un băiat cu trei ani mai mic decât Kit.

— E loc destul.

— Vreau să-l pregătesc pentru şcoală şi să-i aduc profesori. Odată ce e aranjat, pot locui oriunde.

— Atunci nu mai rămâne decât să stabilim o dată. Duminică îţi convine?

— Duminica asta?

— Am o licenţă specială în buzunar şi sunt nerăbdător să mă însor.

— Trebuie să mai subliniez cât de îngrozitor de sigur eşti pe tine?

— S-ar putea să fiu mai sigur de disperarea ta.

— Disperare!

Cuvântul fu rostit cu o răsuflare indignată.

— Nu asta te-a făcut să mă ceri de bărbat?

Cleo nu pretinse că nu-l înţelege. Afişă o expresie pe care el ajunsese să o cunoască. Ea avea de gând să fie sinceră cu el.

— Poate că pur şi simplu am văzut pierderea domnişoarei Finsbury ca pe câştigul meu. Şi dacă mi-ai spune un singur lucru despre tine, aş avea un motiv pentru înţelegerea noastră, altul decât cel evident economic.

El nu-şi putu reţine un rânjet.

— Am treizeci de ani, cântăresc optzeci şi două de kilograme şi nu-mi plac bomboanele de mentă.

— Nimănui nu-i displac bomboanele de mentă.

— Cunoscându-mă, îţi vei îmbogăţi experienţa în ce priveşte bărbaţii.

— Unde o să ne căsătorim?

— Vicarul de la Woford Abbey a fost de acord să ne căsătorească. Cleo se uită la rochia ei decolorată, şi el trăi un periculos moment de simpatie faţă de ea. Probabil că visase la Hanover Square.

— Chiar mă crezi foarte nevoiaşă.

Xander îşi păstră faţa lipsită de expresie.

— Ai nevoie de fonduri urgente?

Ea îşi ridică bărbia.

— Nu.

Chiar era încăpăţânată. Îşi scoase portofelul şi îi oferi două bancnote de valoare mare.

— Serios, n-am nevoie de banii tăi.

El îşi pierdu răbdarea. Nu era în intenţia lui să transforme propunerea într-o curtare reală. Asta nu se potrivea cu planul lui.

— Amândoi avem nevoie de bani. Asta-i ideea, nu-i aşa? O să ne înţelegem mai bine dacă o să recunoaştem asta.

— Corect. Totul e despre bani. Luă bancnotele. Va trebui să te întâlneşti cu administratorii mei pentru a avea acces la averea mea.

— Şi să prezint documentele de căsătorie. Ştiu.

Îi întinse mâna pentru a pecetlui înţelegerea.

Cleo se uită la mâna lui şi după o pauză i-o întinse şi ea pe a ei. Fu un scurt contact, mâna ei într-a lui, mică şi aspră şi hotărâtă. El crezu că simte un tremurat în mâna ei înainte de a şi-o smulge înapoi. Xander închise şi deschise pumnul, înlăturând senzaţia mâinii ei în a lui.

— Ei bine, promit că din când în când o să-mi ţin gura, chiar dacă eşti pe cale să te faci complet de râs.

El rânji. Nu se putu abţine.

— Promit să nu te strâng de gât.

Capitolul 4

Cleo îl privea pe Charlie cum îşi mai tăia o felie din

cea mai bună şuncă a doamnei Lawful. Mâncase încontinuu preţ de un sfert de oră din festinul adus de logodnicul ei, şi Cleo hotărî că e în regulă să-i spună ce noutăţi avea.

— O să mă mărit.

— Chiar sper asta. Îşi mai puse o bucată de şuncă pe farfurie.

— Duminică.

El îşi ridică privirea, şunca atârnând în furculiţă.

— Ce?

— Duminică o să mă mărit cu Sir Alexander Jones.

Îşi trase şalul mai strâns pentru a-şi ascunde un fior. Rostirea cuvintelor despre planul ei de căsătorie îl făcea real, nu o invenţie nebună concepută în dogoarea trudei de după-amiază. Charlie îşi lăsă furculiţa jos şi se uită la ea.

— Cleo, despre ce vorbeşti tu acolo? Ţi s-a întâmplat ceva?

— Da. L-am cunoscut pe Sir Alexander săptămâna trecută la bancă. Am... vorbit şi ne-am dat seama că ne putem ajuta unul pe altul, căsătorindu-ne.

— Vrei să spui că-i un nenorocit de vânător de avere, nu-i aşa? Charlie cunoştea la fel de bine ca Cleo amănuntele moştenirii ei.

— O să cumpere o uzină de gaz şi o să ilumineze St. Giles.

— O uzină de gaz? Pentru o clipă fu atras de idee. Cleo îl putu vedea cum începuse să-şi imagineze şi cum se opri. Cu banii tăi.

— Nu cu toţi. O să fie destul pentru noi. Gata cu aşteptatul şi cu foamea. O să cumpărăm căruţe întregi de cartofi şi o să mâncăm din ei de trei ori pe zi. O să ai haine frumoase şi o să mergi la şcoală.

De la plecarea lui Jones se concentrase pe acea parte a înţelegerii. Voise să-l întrebe pe Jones despre croitorul lui, dar se gândise că întrebarea putea fi prematură. Cu toate astea, în două săptămâni va putea să-l ducă pe Charlie pe Bond Street să-l îmbrace cum se cuvine şi să angajeze un profesor pentru a se asigura că ia examenele de admitere. Şi March nu va putea să-l ia de lângă ea.

Charlie îşi împinse farfuria din faţă cu o privire de regret, ca şi cum mâncarea ar fi devenit dintr-odată necomestibilă pentru că făcea parte din înţelegerea cu Jones.

— Cleo, n-ai nicio noimă. Nu te poţi mărita cu oricine doar să ai acces la bani.

— Jones nu-i oricine. E cineva foarte distinct. E brunet, cu ochi cenuşii şi un fel de a fi foarte direct. E puternic. Cred că-i poate face faţă lui March.

Nu menţionă că Jones era fiul nelegitim al lordului Candover, un lord la fel de rece şi de puternic ca oricare altul din Londra. Nu putu ghici care erau relaţiile lui Jones cu tatăl lui, dar lui nu-i plăcea poziţia pe care o avea în societate. De asta era sigură. Părea a fi un gentleman sub toate aspectele, cu excepţia singurului care conta. Măritişul cu el ar însemna să întoarcă spatele unei lumi în care Charlie va intra într-o zi. Dar serios, lumea aceea îi întorsese spatele din cauza datoriilor tatălui ei, a morţii lui scandaloase şi a zvonurilor lansate de unchiul ei despre fuga nebunească de sub tutela lui.

Nu spusese nimic despre persoana lui Sir Alexander, despre ochii cenuşii cu scânteia ascunsă de la care nu-şi putuse lua privirea, despre vocea gravă ce-o făcea să se încordeze, mâinile ce o făceau să-şi imagineze cum ar fi să danseze goală.

Charlie deschise gura să protesteze, dar o închise şi se concentră asupra farfuriei. Atât de rar avea suficientă mâncare pentru a-şi satisface pofta şi savurase atât de deplin în sfârşit mâncarea pe săturate. Ura să-l vadă că regretă asta.

După o clipă, se uită din nou la ea cu o privire serioasă.

— Cleopatra. Folosi numele ei întreg. Sunt singura ta rudă masculină, singurul căruia îi pasă de tine în orice împrejurare. Ar trebui să-l cunosc pe omul ăsta, să-i pun nişte întrebări despre el şi intenţiile lui.

— Intenţia lui este să repună în funcţiune compania East London Gas şi să ilumineze St. Giles, în vreme ce eu

îmi cheltui averea pe tine, scumpule. Mie mi se pare un plan hun.

— Mie mi se pare o completă aiureală. I-ai spus lui Evershot?

N-o întrebă despre March.

— Nu trebuie să ştie decât după nuntă.

Charlie se uită la ea.

— Ai gânduri seroase.

— Absolut. Îşi dorea doar ca Sir Alexander să nu fi zâmbit aşa cum o făcuse atunci când se despărţiseră. Faţa lui avusese atunci un farmec care îi tăiase răsuflarea.

— March o să fie turbat de furie.

Cleo zâmbi. Îşi îngădui asta, un zâmbet larg şi satisfăcut.

— I-auzi?

*

O duminică mai târziu, Cleo observă că piatra rece de sub picioarele în pantofi subţiri, asemănătoare cu cea din holul unei mici biserici, era tocmai propice pentru a înţelege adevărurile dureroase. Nunta ei, cea pe care urma s-o aibă, nu va fi cea la care visase în copilărie.

Odinioară visa să facă o partidă mare, să pună mâna pe fiul unui duce sau conte şi să se mărite cu mare pompă şi cu articole în ziarele de dimineaţă. Irosise duzini întregi de fantezii încercând să aleagă o celebrare nupţială potrivită, imaginându-şi mai întâi o masă de dimineaţă cu şampanie şi căpşuni, iar apoi o serată dansantă cu artificii. În aceste reverii dulcege, mirele era un tânăr fermecător care iubea câinii şi caii şi avea un mare conac la ţară. Şi dansa bine.

Aici, se afla în bisericuţa copilăriei ei, gata să se mărite cu un străin cu ochi duri care îi voia banii, cu fratele ei şovăitor drept singur însoţitor şi fratele mirelui, ostil şi de proastă reputaţie, drept principal martor. Se vor căsători şi vor fi şi plecat înainte de începerea slujbei obişnuite.

— Cleo, poţi să renunţi, să ştii: Charlie făcuse acest

comentariu de nenumărate ori de când cei doi fraţi sosiseră să-i ia la biserică.

— Cu toate astea, n-o s-o fac. Dacă tremura, era din cauza aerului rece. Parcă venise sfârşitul anului. Îşi putea vedea răsuflarea în micul hol. Renunţase la pelerina ponosită în favoarea unei rochii de muselină de culoarea levănţicii, cumpărată cu banii mirelui.

— Nu-l cunoşti. Arată ca o statuie.

— Aşa pare, nu? Totuşi, fusese generos în prevederile pentru ei. Ea citise contractul de mai bine de zece ori şi era puţin ameţită la gândul banilor de cheltuială pe care urma să-i aibă.

— Se uită la tine ca un leu la o mieluşea.

— Nu vreau să fac vreun reproş la metafora ta, scumpule, dar se uită la mine mai mult în felul în care un bancher se uită la un seif cu aur.

Charlie scutură din cap.

— Nu mă necăji. Doar pentru că sunt tânăr, să nu crezi că nu-mi cunosc datoria faţă de sora mea.

Tăcu. Cu umerii adunaţi şi mâinile vârâte în buzunare, încheieturile osoase expuse din mânecile rămase scurte. Ea aproape că-i putea vedea gândurile, cu sprâncenele încruntate şi părul castaniu zburlit.

— Ar trebui să vorbesc cu el, ca de la bărbat la bărbat. Ar trebui să-l fac să înţeleagă că, dacă ţi se întâmplă ceva, dacă te face nefericită, îmi va da socoteală.

— Eşti un dulce, scumpule, dar nu-i Barbă-Albastră.

— Cum să ştim? Nu-i ştim familia, nici prietenii.

— L-am cunoscut pe fratele lui.

Charlie pufni.

— Fratele lui arată ca un pirat şi miroase ca o berărie.

— Ce ştii tu de berării?

— Nu sunt chiar un ageamiu. Şi dacă acest Jones e un escroc care doar îţi ia banii?

— Foarte probabil că o să-l prind şi o să-l omor.

Voise să-l şocheze pe Charlie ca să zâmbească, dar el doar scutură din cap către ea.

— Mă poţi ajuta dacă vrei.

— O să fiu închis cu unchiul March.

Îşi lăsă jos capul.

Ea îi dădu una peste umăr.

— Ba nu. N-o să fii. Din motivul ăsta, facem toate astea.

— Tu faci toate astea. Cleo, te-ai gândit, vreau să zic, oamenii căsătoriţi… Charlie înghiţi şi îşi îndreptă umerii… Oamenii căsătoriţi se culcă împreună. Şi dacă nu-ţi place să te culci cu el?

Aha, deci asta era grija. Habar n-avea ce ştia el despre activităţile sexuale. Draga de domnişoară Hester Britt îi dăduse lui Cleo o explicaţie amănunţită şi la obiect. Dar era greu de spus ce ar fi putut auzi sau vedea Charlie la ferma Davies. Îi vâri buchetul doamnei Lawful în mână, îl luă de umeri şi se uită drept în ochii lui căprui şi neliniştiţi. Nu-i putea spune că se căsătorea cu un om de gheaţă care se gândea la ea ca la o uzină de gaz.

— Oamenii căsătoriţi se culcă împreună, firește, dar fiecare pereche ajunge acolo în felul ei. Mă aştept ca eu şi cu Jones să aşteptăm o bună bucată de vreme.

*

În vechea sacristie a bisericii Woford Abbey, Will i se adresă lui Xander.

— Ţi-ai pierdut minţile, să ştii.

— Mulţumesc pentru susţinerea entuziastă. Ai inelul?

Will îşi băgă mâna în buzunarul de la vestă şi scoase o verighetă simplă din aur pe care Xander o cumpărase pentru mireasa lui.

— Dacă vrei să te încătuşezi pe viaţă, n-ai decât, fă-o, dar fata aia habar n-are în ce se bagă.

— N-am minţit-o.

Xander îşi verifică cravata într-o mică oglindă aflată lângă o haină preoţească agăţată, ce avusese şi zile mai bune.

— Păi, nu i-ai spus chiar totul.

— Vrea să aibă acces la avere şi o să aibă.

Cravata arăta bine.

— Tu vrei acces la averea ei.

— Profităm amândoi.

— De ce n-o împrumuţi direct cu bani pentru a-l aranja pe fratele ei la şcoală?

— Nu sunt o organizaţie caritabilă. Xander se uită la ceas. Un bătrân clopotar zbârcit, sperând să primească un bănuţ, îi conduse spre sacristie, unde vicarul, domnul Tucker, urma să-i întâmpine la ora opt. În ultimul moment, avocatul lui Xander nu putuse să fie martor, aşa încât Xander îl târâse pe Will.

El se sprijini impertinent de tocul uşii. Un ochi învineţit şi bărbia nebărbierită nu contribuiau la ţinuta sa, dar era treaz şi era îmbrăcat cum se cuvine. Până acum, vechea biserică încă era în picioare.

— I-ai spus despre regulile tale? Ştie că te-ai jurat că nu te culci cu bogătaşe? Doar nu se aşteaptă să dea naştere vreunor mici şi frumoşi plozi Jones?

— Îl are pe fratele ei de care să aibă grijă. Scoate-ţi capul pe uşa aia şi vezi dacă vin.

Will se îndepărtă de uşă şi se uită afară.

— Nici urmă de mireasă sau de vicar. Poate că s-a răzgândit. Închise uşa. Ai o cale de ieşire din asta, nu-i aşa, frate?

— Ce grijă mişcătoare! Da, există o cale. E un risc.

Will căscă.

— Crezi că-i nebună?

— Vrei să zici dacă cred povestea pe care a răspândit-o March despre ea?

— În cazul ăsta, profiţi de o fiinţă nevinovată. E subţire ca un lăstar şi tremură ca o frunză.

— E o dimineaţă geroasă pentru o rochie din muselină.

Poate că Cleo Spencer era subţirică, dar Xander avea o imagine a ei înfruntându-l şi bătând covorul cu o energie furioasă. Nu era vreo domniţă fandosită care să fie intimidată de el şi era sigur că îl va face să respecte fiecare rând din înţelegerea lor.

— Şi apoi mai e March. Va trebui să-ţi păzeşti spatele în fiecare clipă, chiar dacă obţii acces la banii ei. În special dacă obţii acces la banii ei.

— Dacă March mă omoară, o să ai satisfacţia de a fi avut dreptate şi ocazia să-l arestezi. Fu întrerupt de sunetul unor paşi. Ah, iată-l pe vicar, dacă nu mă înşel. E vremea să mă însor.

*

La altar, Cleo studie expresia de pe faţa mândră a mirelui ei. Concentrarea acestuia îl diferenţia de fratele lui batjocoritor şi de vicarul zgribulit. Încerca să-şi spună că arăta ca un bărbat care cumpără o uzină de gaz, dar privirea lui cercetătoare o nelinişti. Prezenţa lui fizică o făcea să simtă fluturi în stomac şi pielea ei părea să se însufleţească sub privirea lui. Îi dădu lui Charlie buchetul doamnei Lawful, îşi ridică voalul şi se uită direct spre viitorul ei soţ, aşa cum făcea şi el. El o surprinse cu un râset, faţa relaxându-se în acel zâmbet neliniştitor pe care Cleo şi-l amintea din grădină.

— Eşti gata să devii Lady Jones, domnişoară Spencer?

— Sperі că o să bat în retragere?

Domnul Tucker îşi drese glasul. Arăta de parcă ar lua-o din loc dacă vreunul din fraţi i-ar spune vreun cuvânt.

— Există vreo întrebare cu privire la procedură?

— Nici una, spuse fratele cel plictisit. Continuă, omule.

Domnul Tucker îşi deschise cartea şi începu să parcurgă cu greu slujba de căsătorie. Cuvintele păreau să răsune din pietrele aflate în biserica pustie, nişte cuvinte cu totul şocante pe care Cleo îşi dădu seama că nu le mai auzise până atunci. „Oare cum gândea Biserica?” Fiecare frază menţiona îmbrăţişarea trupească. Probabil că Charlie era din cale afară de înspăimântat. Cu siguranţă că domnul Tucker era.

Lângă ea, bărbatul cu ochi de nepătruns şi o voce adâncă şi mângâietoare promitea s-o venereze cu trupul lui, acela înalt şi zvelt care radia căldură în naosul rece. Un

val surprinzător de căldură îi traversă pielea. Când el îi luă mâna în mâna lui subţire şi arsă de soare şi îi puse verigheta de aur pe deget, se simţi ameţită de căldură.

Se calmă şi îşi repetă partea. Serios, era puţin probabil să existe intimităţi între ei. Nici nu se cunoşteau prea bine. Căsătoria lor era o chestiune numai despre bani. Aveau scopuri care îi vor ţine ocupaţi şi îndreptându-se în direcţii diferite. Foşnind o pagină subţire, domnul Tucker îşi termină textul şi îi declară soţ şi soţie.

Fratele mirelui, cel cu privirea sălbatică, îl plesni pe spate.

— E gata, mai lipseşte doar hârţogăria. Sărută-ţi mireasa, omule, mormăi el.

Noul soţ al lui Cleo se întoarse spre ea cu o faţă reţinută şi mândră. Momentul se prelungi şi ea avu timp să observe fire argintii în părul lui şi urma palidă a unei cicatrici ce îi tăia urechea dreaptă. Îi sări în ochi buza inferioară senzual de plină. Ezitarea lui se prelungi până când deveni stânjenitoare.

Nu voia s-o sărute. N-ar vrea s-o sărute. Orice căldură ar fi simţit în vocea lui era produsul imaginaţiei ei. Se ţinea foarte băţos, cu expresia feţei împietrită, în afara ochilor. Privirea lui dogoritoare, cenuşie, era vie şi fixată pe gura ei. Ea simţi cum stânjeneala îi înţepa obrajii.

Patru ani de sărăcie n-o lecuiseră cu totul de orgoliu. Reticenţa lui de a o săruta îi răni mândria.

— Ce slujbă obositoare! spuse ea. Cumva, Biserica reuşeşte să vâre o viaţă într-o scurtă slujbă într-un limbaj potrivit mai degrabă pentru cel mai josnic bordel decât pentru sfântul altar.

Ridică din umeri şi se întoarse spre Charlie să-şi ia buchetul. Şi el părea a fi încremenit. Dacă ar continua să dea din gură, poate că s-ar depăşi momentul.

— Ce slujbă şocantă, domnule Tucker, cu toate vorbele acelea despre „păcat trupesc, dorinţele şi poftele trupeşti ale bărbatului şi bietele brute”. Mă mir că nu v-au făcut să roşiţi. Biserica Anglicană ar trebui să se ruşineze – astfel de avertizări despre îngrozitoarea zi a judecaţii de

apoi şi să „nu se intre în căsătorie cu uşurinţă şi fără chibzuială sau motiv”. Cel mai rău fel de tactici de intimidare.

Cu o rapidă mişcare, noul ei soţ preluă controlul, apăsând degetul mare, cald şi ferm, pe buzele ei. O furnicară pe loc.

— Promit să nu te strâng de gât, spuse el cu privirea aţintită asupra ei.

Degetul lui mare îi atinse buzele şi se îndepărtă. Dar senzaţia zăbovi.

Cleo îşi ridică privirea spre ochii cenuşii ce păreau topiţi de dogoare.

— Promit să-mi ţin gura. Înghiţi. Câteodată.

Privirea lui deveni întrebătoare, şi Cleo încercă să ascundă ceva fierbinte şi viu ce sălta în adâncul fiinţei ei, nerăbdător să-i răspundă acelei priviri.

El înjură, o înjurătură scurtă şi aspră şi îi luă faţa în palme, palmele care îmbrăţişaseră ceaşca de ceai. Ea simţi cum i se taie răsuflarea, în vreme ce inima îi bătea intens şi greu pe ţesătura subţire a rochiei. El se aplecă şi îşi apăsă gura pe a ei, silindu-i buzele să se deschidă şi răpindu-i răsuflarea cu un sărut nemilos, atotştiutor, ce continuă la nesfârşit, sfărâmând zidurile neprotejate ale permisiunii şi participam.

Simţurile adormite ale lui Cleo se treziră peste tot, se desfăşurară în sâni şi se întinseră în pântec şi mai jos. Gândul raţional se înecă în vârtejuri de energie dezlănţuită şi moleşeală neajutorată până când se agăţă de mâneca lui de lână pentru a nu se topi în pietrele bisericii.

Sărutul se sfârşi şi şocul bruştei lui retrageri o lăsă plutind, vie, cu senzaţia încă circulând prin ea. Cu doar o singură atingere rapidă sub cot o conduse să semneze în registru. Acolo, îşi puse mâna pe registru, minunându-se că mintea îi funcţiona fără efort, în vreme ce în ea, un iluzoriu simţ pe care nu ştiuse că-l are se zbătea să-i impregneze trupul cu amprenta sărutului lui. Odată ce formalităţile fură îndeplinite, domnul Tucker se refugie în sacristie şi alaiul de nuntaşi părăsi biserica.

Afară, un soare palid de Sfântul Mihai[8] făcea un efort slab să încălzească ziua. O trăsură frumoasă cu doi cai negri stătea să aştepte, cu un băiat ce se zgâia prosteşte lângă capetele cailor. Sir Alexander Jones îşi trase mănuşile pe mâini şi îşi puse pălăria pe cap.

— O să dau un anunţ la ziare.

Se întoarse spre fratele lui.

— Eşti gata, Will?

Fratele pirat al mirelui îşi ridică o sprânceană a ochiului său bun şi o salută pe Cleo, atingându-şi degetul de pălărie.

— Şi uite-aşa s-a zis cu luna de miere, mormăi el, urcându-se în trăsură.

Uitându-se peste umăr, soţul ei spuse:

— Am comandat un mic dejun la han, dacă vrei. Când eşti gata să vii în oraş, spune-i doamnei Lawful. S-au făcut aranjamente pentru transportul tău. Dacă ai nevoie de bani, poţi să-i ceri domnului Taylor, administratorul meu.

Plecă.

Cleo şi Charlie rămaseră în arcada de piatră a uşii bisericii şi se uitară cum cei doi fraţi dispărură pe drumul pustiu. Cerul arăta ameninţător şi aveau mult de mers până acasă. Pantofii lui Cleo n-ar supravieţui în veci unei ploi.

— Credeam că o să te sărute din nou, oftă Charlie.

— Bănuiesc că a plecat să-şi cumpere uzina de gaz. Ar face bine să nu-şi piardă gândul ăsta. Orice i-ar fi făcut ei sărutul soţului, asupra lui nu lăsase nicio urmă.

— Băncile nu-s deschise.

— Dar hanul este, scumpule. Hai să savurăm un mic dejun copios, ce zici?

Capitolul 5

Nu se putea nega afecţiunea lui Archibald March pentru clubul său londonez. Înălţimea încăperilor şi

8 29 septembrie - ziua Sf. Mihai (n.tr.)

confortul civilizat al serviciilor sale îl sprijinise prin toţi acei lungi ani când locuise în apartamente strâmte de burlac înainte de moartea fratelui său.

Îi devenise un obicei să fie văzut în sala de adeziuni în mare parte din seri, unde colegii de club nu-i deranjau fotoliul. Acolo citea ziarele şi bea un pahar de vin pentru a prinde puteri pentru solicitările unei seri londoneze. Din colţul său obişnuit îi saluta pe cei ce îi sprijineau feluritele acţiuni caritabile, membrii ai parlamentului pe care se putea conta că votează aşa cum li se indica, ba chiar şi pe însuşi ministrul de interne, şi el membru al clubului.

În fotoliul său putea uita că era doar o notă de subsol în paginile almanahului nobilimii consacrate familiei Spencer. Era fiul mamei sale, făcut nu cu distinsul Lord Woford cu care se măritase când Archibald avea doi ani, ci cu John March, un obscur moşier cu câţiva acri în stăpânire. Archibald nu uita niciodată că, deşi un baron îl încurajase să-i spună *tată,* deşi îi arătase lui Archibald toate semnele de afecţiune şi bunăvoinţă pe vremea cât trăise, murind, acel baron, cu o lipsă totală de sentimente paterne nu-i lăsase lui Archibald niciun titlu şi nicio avere, ci doar câteva mii de lire pe an. Rămăsese în sarcina lui Archibald însuşi să îndrepte accidentul naşterii sale prin orice mijloace avea la îndemână.

Londra cu nesfârşita sa sursă de cerşetori şi hoţi îi arătase prima cale; pe a doua o descoperise singur.

În această seară de octombrie, plesnetul ziarului *Morning Chronicle* lovindu-i fotoliul şi apoi căzându-i deschis în poală îl făcu să-şi izbească paharul de buze şi să verse o minusculă picătură de vin pe cutele artistic pliate ale cravatei.

— Bănuiesc că ai un plan, March.

Vocea venind de deasupra fotoliului său glăsui cu un privilegiat accent glacial al unui străvechi titlu.

De prima dată când o auzise, Archibald o studiase pentru a înţelege de ce vocea de gheaţă îl emoţiona şi îl înspăimânta în aceeaşi măsură. Prin naştere, avere, putere, posesorul acelei voci n-ar trebui să vorbească niciodată cu

Archibald March, fiul vitreg al unui biet baron. Senzaţional era că Archibald îşi modelase în aşa fel propria poziţie de forţă încât îl avea pe acel bărbat de partea sa.archibald îi făcuse un serviciu Înalt Preamăreţiei Sale, şi asta îl îndatorase pe Înalt Preamăreţia Sa faţă de Archibald.

Cu toate astea, era o voce fundamental diferită faţă de Archibald March, gata să-l distrugă dacă s-ar dovedi incomod. Acesta era riscul de a face servicii pentru cei foarte puternici. Archibald era prudent. Îşi apăra căile de scăpare cu mare grijă. Pur şi simplu nu-i surâdea în nici un fel să încerce dacă vocea l-ar putea găsi în caz că ar fi ales să dispară.

Îşi lăsă jos paharul şi luă ziarul. Văzuse anunţul cu nunta nepoatei lui cu singurul om din Londra care ar trece cu vederea reputaţia ei pătată, singurul om din Londra care i-ar folosi banii într-un fel foarte incomod pentru bărbatul puternic de lângă Archibald. Acum că nefericitul eveniment fusese anunţat lumii întregi, încercă să nu permită ca vai atât-de-politicoasa voce să-l tulbure.

Obişnuinţa îl îmboldi să-l liniştească.

— Bineînţeles că am un plan. Căsătoria e evident o înşelătorie. Nepoata mea a fost subiectul experimentului unui bărbat lipsit de scrupule de origine umilă cu scopul de a-i fura averea. L-am angajat pe Lushington să deschidă o acţiune la Consfetoriul[9] Londrei.

Nu se schimbă nimic. Niciun răspuns. Zumzetul tăcut al vieţii clubului continua în jurul unui con de linişte ce-i ţinea pe loc pe March şi pe bărbatul de lângă el. Ospătarii erau ocupaţi pe când încăperea se umplea cu tot mai mulţi membri, dar niciunul nu-i atrăgea atenţia lui Archibald. O înţepătură neplăcută îl făcu să simtă dogoarea ce i se aduna la subsuori. Serios, nepoata asta se dovedea a fi mai deranjantă decât anticipase.

— Să zicem două săptămâni, atunci? reluă vocea, pentru a rezolva problema?

— O lună ar fi mai bine.

---

9 Tribunalul ecleziastic în cadrul Bisericii Anglicane, cu competenţe în cazuri de căsătorie, divorţ şi copii nelegitimi (n.tr.)

Dacă nepoata devenea mai supărătoare, trebuia plănuit un accident.

— Nu, March, o săptămână ar fi mai bine.

Trecu un timp până când Archibald se simţi destul de stăpân pe sine pentru a-şi ridica din nou paharul. Se gândi că cel mai bine ar fi să-şi schimbe complet lenjeria înainte de angajamentele de seară.

*

— Sper că Barbă-Albastră nu te omoară imediat.

Charlie avea faţa lipită de fereastra trăsurii elegante închiriate de Sir Alexander Jones pe când huruiau pe Park Lane în ceaţa de octombrie, trecând pe lângă un lung şir de case având faţade cu bovindouri. Cleo îşi amintea că dansase şi cinase în câteva.

— Ai vrea să mai zăboveşti să admiri peisajul înainte de a fi nevoit să pleci din oraş?

Charlie se retrase de la fereastră.

— N-am fost niciodată la Menajerie.

— O s-o pun în capul listei, scumpule, dar cred sincer că Jones va dori să se asigure de averea mea înainte să-mi facă felul.

Charlie se încruntă şi se vânzoli în jachetă. Cleo bănuia că pălăvrăgeala lui despre Barbă-Albastră era o mascare slabă a neliniştii sincere, şi adevărul era că nu ştia ce să creadă despre caracterul sau motivele soţului ei. Spusese că vrea o uzină de gaz, dar Cleo avusese la dispoziţie o lungă săptămână să cugete la asta. Niciun bărbat nu voia doar o uzină de gaz. Cu toate astea, trimisese după ei, şi ea apreciase prima tranşă generoasă a alocaţiei ei drept un semn bun că intenţionează să onoreze târgul lor.

Trăsura coti brusc, forţându-i să se aplece. Charlie se încruntă.

— Ce?

— Cleo, vreau să ştii că sunt pregătit să te apăr.

Se îndreptară de spate, şi el îşi duse mâna la cizmă de

unde scoase un cuţit ce arăta periculos, cu tăiş pe ambele laturi şi un inel masiv de fier la bază.

— Charlie Spencer, ce naiba e asta?

— E un cuţit de înjunghiat porci. Mi l-a dat Davies. Mi-a spus că ar trebui să am ceva cu care să te apăr.

— Dă-l încoace. Cleo întinse mâna. Aici e Mayfair şi nu docurile companiei din Indiile de Est. Singurele arme de care ai nevoie aici sunt o sprânceană ridicată, o minte ageră şi un monoclu. Destul de periculoase, dar deloc sângeroase.

Charlie scuturã din cap, ţinând cuţitul.

— Promite-mi, Cleo, că o să-l foloseşti dacă e nevoie.

Arăta solemn şi curajos în ciuda părului zburlit şi a feţei slabe. Trăsura începu să încetinească.

— Promit, spuse ea.

El îi dădu cuţitul cu o aparentă uşurare.

— Chestia e că fetele n-au locuri prea bune de ascuns cuţite.

— O să-l pun sub pernă.

El se lumină dintr-odată.

— Bine te-ai gândit. Exact locul nimerit.

Trăsura se opri şi ei coborâră pe Hill Street în praful fumuriu al Londrei, la şase străzi de locuinţa tatălui lor, unde locuia unchiul March. Bagajele fură date jos şi un servitor înalt cu păr roşu, umeri înguşti şi o faţă lungă şi solemnă apăru din casă pentru a plăti vizitiul şi călăreţii. Trăsura plecă hodorogind pe stradă, în vreme ce Cleo şi Charlie rămaseră pe caldarâm sub cerul cenuşiu. Un vânt rece le lipi hainele de corp pe când priveau casa lui Sir Alexander Jones.

De la parter până la mansardă ferestrele ei străluceau, nişte dreptunghiuri lungi de lumină ca nişte lingouri de aur. Nenumărate lumânări ardeau cu nişte costuri uluitoare. Charlie se întoarse spre Cleo cu o privire timidă. Ea încă ţinea cuţitul în mână.

— E luminată ca o scenă, şopti el.

— Nu-i de mirare că trebuie să cumpere o uzină de gaz, răspunse Cleo.

Servitorul tăcut cu faţa lungă, cabalină, se aplecă şi le luă bagajele.

— Aici.

Apoi pe uşă ieşi soţul ei, cu trăsăturile adumbrite de lumina din spatele lui. Ea trebuia negreşit să se obişnuiască cu înfăţişarea lui chipeşă şi severă, aşa încât să nu se mai holbeze la el de fiecare dată. Expresia de sub sprâncenele negre era impenetrabilă.

Ceremonia rapidă, plecarea lui grăbită şi o săptămână de activitate îndepărtase din memorie acel moment tulburător din biserică când buzele lui zăboviseră pe ale ei. Acum privirea lui întunecată o găsi pe a lui Cleo şi readuse brusc la viaţă amintirea acelui sărut arzător. Ea încercă să identifice senzaţia înşelătoare. Stomacul i se răsuci, ceea ce nu putea fi nimic mai mult decât răspunsul trupului ei la capătul unei lungi călătorii cu trăsura. Explicaţia era trecerea de la mişcarea de legănare şi săltare din timpul călătoriei cu trăsura la contactul ferm cu piatra nemişcată. Îşi vârî mâna ce ţinea cuţitul în cutele pelerinei.

Trecu un moment stânjenitor până când Jones înaintă şi îi scuturǎ mâna lui Charlie.

— Trebuie să-ţi răpesc sora pentru o întrevedere cu avocatul nostru.

— Acum? protestă Cleo. Nu-l pot părăsi pe Charlie înainte chiar de a trece pragul.

— Norwood aşteaptă.

— Nu-ţi face griji, Cleo. Charlie îl urmă pe servitor. E bun un martor, şopti el pe când trecea pe lângă ea.

Soţul lui Cleo o conduse printr-un hol atât de strălucitor că o făcu să clipească, trecu de o nimfă de marmură la baza unei scări de fier şi intră într-o bibliotecă ticsită de cărţi, unde lumina era oarecum domolită. Un domn solid cu o faţă pătrată şi cu jiletca ce stătea să plesnească pe talia lui corpolentă ridică un pupitru pentru scris din poală şi se sculă în picioare. Avea faţa lată şi trăsături blânde, cu sprâncene ca nişte smocuri de bumbac, dar ochii albaştri străluceau de o inteligenţă pătrunzătoare.

— Lady Jones, sunt Norwood, la dispoziţia

dumneavoastră. Mă bucur să vă cunosc în sfârşit, doamnă.

Cleo îi strânse mâna şi se aşeză pe locul indicat de el lângă un foc primitor. Norwood rămase în picioare şi aruncă o privire încurajatoare spre soţul ei.

— Pot să-ţi iau pelerina, nevastă? se auzi vocea de bariton pe care Cleo o putu simţi până în adâncul stomacului.

— Fireşte, spuse ea ridicându-se şi desfăcându-şi panglica, bărbate.

Simţi atingerea scurtă a mâinilor lui pe umeri când pelerina îi alunecă. De ajuns pentru a-i provoca un mic freamăt. Se aşeză din nou pe fotoliu, cu faţa spre avocat, a cărui privire se fixase pe cuţitul lui Charlie.

Cleo îl puse pe fermecătoarea masă de cireş de lângă fotoliul ei.

— E un cuţit de înjunghiat porci. Fratele meu mi-a recomandat să fiu pregătită să mă apăr în Londra.

Surprinse o scurtă privire amuzată în ochii lui Norwood înainte de a se preschimba într-una mai profesională.

— Să sperăm, Lady Jones, că legile din Anglia rămân destul de severe pentru a proteja o femeie în situaţia dumneavoastră. Se aşeză pe canapea şi îşi puse mâinile pe genunchii laţi. Xander m-a rugat să explic care e situaţia cazului în acest moment. Vrem ca totul să fie pe faţă, o carte deschisă, ca să spun aşa. N-am vrea să mergeţi prin oraş fără a avea habar de situaţia dumneavoastră.

— Există o situaţie? *Xander.* Numele de alint îi distrase atenţia, arogant, dar ieşit din comun. I se potrivea. Stătea sprijinit cu un cot de poliţa de marmură, cu o privire rece şi detaşată. Era al treilea detaliu personal pe care-l ştia despre el. Nu-i plăceau bomboanele de mentă, săruta ca un bărbat care ştia ce făcea şi, cel mai surprinzător din toate, existau oameni în viaţa lui care i se adresau cu un nume de alint.

— Mă rog, da şi nu, spunea Norwood. Toate documentele sunt în ordine. Au fost examinate de propriul avocat al băncii. Nu s-a găsit nici o eroare la documente.

Cleo se îmbărbătă. Există un altceva, o dificultate ce solicita implicarea unui avocat, şi asta nu putea fi de bine.

— Unul din administratorii dumneavoastră…

— Unchiul March?

Îl putea simţi pe Xander cum o priveşte. Nu fusese sinceră pe de-a-ntregul cu el. Nu-l ştia pe March, şi Cleo nu-i împărtăşise părerea despre unchiul ei. Probabil că el credea că se poate însura cu o moştenitoare dată deoparte fără să obiecteze cineva. La urma urmei, chiar şi unchiul ei găsise doar un singur pretendent atunci când se gândise să-i aranjeze o căsătorie.

— Unchiul March a făcut necazuri legate de documentele noastre? Credea că scăpase de March, căsătorindu-se.

— Aşa cum l-am sfătuit pe Xander când a venit la mine să-mi spună de căsătorie, n-ar fi de mirare ca administratorii să pună la îndoială intenţiile unui bărbat. Ochii albaştri şi iscoditori se aţintiră asupra lui Cleo. Poate că Norwood era binevoitor, dar prindea orice ezitare sau tăinuire. Aşa că trebuie să vă pun câteva întrebări stânjenitoare.

— Desigur. N-am vrea ca unchiul să se îndoiască de caracterul sacru al uniunii noastre.

Se uită spre Xander, care nu juca chiar rolul unui mire iubitor.

Norwood îşi puse ochelarii pe nas şi îşi trase în poală micul pupitru de scris.

— Să vedem, când domnul Tucker v-a căsătorit, a omis din neatenţie sau nesiguranţă ceva din elementele necesare ceremoniei?

— Din câte ştiu eu, nu. N-am mai fost măritată până acum, dar presupun că a citit toate părţile necesare.

Condeiul lui Norwood scrijelea încontinuu.

— E dorinţa dumneavoastră să fiţi măritată cu Sir Alexander Jones? Şi vă consideraţi căsătorită cu el?

— Da şi da. Era conştientă de prezenţa lui, ca întotdeauna. Nemişcat, tăcut, reuşea să-i atragă atenţia ţinându-se de blestemata de poliţă. Înclinarea corpului şi a

şoldului îi expunea abdomenul plat şi linia musculoasă a unui picior.

— Şi cine a fost prezent la ceremonia de nuntă?

Cleo îşi readuse privirea şi gândurile spre Norwood.

— Doar familia.

Norwood îi aruncă o privire tăioasă şi iute, sprâncenele lui albe se strânseră îngrijorate deasupra ochelarilor.

— Fratele meu şi fratele... soţului meu. Şi domnul Tucker.

— Şi câţi ani are fratele dumneavoastră?

— Treisprezece ani.

— Minor.

Norwood notă ceva. Cleo devenise sensibilă la scrijelelile lui.

— E vreo problemă?

— Şi domnul Tucker e un vicar legal al Bisericii Anglicane?

— Este paroh în Woford de mulţi ani. Nu ştiu niciun motiv să presupun că e altfel.

— Foarte bine.

— Domnule Norwood, iertaţi-mă, aş putea să ştiu motivul acestor întrebări?

— Bineînţeles. Îşi lăsă jos condeiul şi se lăsă pe spate. Cum să mă exprim? Unchiul dumneavoastră se opune vehement la împrejurările căsătoriei dumneavoastră. Bănuieşte că ar putea exista o înşelătorie, o conspiraţie intenţionată pentru a induce în eroare banca. Are de gând să ne avertizeze legal, ca să zic aşa, şi vrem să fim pregătiţi pentru el.

— Domnule Norwood, pentru că sunt majoră, şi banii de care vorbim sunt ai mei, căsătorindu-mă, am făcut tot ce trebuie pentru a obţine acces la ei, nu-i aşa?

— Fiţi sigură, Lady Jones. Totuşi, dacă Consistoriul Londrei decide că această căsătorie este doar o stratagemă, o înşelătorie pentru a obţine banii, aţi putea fi trasă la răspundere penal, posibil chiar încarcerare sau deportare.

Cleo simţi că se sufocă. Nu putea merge la închisoare. Ce avea să se întâmple cu Charlie? Xander Jones lăsase să se înţeleagă că există astfel de consecinţe. Îşi dăduse seama, chiar dacă ea nu, cât de serios era riscul doar al unei simple escrocherii. Dar îşi schimbaseră jurămintele în biserică. Căsătoria lor era legală. Ce se întâmplase între ei era de natură personală, nu-i aşa? Se întoarse spre Xander încercând să pătrundă dincolo de masca lui rece. Oricare ar fi adevăratele lui motive, voia acei bani, îşi voia uzina de gaz. Se putea baza pe el să meargă mai departe cu înţelegerea lor.

— Lady Jones? Norwood îi atrase din noua atenţia. Putem să continuăm?

Cleo dădu din cap. Trebuia să-şi ţină firea.

— A existat consumarea căsătoriei, penetrare şi ejaculare?

— Puteţi întreba aşa ceva?

— Tribunalul va întreba, o asigură Norwood. Consistoriul este un grup de judecători laici şi clerici care pot determina valabilitatea unei căsătorii.

Cleo se uită din nou spre soţul ei. Ochii lui cenuşii erau mai mult decât împietriţi. Ştiuse că se va ajunge la întrebarea asta.

— Poţi să mă crezi pe cuvânt, Norwood, spuse el.

Norwood nu-şi ridică privirea.

— Am nevoie şi de cuvântul doamnei.

— În cazul ăsta, îl aveţi, spuse Cleo.

Spera ca minciuna să sune convingător.

— Bine, bine. Norwood se opri din scris şi îşi lăsă deoparte condeiul.

— Şi acum?

Cleo trebuia să ştie.

— Acum ne asigurăm că lumea vă vede drept soţie a lui Xander în vreme ce aşteptăm audierea. Norwood aruncă nisip pe însemnări, scuturâ hârtia să se usuce şi îşi băgă ochelarii în buzunarul jiletcii.

— Când va fi audierea?

— O s-o amânăm cât putem, dar probabil într-o lună,

dacă e după March. L-a angajat pe dr. Lushington, şi omul ăsta nu-i prost. Încearcă mai întâi cu tribunalul bisericii să vadă dacă îl poate bloca pe Xander să-şi exercite drepturile conjugale şi o să încerce şi Curtea Supremă dacă bănuieşte mărturie mincinoasă. Trebuie să vă avertizez că probabil o să-l caute pe parohul dumneavoastră. Norwood se uită spre Xander. Cât de susceptibil e în faţa tentaţiei banilor?

— Are haine jerpelite.

— Ei bine, ar putea fi înţelept să-l avertizaţi că ar putea fi suspendat şi amendat pentru că a celebrat o căsătorie clandestină.

— Cu siguranţă, *clandestin* nu e termenul corect, sublinie Cleo. N-am avut o nuntă mare, dar n-a fost deloc secret în Woford.

— Cu toate astea, cu puţini martori şi unul din ei minor, March poate contesta validitatea.

— Dar ştiau şi alţi oameni de evenimentul ăsta, insistă Cleo.

Norwood se opri din a-şi pune bine însemnările.

— Ar fi buni alţi martori. Aţi avut pe cineva care să vă facă tortul? Puteţi să numiţi pe omul care a tras clopotele?

— Fără tort. Fără clopote.

Xander se îndepărtă de lângă poliţă pentru a sta lângă Cleo.

— Am cumpărat o rochie. S-a comandat o masă de nuntă. Cleo îşi dădu seama că îşi arăta toată disperarea pe care o simţea. Gândul că domnul Tucker avea să se afle faţă în faţă cu unchiul March nu era încurajator.

— Mai există încă o grijă, Lady Jones. Norwood se întinse şi o bătu pe mână. Unchiul dumneavoastră a făcut declaraţii despre starea dumneavoastră mintală. Nimic oficial, desigur, doar zvonuri. Nu vrem însă să aterizăm în tribunalul de echitate.

„Tribunalul care reglementează problemele nebunilor”. Era o avertizare, făcută politicos, dar îi indica lui Cleo că atât soţul ei, cât şi avocatul auziseră povestea unchiului March despre fata cea nebună. Va fi urmărită pentru a se descoperi orice semn de instabilitate.

Norwood îşi îndesă însemnările în servietă, o închise şi şi-o băgă sub braţ. Se ridică să plece.

— Acum banii mei sunt disponibili? îl întrebă Cleo.

— Da, doar dacă şi până când anchetatorii Consistoriului se pronunţă împotriva validităţii căsătoriei dumneavoastră.

— Norwood, nu s-ar spune că ai consolat-o pe Lady Jones. Are nevoie de o strategie.

— Păi, în cazul ăsta. Ochii albaştri ai lui Norwood luciră. Iată care este. Să fiţi o soţie bună. Să arătaţi lumii o imagine a farmecului căsniciei. Să organizaţi câteva dineuri, să mergeţi prin oraş, să vă lăsaţi cărţi de vizită, să organizaţi primiri de musafiri acasă, genul ăsta de lucruri. Norwood dădu mâna cu Xander, se aplecă peste mâna lui Cleo şi se îndreptă spre uşă. Acolo se opri şi se întoarse din nou spre ei, pipăindu-şi bărbia latră. Să nu uit. Există un mod sigur de a avea un avantaj faţă de March, spuse el uitându-se la Cleo. Există vreo şansă ca dumneavoastră să fiţi însărcinată, Lady Jones?

Cleo observă că, de data asta, întrebarea îl luase prin surprindere pe Xander. O avertiză cu o privire întunecată, dar ea putu vedea că nu ştia cum să răspundă. Ea ştia. Va face totul să se desprindă de puterea exercitată de March asupra vieţii ei şi a lui Charlie. Îşi plecă privirea spre mâinile încleştate în poală cu falsă sfială şi reuşi să rostească silaba necesară.

— Da.

Norwood afişă un rânjet larg.

— Excelent! Asta va merge. Consistoriul va privi un copil drept un semn al unei căsătorii legale. Aţi fost examinată de un medic?

Xander se duse în spatele lui Cleo şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Ea simţi încordarea din ele, un semn clar să tacă.

— Norwood, eu şi Lady Jones trebuie să-ţi cerem ca pentru moment să ţii doar pentru dumneata fericita veste.

Norwood arătă nedumerit, dar dădu din cap.

— Da, bine, poate până la data audierii. Felicitări, în

cazul ăsta, pentru căsătoria dumneavoastră. E destul timp să facem rost de un doctor bun de partea noastră şi apoi o să bem pentru cealaltă veste.

Uşa se închise în urma lui, şi Cleo simţi greutatea acelor mâini pe umerii ei. Soţul ei era extrem de nemulţumit.

— Ai promis să nu mă strângi de gât.

— Da, se auzi vocea gravă de deasupra ei, dar mai am la dispoziţie împuşcarea, înecul, decapitarea sau dezmembrarea, toate părând a fi potrivite în acest moment, în afară de cazul când eşti de fapt însărcinată.

Îi eliberă umerii şi o ocoli să-i stea în faţă.

— Bineînţeles că nu. „Ar prefera să fi avut un amant?”

— Ai minţit.

Cleo se ridică în picioare. Nu-i plăcea cum trona deasupra ei.

— Tu ai minţit primul. Eu doar ţi-am urmat exemplul. Consumarea căsătoriei? Penetrare? Ejaculare? Poate pe scările bisericii? Îşi zvârli mâinile în sus. În afară de asta, cât de greu poate fi să transformi minciuna în adevăr? Eu credeam mai degrabă că e mai greu să eviţi să rămâi însărcinată.

— Nu păreai să fii dornică de îmbrăţişări trupeşti când am căzut la înţelegere.

Nu se uită la ea.

— Asta a fost înainte ca avocatul nostru să menţioneze acuzaţii penale. Se pare că, dacă vrem să evităm închisoarea, trebuie să suportăm. Fără îndoială, oricare ne-ar fi înclinaţiile, actul în sine nu are ce să fie mai neplăcut decât aplicarea de lipitori sau nişte băşici.

Pe buzele lui apăru umbra unui zâmbet.

— O să ţin minte asta. Se duse spre uşă, îndepărtându-se de ea.

— Erai gata s-o laşi însărcinată pe domnişoara Finsbury.

El se opri în loc şi îşi întoarse spre ea privirea insipidă şi impenetrabilă.

— Tatăl domnişoarei Finsbury este fermier.

— Că tata era pair? Asta e obiecţiunea ta la o relaţie sexuală cu mine?

Nu-l înţelegea. Cum să poată *el* obiecta în legătură cu obârşia ei? Mai degrabă credea povestea cu fata cea nebună pe care unchiul o spusese despre ea. O voia dată pe faţă, orice ar fi fost.

El rămase pe loc la fel cum rămăsese în bancă atunci când domnişoara Finsbury îi spusese că e bastard. Hotărât lucru, îi ascundea ceva.

Faţa îi era ca de piatră. Omul care o sărutase în biserică se afla cumva dincolo de acea privire insipidă şi fixă.

— Ai acces la bani şi o şansă să faci pentru fratele tău tot ce doreai. Asta a fost înţelegerea noastră. Norwood o să-l ţină blocat pe March în tribunal luni în şir dacă e nevoie.

Nu-l înţelesese la timp şi acum el credea că ea ar accepta supusă riscul pe care şi-l lua el, un bărbat care-i organiza destinul la fel ca unchiul ei, la fel ca avocaţii. Va folosi băncile şi tribunalele în avantajul lui. În faţa lor, ea era cerşetoarea. O cuprinse o furie rece.

— N-o să-l las singur pe lume pe fratele meu.

El înţepeni, dar nu se întoarse.

— Servitorul meu, Amos, o să-ţi arate care sunt camerele tale. Fratele lui, Isaiah, are grijă de cai şi verişoara lor, Alice, va fi camerista ta. Bucătăreasa are pregătită cina. În seara asta o să ies în oraş.

Uşa se închise, şi Cleo începu să tremure. Într-un minut se scutură cu putere. Cu picioare nesigure, se apropie de foc rămânând cât de aproape putea, simţind dogoarea prin fusta subţire. Se întorsese într-o Londră pe care credea că o cunoaşte, dar era ca şi cum o luase pe o stradă necunoscută şi nu ştia pe ce lume se află.

Charlie. Trebuia să se gândească la el. El îi va fi busola. El era motivul pentru care făcuse această căsătorie nebună. Se uită la cuţitul de înjunghiat porci şi din gât îi scăpă un râs dureros. Se întinse şi îl ridică. Aparent, n-avea nevoie de el pentru a ţine la distanţă un soţ peste măsură

de drăgăstos, dar poate cât putea folosi să-l aducă în pat pe mirele ei şovăitor.

Capitolul 6

Amos, servitorul tăcut al lui Xander Jones, o conduse pe Cleo pe scări în sus, spre spatele casei, unde duzini de lumânări luminau o cameră atât de frumoasă că îi tăie răsuflarea. Nu-şi imaginase niciodată că locuinţa lui poate avea o astfel de cameră. Era încă o contradicţie în ce-l privea.

Pereţi de un galben-deschis ca untul iama, două fotolii tapiţate cu creton imprimat cu flori de caprifoi lângă un foc arzând şi un pat ca o rochie de mireasă, în întregime acoperit de dantelă croşetată de culoare crem, plin ochi cu perne umflate. Ferestre franţuzeşti cu draperii străvezii duceau la un mic balcon ce dădea spre grădina întunecată. Domnişoara Finsbury cu fundiţele ei tremurânde s-ar fi simţit ca acasă.

Camera asta nu fusese dichisită aşa pentru Cleo. Existase cu mult înainte ca Xander Jones s-o găsească la Fernhill Farm şi s-o ceară de soţie. Nu trebuia să se simtă satisfăcută că el o instalase aici. Intenţiona s-o ţină departe de el; nu existau dormitoare alăturate.

— Şi camera stăpânului tău? îl întrebă ea pe servitor când el făcu o plecăciune în drum spre uşă.

— În aripa de vest, doamnă. *Cât de departe de ea permitea construcţia casei din Londra.*

Cleo îşi spuse să nu se simtă jignită de împotrivirea lui Xander Jones de a se culca cu ea. Nu mai avea pretenţii la frumuseţe sau ochi jucăuşi şi desigur că el auzise povestea cu fata cea nebună. Dar descoperi că în inima ei încă mai mocnea un mic tăciune de mândrie. Dorinţa soţului ei de a se culca cu domnişoara Finsbury îi trezi la viaţă tăciunele fierbinte al invidiei, şi acesta începu să ardă. Voia ca el s-o dorească. Cât de satisfăcător ar fi să întoarcă roata în favoarea ei.

Puse pe noptiera de lângă pat cuţitul de înjunghiat porci al lui Charlie. Cel puţin nu existau legături de imobilizare prinse de pat.

Soţul ei poate credea zvonurile pe care le răspândise unchiul March despre ea, dar n o expediase într-un pod şi nici n-o legase. Încă.

Cleo deschise uşile micului balcon şi ieşi în noapte. Zumzetul neobosit al Londrei îi răsună în urechi, familiar şi totuşi ciudat după ce stătuse la ţară. Dedesubtul ei, în grădină, crengile golaşe ale celor doi platani se clătinau agitate în vântul de octombrie, scuturându-şi ultimele frunze şi făcând un zgomot sec precum nişte paşi grăbiţi. Lumina revărsându-se din fiecare fereastră a casei lui Xander Jones crea pe pământ un desen tremurător de umbre.

Cleo încercă să se gândească la ce ar fi putut auzi mirele ei şovăitor despre ea. March pretinsese că moartea subită a tatălui ei îi zdruncinase nervii. O acuzase că se înfometează şi în cele din urmă că îl atacase cu un vătrai. Ceva adevăr exista în povestea asta. În zilele acelea era numai piele şi os de durere, dar unchiul March nu menţionase niciodată că ea înşfăcase vătraiul când el o trezise în patul ei împrăştiindu-i părul pe perne. Pretinsese că era predispusă la halucinaţii.

Cazul ei fusese mai puţin spectaculos decât cel al lui care Lamb[10] dar îngăduinţa societăţii faţă de izbucnirile lui care cu ani în urmă acţionaseră contra lui Cleo. Vărul ei o exclusese imediat. Lady Jersey nu ezitase să-i scoată numele de pe lista de la clubul Almack, un atac rizibil, ca şi cum Cleo ar fi putut dansa în acele zile de jelanie. Singurul avantaj al poveştii unchiului March fusese că îi uşurase fuga. Plecase din oraş în compania domnişoarei Hester Britt fără a trezi bănuielile cuiva şi ferma le înghiţise timp de patru ani. Doar moartea domnişoarei Hester Britt îl adusese pe unchiul March din nou la ei. Clipi cu lacrimi în ochi, simţind un fior de durere pricinuit de pierderea vechii ei

10 Aristocrată celebră pentru relaţia cu Lord Byron şi pentru instabilitatea psihică (n.tr.)

prietene şi a fermei.

În acel moment o rafală puternică dezvălui un petic de alb mai strălucitor decât aleea pietruită. Vântul sfâşie peticul alb din desen şi îl alungă în umbrele din fundul grădinii. Cleo începu să tremure din nou. Balconul ei părea expus, ca o scenă pe care ea stătea în lumină, în vreme ce spectatori nevăzuţi stăteau în umbră şi o priveau.

Ei bine, asta înseamnă mândrie sau nebunie, să te imaginezi pe o scenă! Cleo făcu o plecăciune spre întunericul indiferent şi se duse să-l caute pe Charlie.

*

Cârciuma Tooth and Nail îşi avea temelia pe un teren aflat într-un labirint de străzi la mică distanţă de Covent Garden. Uşile sale se deschideau pentru toţi nou-veniţii. În amestecul de clienţi, Xander şi chiar Will reprezentau partea divină a prosperităţii, în vreme ce oaspetele lor, Dick Cullen, un tip slab de vreo douăzeci şi cinci de ani cu o jiletcă în carouri şi o ureche muşcată reprezenta pe cei lipsiţi de noroc. Pentru că Xander şi cu Will dădeau de băut, Dick Cullen bea încontinuu. Omul chiar bea, nu glumă.

Râsul cald al unei femei iscă în mintea lui Xander imaginea miresei lui zdrenţăroase, dar alungă acest gând.

— Aşadar, n-ai nicio slujbă.

Trăsăturile ascuţite ale lui Cullen se înveninară de ură.

— Avusei o situaţie bună la fabrica de bere Truman până în seara aia. Ierea adică acu’ un an.

— La dracu’ mormăi Will. Acu’ un afurisit de an.

Cu o privire, Xander îl potoli pe fratele lui. Cullen scuipă pe duşumelele acoperite cu paie.

— Am luat o cameră blestemată. Asta-i norocul meu, vedeţi, întotdeauna aiurea.

Insistenţa lui Cullen în faţa magistratului că doar camera lui blestemată îl împinsese să încalce legea le atrăsese atenţia lui Xander şi Will de la bun început asupra poveştii lui.

— Unde-i camera asta blestemată?

— Pe Bread Street, unde Mama Greenslade adună chiriile.

Xander nu se uită înspre Will. Bread Street era la nord-vest de şcoala lui Bredsell, înspre centrul mahalalei St. Giles.

— De ce blestemată?

— Acolo muri un tip. Io eram la parter. Iel şi cu băiatu' era la etaj. Ceva nu era în regulă cu omu' ăla.

Cullen scutură din cap.

— Spune-mi de băiat, îl iscodi Xander, atent să nu-şi arate interesul deosebit pentru un amănunt aparent obişnuit.

— N-avusei nicio treabă cu *iei.*

Cullen dădu pe gâtul slăbănog altă halbă de bere.

— Dar ştiai că e acolo, îl îndemnă Will.

Cullen ridică din umeri. Nu-l interesau băieţii, doar propria nemulţumire. Will umplu halba lui Cullen dintr-un urcior.

— Mic, blond, aproape drăguţ. Tipu' nu-l lăsa aproape niciodată pe-afară. Un băiat ca ăsta o fi fost bun la oareşce.

— Cam câţi ani ai zice că avea? întrebă Xander.

Cullen ridică halba.

— Mama Greenslade îl ştia. Îi mai strecura băiatului o ţâr' de prăjitură pe furiş, îl găsise înlănţuit de pat, şi nu de puţine ori.

Înlănţuit. Xander nu se uită la Will. Gura i se umplu de un gust amar, ca de cenuşă. Se simţi ciudat de indiferent, dar voia să lovească ceva. Se putea vedea învârtind un târnăcop, târnăcopul muşcând din Bread Street, caldarâmul crăpându-se şi făcându-se fărâme sub lovituri repetate, casele tremurând şi prăbuşindu-se.

După trei ani de căutări, cunoştea acele case dărăpănate cu încăperile lor murdare şi mobilă deteriorată, sertare goale, mirosuri grele şi straturi de ceară unsuroasă. Se aştepta ca foamea şi bătăile să facă parte din povestea lui Kit, dar nu înlănţuirea. Cu efort, îşi stăpâni mâna, pe când scotea un desen cu faţa lui Kit, făcut de mama lor.

— Băiatul semăna cumva cu ăsta?

Cullen se uită la desen şi mai sorbi îndelung din halbă. Kit avusese opt ani când fusese făcut desenul. Când îl văzuse Cullen, ar fi trebuit să aibă aproape cincisprezece ani. Era înnebunitor că avea doar frântura asta de chip aşa de veche.

— Ar putea fi iel. Cam aşa arăta. Greu de zis.

— Ai spus că băiatul era blond?

— Nu chiar aşa de blond. Dar nici aşa de brunet ca dumneata, adicătelea.

— N-ai vorbit niciodată cu băiatul? continuă Xander, încercând să-şi ţină în frâu nerăbdarea ce o luase la galop.

Cullen dădu cu putere din cap.

— Nu se făcea să-l înfurii pe tipu' ăla. Avea nişte pumni ca barosu'. Îl auzii cum îl bumbăcea des pe băiat.

— N-ai încercat niciodată să-l opreşti, nu-i aşa?

Will nu îşi ascundea dispreţul faţă de Cullen.

Trăsăturile ascuţite şi acre ale lui Cullen exprimau doar indiferenţă. În povestea asta, el era victima.

— Deci cum ai obţinut camera?

— Tipu' ăla solid a murit. Îl puteai auzi cum distrugea pe-acolo, izbindu-se de pereţi. A smuls uşa din ţâţâni. A ieşit pe scări, ca un apucat, fluturându-şi mâinile, cu faţa vânătă ca un spânzurat, da' fără ştreang. S-a dus înapoi în cameră şi a dat ortu' popii.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul? întrebă Xander cât de prudent putu.

— Se duse înainte să vină dricu'. Mama Greenslade mi-a dat mie camera. Ei, şi atuncea mi se schimbă norocul. Mi-am pierdut slujba într-o săptămână. Acuma nimeni nu vrea să-mi mai dea o cameră. Îs blestemat, ăsta îs io. Se aplecă peste băutură.

— Poate că blestemul tău e că eşti prea ataşat de băutura de la Truman, spuse Will. Mai bine ai avea grijă să nu te îneci în ea.

Cullen se uită la Will.

— Ce ştie un boier ca dumneatale despre blesteme? Tre' să plătească, asta zic io. Ăştia de la Truman s-ar trebui să plătească. Nimeni n-ar trebui să-i ia omului slujba.

Xander puse o mână pe umărul lui Will. Îi spuse lui Cullen:

— Dacă vrei o altă slujbă, am nevoie de oameni. Îţi mai aduci aminte şi altceva de băiat?

Cullen se trase de urechea muşcată şi se uită în jur la ceilalţi muşterii aplecaţi peste cănile lor sau înjurându-se unul pe altul cât îi ţinea gura ce duhnea a bere. Era limpede că nu-i plăcea să fie văzut că vorbeşte cu granguri.

— O să vin io. Ştiu cine-i de partea mea. Alde Truman ar trebui să se ferească de Dick Cullen!

Tăcu şi mai luă o înghiţitură zdravănă de bere. Se pare că îşi amintise de prima regulă a mahalalei – *să nu ciripeşti.*

Doar nedreptatea blestemului îl făcuse pe Cullen să dezvăluie atât de mult din povestea lui în faţa magistratului. Fusese ameninţat cu şase luni la pârnaie, ceea ce nu-i căzuse bine, pretinzând că el e un om care nu se dedase furtişagurilor din cartier. Nu pungăşise niciodată, nu fusese niciodată în vreo gaşcă. Poliţaii îl umflaseră dintr-o gloată în jurul unui foc pe Gerrard Street, unde doar căscase gura nevinovat.

După un minut, privirea prostească a lui Cullen se aţinti din nou asupra lui Xander.

— Mama Greenslade a mai zis încă o chestie. A spus că băiatul era mut. Nu-l auzise niciodată glăsuind ceva.

— La dracu'! mormăi Will. Ce facem noi aici?

Împinse înapoi banca pe care stătea.

Xander se ridică în picioare. Aveau o pistă. O privire la lista săptămânală a morţilor o să-i spună exact când şi unde murise un astfel de om. O să fie un nume şi un număr de stradă de la care să se poată porni. Cu banii soţiei lui putea angaja oameni din cartier şi îi putea face să vorbească.

Xander îi mai aruncă lui Cullen încă o monedă.

— Dacă vrei o slujbă, compania East London Gas angajează.

Cullen pipăi moneda cu o mişcare abilă ce demonstra minciuna că nu era hoţ de buzunare. O slujbă cinstită nu

era primul mijloc de asigurare a existenţei în acest cartier.

Will râse.

— Păzea, Cullen, tipul ăsta o să-ţi aducă lumină pe strada ta împuţită. Tu şi cei de teapa ta o să trebuiască să vă apucaţi de muncă cinstită la lumina zilei.

— Auăleu, ţi-am zis că nu-s încrezut. Cullen încă protesta pe când Xander se îndepărta. Aerul afumat al străzii întunecate era bine-venit după zgomotul şi duhoarea de la Tooth and Nail.

— Acoperă-te bine, omule, îl sfătui Will, dacă nu vrei să sfârşeşti întins pe pietre cu un cap plin de sânge şi fără ghete.

Xander îşi închise mantaua peste cămaşa albă ce se vedea la gât.

— Kit trăieşte. Inspiră aerul muşcător în care se simţea gerul timpuriu.

— Pe dracu', nici vorbă. Cullen e cel mai rău tip de turnător. Spune orice pentru a-şi uda gâtlejul. Poate că băiatul era blond, sau poate brunet.

— Cullen e prea prost să poată inventa o poveste ca asta. Nedreptatea îl face să fie corect.

Will înjură.

— Cullen e prea prost să vadă ceva dincolo de nas.

— Kit trăia acum un an.

— Visează tu în continuare. Băiatul lui Cullen era mut. Sau asta ţi-a scăpat?

Era o ceartă veche, nu merita s-o continue şi merseră mai departe în tăcere. În mintea lui Will, era clar că Kit era mort. Căutau oase de îngropat şi să pună capăt unei speranţe.

Xander nu accepta asta. Poate pentru că era vinovat de dispariţia lui Kit.

— Ai spus tot timpul că fiecare târfă, fiecare mardeiaş e legat de cineva cu putere, cineva care ştie ceva. Cullen e doar primul pas.

Will îl apucă pe Xander de haină şi îl opri în loc.

— Dacă Kit trăieşte şi e liber, de ce n-a venit acasă? Dacă e, sau *era,* băiatul mut al lui Cullen, de ce n-a venit

acasă acum un an? Arzi atâtea blestemate de lumânări, că-şi putea găsi drumul chiar din Franţa.

Xander se eliberă din strânsoarea puternică a fratelui său. Era o întrebare dificilă, dar va exista un răspuns. Xander citise listele cu morţi pe aproape trei ani şi cercetase morţile a nenumăraţi copii, în tot acest timp, în toate aceste pierderi, era sigur că niciun copil, indiferent că era fără nume, nu fusese Kit. Dar aşa cum întrebase Will, dacă Kit nu era mort, unde era? Fusese bătăuşul ăla cel care îl luase? Acţionase singur? Exista vreo ameninţare sau vătămare care îl împiedica pe Kit să vină înapoi la ei? Dacă scăpase de cel sau cei care îl răpiseră, cum trăia, şi unde, şi ce îndurase?

Încă o dată întrebări fără răspuns scăpară din colţurile întunecate ale minţii lui Xander şi îi solicitară atenţia. La următorul colţ, aştepta Isaiah cu trăsura.

— Povestea lui Cullen nu înseamnă că Kit e în Londra, să ştii. Will rămase lângă bordură. Ar fi putut fi vândut unui blestemat de sodomit căpitan de corabie pe post de mus şi acum e la capătul lumii.

Xander se opri fixând cu privirea întunericul. Stătea la mai puţin de un kilometru şi jumătate de locul de unde dispăruse Kit. Niciun felinar nu lumina drumul. Doar o slabă lucire venea din spatele ferestrelor murdare. Era un loc întunecat pentru a trăi o bruscă limpezire a minţii. Într-un spaţiu mai îngust decât una din moşiile tatălui său, trăiau mii de londonezi cum era Cullen, încăpăţânaţi, acriţi de viaţă, luptându-se pentru supravieţuire, bărbaţi şi femei săraci lipiţi pământului. Doi dintre ei îl văzuseră pe Kit *în viaţă* în ultimul an.

Poate că nu era mintea limpede, la urma urmei, poate că era doar instinctul ce-i dădea un ghiont, eliberat de incertitudinea ce-l măcina, dar Xander simţi că e pe drumul cel bun. Dintre toate căile sorţii de care se temuseră pentru Kit, putea avea parte doar de una, la urma urmei, şi asta era aceea.

Când Xander îi dăduse mamei lor prima dată vestea dispariţiei lui Kit, ea strigase:

— L-au răpit, apoi leşinase. Reacţia ei îi băgase în minte ideea unei conspiraţii, a unui complot de vânzare de băieţi pentru bani. Povestea lui Cullen contrazicea teoria asta. Soarta lui Kit era asta. Într-o infracţiune accidentală, un străin, un ciudat, aproape un goblin al nopţii îl înşfăcase pe băiat.

Xander se aruncă în trăsură. Ştia de unde va începe mâine. Compania East London Gas va forţa deschiderea pe Bread Street, cu bani, cu bere, cu târnăcoape şi topoare, cu orice va fi nevoie pentru a descoperi secretul dispariţiei lui Kit. Poate că va trebui să ofere de băut unei armate de Culleni pentru a le dezlega limbile.

*

Cleo îl găsi pe Charlie tolănit pe un pat jos într-o cameră de la mansardă cu nasul într-o carte. Era o cameră de băieţi, mobilată cu lemn ros şi lână, simplu şi intim. Nici pe departe cum era camera pe care soţul i-o dăduse ei. Erau aprinse lumânări în toate sfeşnicele şi într-o lampă de pe o masă lângă pat. În micul cămin ardea un foc generos. Peretele de deasupra mesei crăpate şi a unui scaun simplu era acoperit cu o mapă înrămată a lumii şi două etajere pline ochi de cărţi. Pe un vechi cufăr era un maldăr de pături decolorate, lângă un dulap de pin cu uşa întredeschisă. Valiza lui Charlie zăcea aruncată într-un colţ, pe duşumea.

Cleo bătu şi Charlie îşi ridică privirea.

— Ce ai găsit?

— Ben Franklin. Ridică volumul.

— Serios? Cleo se apropie şi se aşeză pe pat. Charlie se rostogoli şi se sprijini de tăblia patului.

— Se pare că Barbă-Albastră nu te-a omorât.

— Încă nu. Totuşi au fost menţionate împuşcarea, înecul, decapitarea şi dezmembrarea.

Charlie făcu ochii mari.

— Urcând aici, am numărat douăzeci de dulapuri, mărturisi el. Ah, casa e toată luminată şi plină de mobile

frumoase, dar omul ăsta are secrete. Ai văzut câte chei are servitorul lui, Amos? Am încercat câteva uşi de dulap. Toate închise.

— Te-am păcălit. Sunt aici, trăiesc şi tu arăţi destul de confortabil.

Charlie avu bunul-simţ să zâmbească timid.

— Seamănă puţin cu vechea mea cameră.

Cleo se uită la un mic proverb înrămat, atârnat deasupra patului, încercând să desluşească literele brodate cu albastru pe muselină.

Toţi dragonii au fugit?
Toţi goblinii au murit?
Sunt în patul meu păzit?

Vorbele o făcură să zâmbească. Era posibil ca soţul ei de temut să fi fost odinioară un băiat în camera asta, cu o doică severă ce îl băga în pat cântându-i un cântec de leagăn pentru a-i alunga frica de întuneric. Scutură din cap la gândul ăsta. Nu şi-l putea imagina pe Xander Jones ca vreodată să aibă nevoie de îmbrăţişarea alinătoare a cuiva, dar cândva fusese de vârsta lui Charlie şi chiar mai mic şi n-avusese tată. Cel puţin ea nu ştia care fusese relaţia cu tatăl lui. Marchizul de Candover avusese două fete, fetele Lyndhurst. Cleo le cunoscuse, fusese prezentă la lansarea în societate a lui Sally Lyndhurst, un eveniment grandios. Era sigură că lui Xander nu-i scăpase faptul că moştenitorii tatălui lui dansau şi străluceau la doar câteva străzi de aici. Totuşi, dacă asta fusese camera lui, cineva ţinuse la el şi chiar îl iubise pe vremea când era copil.

— Crezi că ne-am vândut sufletele pentru aşternuturi curate, lumânări adevărate şi cineva care să care cărbunii?

— Nu. „Şi unii din noi nici măcar n-au reuşit să-şi vândă trupurile”.

Charlie căscă şi se lăsă pe perne.

— N-o să mai mergem niciodată acasă, nu-i aşa, Cleo? Nu chiar.

— Ce mai spui şi tu acolo! Îi ciufuli părul, singurul gest

afectuos pe care el i-l permitea în ultimul timp. O să mergi acasă de îndată ce devii major şi eu o să locuiesc aici, la niciun kilometru distanţă. O să ne vedem în fiecare zi şi, dacă nu te însori imediat, o să vin să îţi redecorez întreaga casă în stil egiptean. Coborî de pe pat şi merse spre uşă.

— Dacă soţul tău nu te omoară şi March nu mă ia înapoi.

— Îmi pare rău. N-o să ai tu norocul ăsta. Să-ţi prezic soarta ca un oracol? Cleo îşi duse mâinile la ochi. Stai aşa, îţi văd soarta – o tunsoare, haine noi şi ore de muncă împreună cu cel mai bun profesor pe care-l putem găsi, şi în ianuarie – şcoala.

Capitolul 7

Cleo nu avea la îndemână cuţitul atunci când îşi întâlni noul soţ la micul dejun. Se întorsese acasă cândva după ora două, în vreme ce ea stătea trează în patul străin, în oraşul fără odihnă. Aparent, nici banii ei, pe care el îi controla acum, nici persoana ei pe care el o respinsese nu aveau puterea de a-l impresiona.

În noapte, paşii lui se opriseră în faţa uşii ei şi trecură mai departe, iar strălucirea luminii din casă se întunecase.

Acum stătea în faţa unei farfurii neatinse, citind o broşură dintr-un teanc aflat în faţa lui, arătând splendid îmbrăcat şi cu totul prea odihnit. Ea, pe de altă parte, într-o veche rochie verde de lână, arăta la fel de seducătoare ca o tisă prăfuită. Şi n-avea nici cea mai vagă idee cum să-l ispitească spre pat pe soţul ei. Va trebui să reînveţe vicleşugurile ispitirii.

Îi întâlni scurt privirea.

— Nu trebuie să te scoli pentru micul dejun.

— Ai prefera să stau tolănită în mătăsuri sorbind ciocolată, în vreme ce tu mergi la bancă?

El se reîntoarse la citit, şi Cleo se îndreptă spre bufetul încărcat cu platouri cu ouă şi şuncă, pâine prăjită şi borcane de gem. Îşi umplu o farfurie şi luă loc la masă.

Soţul ei ridică mirat o sprânceană.

— Mă uit cu prea multă poftă la şuncă?

— N-o să te las pe tine şi pe fratele tău să vă înfometaţi.

— Bănuiesc că sunt aşa de obişnuită cu lipsurile noastre, încât va fi nevoie de ceva timp să mă obişnuiesc cu belşugul.

El îi întinse o ediţie veche de o săptămână a unui ziar de dimineaţă deschis la un anunţ de trei rânduri al căsătoriei lor sub titlul „CĂSĂTORIŢI”. Ziarul menţiona nunta lor cu o neobişnuită potrivealã într-o lungă coloană de tranzacţii comerciale între „LICHIDAREA PARTENERIATULUI” şi „DECESE”.

Cleo lăsă jos ziarul.

— Aşadar, e oficial. Aş putea să-mi preiau cu încredere obligaţiile de soţie.

El nu-şi ridică privirea.

— Ai considera participarea la un dineu suficient de potrivită pentru o soţie?

— O să-l oprească pe unchiul March?

La menţionarea unchiului ei, privirea lui reţinută o întâlni pe a ei. Nimic nu trăda ce simţea legat de întrebarea ei.

— Va ajuta.

— N-am nimic de îmbrăcat. Ce zici de răspunsul ăsta de la o soţie?

— Am trimis după o croitoreasă.

Din nou i-o luase înainte.

— După vizita noastră la bancă, fireşte. Cleo avea o lungă listă de planuri pentru banii ei.

El lăsă jos ziarul.

— Nu mă duc azi la bancă.

— Dar am căzut de acord. Fratele meu are nevoie de haine şi de un profesor pentru examenele de admitere. Trebuie tuns. Farfuria lui Cleo se ciocni de masă când o puse jos. Acum că avea acces la banii ei, soţul ei se răzgândea în ce privea înţelegerea lor. Îşi pusese prea multă încredere în actele unui avocat şi în acel sărut din biserică.

Pe vremuri, acceptase săruturile ca şi cum colecţiona omagii în faţa valorii ei. Intrarea ei în societatea londoneză fusese aranjată de o verişoară văduvă a tatălui ei care fusese, în cel mai bun caz, neglijentă în abordarea debutului lui Cleo. Sfatul verişoarei Lydia fusese – „Eşti mai necoaptă decât grâul în lina lui mai şi toţi vor fi cu ochii pe tine pentru banii tatălui tău, aşa că ai grijă cum te porţi” – o avertizare cinstită, în sensul că ea ca persoană ar fi prea puţin interesantă pentru bărbaţi.

Dar, vai, cât de tare i se poate urca la cap Londra unei fete. Domnişoarei Cleopatra Spencer i se părea că întregul oraş strălucitor era prezent şi lua aminte când ea intra într-o sală de bal. Acum îi venise mintea la cap, sau aşa credea. Xander Jones îi mai dădea încă lecţii despre propria lipsă de importanţă. Londra iubea banii chiar mai mult decât frumuseţea, şi îi flata şi îi curta pe cei care îi aveau, atâta timp cât îi aveau, apoi renunţau la ei când banii dispăreau.

Uşa salonului de dimineaţă se deschise şi intră Will Jones, nebărbierit şi mirosind respingător.

— L-ai găsit? îl întrebă el pe fratele lui fără a băga în seamă prezenţa lui Cleo.

Xander Jones ridică broşura.

— Un zugrav pe nume Harris a murit la numărul patruzeci de pe Bread Street în noiembrie anul trecut.

— Asta confirmă doar o parte din povestea lui Cullen.

Will se întoarse spre bufet.

Cleo îşi aruncă ochii pe broşură. Lista deceselor. Xander citea înregistrarea săptămânală a celor care muriseră în Londra. Avea un teanc întreg pe masă lângă el. Micul dejun i se răcea pe frumoasa farfurie. Puse jos furculiţa. Şi unchiul March le citea, un obicei de-al lui descoperit când se mutase în casa lor după ce murise tatăl ei.

Will Jones începu imediat să-şi umple farfuria.

— Nu vii cu mine îmbrăcat aşa, îi spuse lui Xander uitându-se peste umăr. Se uită spre Cleo. Ea s-ar descurca mai bine decât tine pe Bread Street. Dacă-i pui un şorţ slinos în faţă, s-ar potrivi de minune.

— Nici măcar n-o să se apropie de Bread Street, spuse Xander.

— Bună dimineaţa şi ţie, îi spuse Cleo cumnatului ei.

El se opri din a-şi umple farfuria, dar nu-i răspunse. Cei doi fraţi păreau a fi diferiţi din cauza diferenţei de îmbrăcăminte, dar acum Cleo putea vedea că amândoi aveau acelaşi profil cu trăsături bine definite.

Zgâriatul lingurii lui Will Jones umplu pauza care apăruse.

— Atunci, du-te gol sau treci pe la mine pe acasă. Am nişte zdrenţe bune pentru tine. Will Jones se aşează lângă Cleo şi îşi vârî furculiţa în grămada de ouă şi şuncă de pe farfurie. Cleo se miră cum de putea savura mâncarea cu toate mirosurile care emanau din hainele lui. Amestecul era dominat de fum şi alcool stătut. Se mişcă pentru a-i face loc.

El se crispă şi îi aruncă o privire tăioasă. Apoi se dădu mai aproape cu umărul ce duhnea a bere atingându-l pe al ei şi spuse:

— Nu e politicos să desconsideri oamenii. Se îndreptă şi înfipse furculiţa într-o bucată de şuncă. Dar – îi făcu cu ochiul – este foarte deştept.

Cleo se întoarse spre soţul ei.

— Avem o înţelegere despre bancă.

— Când merg eu, mergi şi tu. Se ridică şi îşi scoase portofelul punând un teanc de bani pe masă. Amos tunde foarte bine. Îl recomand pe domnul Hodge drept profesor. Mâine Serena Perez vine să-ţi ia măsurile pentru nişte haine.

— Aşadar, sunt consemnată să stau în casă?

Privirea lui calmă rămase neschimbată.

— Mergi unde doreşti. Alice te va însoţi. Negustorii locali sunt destul de obişnuiţi să vină acasă. Chiar şi în casa asta.

Uşa se închise în urma lui.

Ea îşi privi farfuria, îi trecuse pofta de mâncare. Nu intenţionase să insulte pe cineva. Ştia că negustorii ar veni acasă. Doar că nu mai era obişnuită cu obiceiurile din

Londra. Umerii îi căzură. Era un început prost pentru o campanie de seducţie.

Lângă ea, Will Jones mânca încontinuu. Râcâitul cuţitului şi al furculiţei pe porţelan îi umplea urechile. După un minut, se ridică şi se aplecă peste ea. Îi putea vedea farfuria goală.

— Data viitoare, scumpo, alege-ţi poziţia mai cu grijă. N-o să câştigi bătălia în timp ce mănânci ouă şi o felie de şuncă.

*

Xander stătea în capătul Bread Street înecându-se de duhoare şi având gânduri deranjante despre soţia lui. O visase goală. Era la el în casă de mai puţin de o zi. Petrecuse cu ea trei sferturi de oră în compania avocatului, trecuse pe lângă uşa ei închisă, alungase din minte gândul la prezenţa ei în ultima clipă înainte de a adormi şi cu toate astea îi invadase visele, mersese uşor prin hol într-o cămaşă albă de batist, aşezându-se lângă eul său cuprins de vis, reproşându-i şi poftindu-l cu acei ochi verzi. Subconştientul lui întinsese mâna după ea ca un cerşetor.

Depăşise de mult acele vise păguboase despre doamne bine-crescute. La şaptesprezece ani, se îndrăgostise şi ceruse în căsătorie o văduvă. Proaspăt sosit în Oxford, îşi fracturase clavicula la un meci de fotbal. Când prietenii îl duseseră la cea mai apropiată casă, Anne Reede îi deschisese salonul din spate şi, în cele din urmă, şi inima.

Cuprins de dureri şi sub influenţa primei şi singurei doze de laudanum, nu putuse părăsi patul aşternut pentru el în salon. În acea stare de trezie confuză, Anne îi trecuse prin faţa ochilor ca o arătare blândă în mătăsuri cenuşii, fără grabă, imperturbabilă, având grijă de propriii băieţei cu o dulce severitate şi un râs mereu pregătit.

Se ocupase de solicitările prietenilor lui cu uşurinţă şi pricepere şi făcuse rost de la ei de anumite lucruri necesare pentru confortul lui.

A treia zi, îl bărbierise şi îl îmbăiase, şi insomnia lui

avusese o cu totul altă cauză. Venise să-i ureze noapte bună cu băieţii ei atârnaţi de fuste, ciufulindu-i neatentă, şi el se îndrăgostise iremediabil. Cu intuiţia ei infailibilă, îi înţelesese nevoia chiar înainte ca el să şi o înţeleagă şi, în ciuda vocii ei liniştite şi a atitudinii calme, avea în ea o furtună de pasiune. Când îi devenise amantă, înţelesese ce trăsătură de puternică senzualitate îl caracteriza. O ceruse de soţie.

Îl refuzase cu o blândă hotărâre, dar când o ceruse de la familie, ei o duseră în sud şi o măritară cu un om cu stare. Clavicula lui se vindecase perfect.

Aşadar, Xander ştia că un bărbat putea visa la o prinţesă din poveşti închisă în turn, dar prinţesele veneau întotdeauna însoţite de dragoni răi. Chiar şi o prinţesă nedorită, cum era Cleo Spencer, îl avea pe March. N-avea sens în cazul ăsta ca de la prima lor întâlnire să fie conştient de o atracţie electrică, mai intensă decât simţise de ani buni pentru vreo femeie. Nervii lui atrăgeau energia prezenţei ei, acumulând o foarte deranjantă dorinţă, când, de fapt, planul lui era să pună capăt căsătoriei de îndată ce îl va găsi pe Kit.

Solicitarea ei de a face un copil nu făcea parte din planul ăsta. Să şi-o imagineze cu pruncul lui la sân era ca şi cum îi oferea dragonului o bucată de pâine pe o ţepuşă. Un copil era definitiv. Un copil lega doi oameni într-o înţelegere sau o dispută ce putea dura o viaţă întreagă, şi asta făcea prea puţin bine copilului. Un copil devenea un băiat incomod, vârât într-un dulap, orb şi sufocat, cu urechile pline de voci ce înşelau, acuzau, învinovăţeau şi se despărţeau.

N-o să se culce cu mireasa lui şi o s-o alunge din vise.

În faţa lui, Bread Street era destul de reală. Şerpuia în sus pe un mic deal spre vest. Clădiri dărăpănate din şipci şi ipsos, cărămizi înnegrite de funingine şi lemn putrezit se rezemau una de alta cu acoperişurile înclinate în unghiuri nefireşti. Un pârâu puturos se scurgea de-a lungul ambelor borduri şi dispărea în găuri negre de canal la marginea caldarâmului. Bărbaţi şi femei intrau şi ieşeau din cârciuma

aflată în partea de est şi intrau şi ieşeau din prăvălia de unde începea partea de sus a străzii. În vitrină atârnau şiruri de lucitoare scrumbii prăjite, şase la un penny. În josul prăvăliei, strada se deschidea spre est într-un spaţiu întins plin de gunoaie.

Un grup de gură-cască la fel de împuţiţi şi de ciudat adunaţi ca şi casele din jur zăceau pe nişte scări joase din faţa terenului. Un străin care încerca să treacă de ei, chiar şi în zdrenţe, ar ţine piept unei răfuieli. Ei se ştiau între ei. Un bărbat de pe o stradă rivală sau un suflet pierdut era atacat, deposedat de lucruri şi lăsat să-şi vină în fire pe pietrele împuţite, fără niciun ban în buzunare. După Will, chiar şi poliţia se aventura rar în cartier şi venea întotdeauna în număr suficient pentru autoapărare.

Trântorii se însufleţiră să înjure când o femeie de la o fereastră de sus aruncă afară conţinutul unei oale de noapte, ratând cu puţin un căruţaş care mâna un măgar. Un puşti zdrenţăros cu o cană de bere goală prinse momentul s-o zbughească dintr-o cameră de la subsol pe lângă haimanale, îndreptându-se spre cârciumă.

N-avu noroc. Un individ masiv cu o faţă tăbăcită îl înşfacă pe băiat cu un braţ lung şi îl scutură ţinându-l de picioare până când din buzunar îi căzură câţiva firfirei. Copilul se târî înapoi în gaura lui cu faţa plină de lacrimi.

— Bun venit pe Bread Street! mormăi Will de lângă Xander. Eşti gata?

Xander dădu din cap. Se simţea liber în hainele lejere, bizare. N-ar avea nicio problemă să dea un pumn îmbrăcat în jacheta din catifea purpurie. Will insistase s-o poarte peste vesta în carouri şi pantalonii lălăi. Se presupunea că sunt boxeri, luptători profesionişti care reuşiseră să plece din mahala prin puterea pumnului, iar acum reveniseră să se dea mari în faţa celor care rămăseseră doar să viseze la marea evadare. Mişcările lor atrăseseră toate privirile.

— Mai bine am fi venit cu un detaşament de armată, regimentul nouăzeci şi cinci, spuse Will. Ăştia n-o să vorbească cu noi. Am avut noroc cu Cullen pentru că voia să se plângă că a fost dat afară.

Xander continuă să meargă, o provocare deliberată a trântorilor, invadându-le teritoriul. Ei schimbară priviri viclene, deşi nu mişcară nici măcar un deget.

Chiar în plină zi, strada îngustă era un loc al umbrelor. Xander putu vedea traseul ţevii de gaz şi unde să monteze felinarele pentru a furniza cea mai bună iluminare a străzii. Mintea lui începu să calculeze.

— Aş putea angaja patruzeci de oameni, chiar şi femei. Aş pune un afiş pe clădirea aia. Să ofer salarii decente.

Will râse.

— Să-i angajezi pe ăia? Nu ştiu ce înseamnă muncă. Cred că şterpelitul e muncă. Dacă le pui unelte în mână, o să-şi crape capul unul altuia cu ele.

— Au nevoie de bani.

— Da, dar să-i torni pe gât. Cullen nu-i singurul beţivan însetat din cartier. Băutura şi jocurile de noroc le iau toţi biştarii în plus care le pică în braţe.

— Unii ar profita de ocazie să câştige un salariu, insistă Xander. Ideea că un bărbat era bărbat trebuia să fie recunoscută ca atare, în ciuda zdrenţelor şi a murdăriei. O să pun anunţuri acolo. Banii o să-i atragă, şi cineva o să vorbească.

Ajunseră la mijlocul străzii. Tipul cu faţa tăbăcită şi burta proeminentă de să-i sară nasturii se depărtă de casa de care stătea rezemat, şi ceilalţi îl urmară. Capetele de ciomege şi bâte ieşind din mâneci rupte le umpleau mâinile slăbănoage.

Will vorbi cu accentul străzii.

— O căutăm pe Mama Greenslade pentru o cameră.

Trântorii nu credeau nicio iotă.

— Poate căutaţi fro cafteală.

— Doar pe Mama Greenslade.

Xander se legănă de pe un picior pe altul la provocarea făţişă a bărbatului.

Privirea omului îi măsură din cap până în picioare.

— Păi în căzu’ ăsta sunteţi fro două muieri care n-or avea bărbat.

Pe faţa lui Will apăru un zâmbet rău.

— Nu ştiu. Frate-miu aicea – îl bătu pe spate pe Xander – e mereu amator de o mardeală. O mică întrecere, băieţi? Îşi scoase o pungă de piele din haină şi le captă în întregime atenţia. Mâna dreaptă legată la spate. Primul ins care dă trei lovituri cu stânga câştigă cinci lire.

Trântorilor nu le venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lor. Ce mai şterpeleală uşoară! Se adunară într-un semicerc în spatele uriaşului. Xander se uită cum omul scoase bara lungă de fier din mânecă şi se lăsă să-i fie legat la spate braţul drept, acum lipsit de armă.

Xander se dezbrăcă de haină şi îl lăsă pe unul din mulţime să-i lege braţul la spate cu cămaşa. Ochi mijiţi îi cântăriră trupul. Cineva desenă un cerc de cărbune pe caldarâm drept limită. Combatanţii făcură un pas înainte în strigătele de încurajare pentru campionul local.

— Dă-i la oase, Bob!

— Primul care dă trei lovituri, le reaminti Will. Lăsă în jos braţul ridicat.

Bob îşi lansă pumnul masiv ca un baros înspre Xander. Xander se dădu puţin înapoi, întorcându-şi capul şi parând lovitura. Pumnul lui Bob îl zgârie doar puţin pe obraz. Drept răspuns, stânga lui Xander pomi direct de la nivelul umărului şi îi sparse nasul adversarului său. Sângele ţâşni. Bob scutură din cap, stropind spectatorii. Dându-se înapoi, năvăli din nou cu sălbăticie. Xander se lăsă în jos şi se ridică, evitând braţul lung al uriaşului. Mulţimea urlă şi se agită, aţâţându-l pe Bob. El se îndreptă şi se dădu înapoi pentru a treia oară. Pumnul uriaş se legăna încă spre Xander când el administră încă două lovituri fără greş în nasul zdrobit al omului.

Will strigă:

— Trei! Şi păşi între combatanţi. Uriaşul se clătină dincolo de linie, trăgând aer zgomotos prin nările sângerânde.

Will ţinu sus punga de piele.

— Oameni buni, punga poate fi încă a voastră. O căutăm pe Mama Greenslade.

— Plecă la hodină de sănătate.

Însoţitorul bărbatului care sângera îi apăsă o cârpă murdară pe nasul din care curgea sânge.

— Câteodată lumea vorbeşte ce nu tre’ să vorbească, zise altul.

— Asta cam aşa e. Will ridică din umeri. Puteţi să-i ziceţi că vrem camere la numărul patruzeci. Domnilor, mulţumim pentru întrecere. Aruncă în sus cu putere punga de piele şi îl înghionti pe Xander să se mişte, pe când în spatele lor se porni bătaia.

Xander îşi eliberă mâna dreaptă şi şi-o băgă înapoi în cămaşă şi în haina cea purpurie.

— Ai încercat să mă omori?

— Ce bine că ai încă stânga aia a ta.

— N-am mai dat pumni de trei ani.

Will ridică din umeri.

— Aş zice că era de mult cazul şi să nu-mi spui că locul ăsta nu te face să zdrobeşti ceva.

Xander continuă să meargă până când ajunse lângă numărul patruzeci la marginea terenului viran. Clădirea n-avea uşă, doar o gaură care se căsca în locul unde fusese uşa, pusă de mult pe foc sau ruptă şi folosită în bătaia celor de pe străzile învecinate. La nivelul străzii, două deschizături întunecoase, ca de mină, cu numeroase numere prinse pe pervaz duceau la camerele de la subsol. Rânduri de căni de bere goale marcau fiecare intrare.

Deasupra lui, în camera pe care acum o avea Cullen, fusese înlănţuit Kit. Will avea dreptate. Xander voia să zdrobească ceva. Camera lui Cullen avea vedere în susul străzii, spre curtea din spate a fabricii de bere Truman. Deasupra zidului de cărămidă aproape năruit ce înconjura fabrica de bere erau trei cisterne de lemn, înnegrite de timp, fiecare de peste şase metri înălţime.

— Asta da, vedere pentru un om însetat, spuse Will. Nu-i de mirare că gâtul lui Cullen e complet uscat. Se uită la zece mii de galoane de bere în fiecare zi şi ştie că şi-a pierdut băutura gratuită.

În faţa fabricii, colţul de cărămidă al unei clădiri

simple, întunecate, îşi împingea o margine ascuţită pe Bread Street.

— Şcoala lui Bredsell? întrebă Xander.

Will încuviinţă. Atât fabrica de bere, cât şi şcoala stăteau cu spatele la Bread Street ca şi cum locul le jignea.

— Bredsell îşi ia toţi băieţii din tribunal? întrebă Xander.

— Le oferă prăjituri.

— Prăjituri? Cullen menţionase că Mama Greenslade aducea prăjituri băiatului înlănţuit.

— Vorbesc serios. Le oferă băieţilor prăjituri. Să nu subestimezi niciodată puterea de a tânji după ceva ce nu poţi avea.

Xander se uită înapoi spre Bread Street la grămada de trântori. Să schimbe Bread Street şi va schimba Londra.

— O să pun afişele mâine.

*

Shepherd Market fu ultima oprire în plimbarea lui Cleo şi a lui Charlie, o încrengătură de străzi cu prăvălii preferate de servitorii din Mayfair. În labirintul de străzi înguste, unde tatăl lor îi luase când erau copii, se uitară la mărfurile atârnate de copertine şi se mirară la vederea ultimelor mere ale sezonului adunate în grămezi înalte în căruţele vânzătorilor ambulanţi. Trecură pe lângă Flying Pieman, tot în alb, cu peruca lui pudrată şi tava cu budinci fierbinţi. Luaseră nişte lapte la lăptăria de pe Queen Street, se opriseră să se uite la un teatru de păpuşi şi, pentru prima dată în patru ani, Cleo dădu de pomană bătrânului soldat ce patrula la intersecţia cu Charles Street. Pentru o clipă se gândi că o cunoştea, dar expresia de recunoaştere dispăru aproape instantaneu din privirea lui.

Nu se bucurase să cheltuiască banii de la Xander Jones mai degrabă decât propriii bani, dar era mai practic să comande cărţi de vizită pentru ea şi cămăşi şi pantaloni pentru Charlie. Cu ultimii bănuţi cumpărară omuleţi din turtă dulce, să le ţină de foame până acasă.

Cleo uitase că Alice cea tăcută îi însoţea, până când vocea ei îi făcu pe amândoi să se întoarcă.

— Băiatul ăla ne urmăreşte, doamnă.

— Care băiat?

— Un băiat cu dinţi albi şi o şapcă de un albastru-închis.

Privirea lui Alice era fixată pe mulţimea din afara prăvăliei de turtă dulce.

Cleo îşi aruncă privirea spre piaţă. Zeci de oameni se mişcau pe strada îngustă, printre ei, curieri agitându-se să-şi facă treaba. Îi atrase atenţia o uşă goală. O stăncuţă cârâia într-o colivie din răchită. Oare nu fusese acolo un băiat de prăvălie sprijinit, unde atârnau colivii şi preşuri, cu şapca trasă pe ochi şi un şorţ murdar la brâu? Băiatul stătuse atât de nemişcat, încât Cleo nu fi putea fi sigură că-l văzuse sau şi-l imaginase. Acum nu mai era nimeni în uşă.

Capitolul 8

Charlie se trezi târziu în camera necunoscută. Lumina strălucitoare a zilei îi făcu să sară speriat. Aruncă pătura şi îşi coborî picioarele pe o podea caldă acoperită de covor, înainte de a-şi aminti că se afla pe Hill Street şi nu în camera lui de la ferma Fernhill. N-avea nici treburi de făcut, nici pe Bess să-şi pocnească coada şi să-l zorească şi nici Cleo nu trimisese după el.

Îşi încovoie degetele de la picioare în covor şi îşi trecu mâna prin păr, încercând să-şi amintească planurile lui Cleo pentru ziua de azi. Era sigur că avea planuri. Avea sentimentul că neglija treburi importante. Era ca şi cum se întorsese la un moment anterior din viaţa lui. Camera din jurul lui părea că-i aparţine variantei sale mai tinere, plină cu obiecte ca acelea pe care le preţuia înainte de a fugi din Londra să trăiască la fermă.

Cărţile lui de greacă şi latină păreau a fi nelalocul lor pe biroul băiatului. În camera asta nu putea crede că învăţase deja pe de rost cuvintele în greacă şi parcursese Esop şi *Anabasis*[11]. În dimineaţa asta nu-şi putea aminti nicio iotă de greacă. Deci cum putea fi pregătit pentru Herodot? Ştia că nu era pregătit pentru latină.

Stomacul i se strânse, atât din cauza nesiguranţei, cât şi a foamei. Trebuia să se pregătească pentru examenele de admitere, dar habar n-avea ce fragmente i-ar da examinatorii pentru examene. Şi, într-adevăr, şcolarizarea lui depindea de faptul dacă mariajul lui Cleo îi elibera de unchiul March.

Era ciudat să fie atât de aproape de vechea lor casă şi să nu fie înăuntru. Ştia că sora lui evitase să meargă prea aproape ieri, dar se întrebă dacă unchiul March ştia unde sunt şi ce ar face. Cleo credea că Sir Alexander Jones îi va apăra de March, dar de ce să-i apere Barbă-Albastră de cineva?

Se ridică şi se îndreptă de umeri spunându-şi că acum era mai mare; trebuia ca el s-o apere. Era mai înalt decât Cleo, chiar dacă ieri îi ciufulise părul ca şi cum ar fi fost tot băiatul care fusese când părăsiseră Londra. Încercă să-şi adune curajul şi puterea, dar în schimb simţi un nod în stomac. Avusese un moment de slăbiciune în trăsură când îi dăduse cuţitul lui de înjunghiat porci. Gândul umilitor că n-avusese curaj deloc îl făcu să-şi aducă umerii.

La piaţă, când Alice spusese că erau urmăriţi, simţise cum se roşise la faţă la gândul greşelii lui cu acel cuţit. Nu văzuse nicio primejdie, dar n-avea nicio armă. Cel puţin în dimineaţa asta, Cleo era în siguranţă. Îşi amintise că se întâlnea cu croitoreasa acasă. Era liber să studieze după micul dejun. Ăsta era planul.

Din nou stomacul i se plânse. Bucătăria era cu trei etaje mai jos. Fusese acolo seara trecută, şi va trebui să

---

11 Cea mai faimoasă carte a lui Xenofon, soldat profesionist grec şi scriitor din Antichitate, tratând expediţia lui Cyrus Cel Tânăr în Persia. Prin extindere, termenul în limba greacă înseamnă o expediţie de la ţărmul unei mări spre interiorul ţării, (n.tr.)

treacă de servitorii tăcuţi ai lui Jones pentru a ajunge. Îi aminteau de Cerber, câinele cu trei capete al lui Hades.

Lucrul bun legat de foame, cugetă el, era că îi dădea destul curaj unui tip pentru a înfrunta un câine.

*

După micul dejun în dimineaţa celei de-a doua zile în Londra, Cleo o găsi pe Serena Perez, brunetă, cu pielea măslinie, părul negru ca pana corbului aşteptând-o dezaprobatoare în salonul din spate bogat mobilat al casei lui Xander Jones. Pe când Cleo intra, Perez îi aruncă o privire încruntată de sub cele două sprâncene negre şi elegant arcuite. Pe o vergea sprijinită pe două cutii mari stăteau agăţate rochii în saci de pânză. O oglindă înaltă stătea în colţul îndepărtat cu o cutie solidă din lemn de pin în faţa ei.

Cleo trebui să admită că ea era o provocare până şi pentru cea mai pricepută dintre croitorese. În cei patru ani petrecuţi la ferma Fernhill îşi abandonase rând pe rând ritualurile unei îmbrăcăminţi elegante, care odinioară constituiseră a doua natură a ei. Alice îi aruncă un zâmbet slab, liniştitor.

— Pentru început, doamna va avea trei rochii, anunţă spanioloaica.

Ridicând din umeri şi pocnind poruncitor din degete către uscăţiva ei asistentă, îi porunci lui Cleo să se urce pe cutie şi se puse pe lucru dezbrăcând-o de rochia uzată de lână. Cel puţin bine că în cămin ardea un foc bun de cărbuni.

Cu toate astea, se ivi un moment de tăcere şocată când Cleo rămase în cămaşa ei cârpită, corsetul larg şi pantalonaşii subţiri. Cleo stătea în faţa a trei perechi de ochi consternaţi. Cunoştea acea privire disperată. Evident, erau de părere că farmecele ei personale nu se ridicau la nivelul sarcinii de a o preschimba într-o soţie prezentabilă pentru Xander Jones. Nu mişcă niciuna.

— Nu se aşteaptă la miracole, nu-i aşa?

Spanioloaica vorbi ca pentru sine. Nimeni nu răspunse.

Cleo se privi în oglindă. Nu-şi putea aminti de fata care fusese. Mai degrabă îi plăcea persoana robustă şi fără zorzoane din oglindă, dar ştia că acea persoană ar fi invizibilă în ochii Londrei, şi Xander Jones era londonez până în măduva oaselor.

— Cu un astfel de bărbat, timpul e scurt şi duşmanii mulţi. Nu trebuie să facem nicio greşeală.

Dubiile spanioloaicei erau evidente. Se uită la rochiile ce atârnau în sacii lor de pânză şi apoi la Cleo.

Cleo îşi îndreptă umerii. Avea cuţitul de înjunghiat porci al lui Charlie. Poate că o putea convinge pe *señora* să îi conceapă un buzunar special în fiecare rochie aşa încât să poată avea cuţitul la îndemână pentru a-l convinge pe şovăielnicul ei soţ să se culce cu ea în ciuda lipsei de farmec feminin.

Señora îşi reveni prima. Bătu din palme şi asistenta trecu la acţiune, deschizând o cutie. *Señora* trase afară cămăşuţe, ciorapi, jartiere şi corsete, în vreme ce asistenta le întindea ca pe un aluat de tartă peste canapeaua de damasc albastru. Timp de nenumărate minute, Perez se uită de la acea expoziţie de feminitate catifelată, uşoară spre Cleo ca şi cum încerca să rezolve o ghicitoare imposibilă. În cele din urmă, croitoreasa alese o minunată garnitură de lenjerie tivită cu dantelă şi panglici de un roz intens.

— Astea. Imediat.

Îşi flutură mâinile elegante şi cu degete lungi spre Cleo şi Alice şi ieşi din cameră.

Cleo avu la dispoziţie un moment pentru a înţelege asta. Noul ei soţ avusese un întreg univers de cunoştinţe intime despre femei. Nu le câştigase de pe urma faptului că avea o soră. Pretindea că nu avusese amante, dar nu folosise talentele *señorei* Perez pentru a-i face draperii pentru salon.

După ce Alice o ajută pe Cleo să se îmbrace cu noua lenjerie, Serena Perez o trimise pe fată să ardă zdrenţele

ofensatoare.

— Acum începem.

Spanioloaica îi dădu roată lui Cleo, evaluând-o cu ochi negri şi ageri. Vorbea în engleză cu doar o idee din limba ei maternă despre Cleo, ca şi cum nu era de faţă.

— Umeri buni. Braţe ca nişte beţe. O ciupi pe Cleo de braţul stâng cu două degete puternice şi scuturâ din cap. Piele măslinie, dar curată. Ridică din umeri. Nu-i nimic de făcut cu un aşa nas comun, dar cu un corset nou putem să accentuăm mai mult sânii. Dădu din cap. Doi sâni trag mai mult decât patru cai.

Din nou, Cleo stătu să se uite la ea însăşi în oglindă sub privirea îngrozită a croitoresei. Arăta la fel de dreaptă şi de maronie ca un fag iarna acoperit cu o pulbere de zăpadă.

Oftând adânc, Serena Perez dădu în fine din cap spre asistenta ei care deschise sacii ce atârnau, scoţând atentă afară trei rochii de o strălucire ca de giuvaier, aramă, granat şi smarald.

*

Charlie avu noroc şi nu se întâlni cu niciun servitor în drum spre bucătărie. Aici găsi o femeie care, în ciuda straturilor de fuste şi şorţuri, era uscată ca o scândură. Mesteca viguros un aluat într-un castron mare din porţelan.

— Ei, băiete, se răsti ea la el. Ce vrei?

Charlie nici măcar nu tresări auzind vocea morocănoasă. Măsurând cu privirea oalele ce clocoteau, o şuncă mare cât un dovleac, o roată mare de brânză cu mucegai şi mirosul cald de copt care umplea încăperea, o înţelese instinctiv pe femeia cu bonetă albă şi înfoiată. Era o femeie a cărei fire îi cerea să hrănească pe alţii, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Cea mai mare plăcere a ei ar fi să se uite cum un băiat flămând mânca tot ce îi oferea ea. Charlie ştia exact ce expresie a feţei să-şi arate ca s-o facă fericită pe femeia asta morocănoasă. Nici Bess n-ar fi putut-o face mai bine.

Aşa încât acum stătea la masa lungă şi simplă, întinzându-şi gem de căpşune pe un pesmet, ajutând-o astfel pe bucătăreasă să-şi împlinească menirea pe acest pământ şi având o reverie plăcută în care îi spunea unchiului March că el şi cu Cleo îşi luau casa înapoi, când misteriosul lui cumnat intră în bucătărie venind din grădină.

Reveria se evaporă ca un abur dintr-o oală când bucătăreasa ridică un capac şi Charlie se văzu din nou un simplu băiat. Se ridică imediat în picioare.

— Sir.

Cumnatul avea pe braţ haina elegantă şi cravata, făcându-i şi mai evidentă lăţimea umerilor.

— Bună dimineaţa. Văd că doamna Wardlow are mare grijă de tine.

— Da, aşa este, sir.

— Pot să stau şi eu aici?

Charlie dădu din cap, incapabil să scoată o vorbă. Încerca să găsească un reper pentru a putea încadra felul de a se mişca al bărbatului. Fermierul Davies nu se mişca în acelaşi fel lejer şi reţinut. Mersul târşâit al domnului Tucker n-avea nimic din puterea pe care Charlie o simţea la soţul surorii lui.

— Poţi să te aşezi, Charlie.

Doamna Wardlow puse în faţa stăpânului ei o farfurie cu friptură rece de pui şi aşează o halbă de bere cu spumă pe masă. Când mâna lui stângă apucă cuţitul, Charlie văzu încheieturile julite.

Şi doamna Wardlow le văzu şi puse pe masă un borcan cu alifie.

În mod inexplicabil, în vreme ce bucătăreasa se agita în jurul lor, aducând mere feliate şi prăjitură cu prune, Charlie se trezi explicând problema latinei bărbatului care stătea în faţa lui. Nu problema cuţitului. Trebuia să găsească metoda prin care să recupereze cuţitul şi să-şi găsească şi ceva curaj. Cunoştea destul despre curaj pentru a şti asta.

— Îţi pot aduce un dicţionar latin din birou dacă vrei, se oferi cumnatul lui.

*

Pe Cleo o dureau braţele şi părea că are pe ea o cămaşă din plasă. La spate, pe sâni şi sub braţ o înţepau ace. Toate trei rochiile fuseseră modificate pe corpul ei şi, cu toate astea, Serena Perez nu era mulţumită.

— Lasă-ţi în jos părul, îi porunci lui Cleo.

Ascultătoare, Cleo îşi scoase agrafele şi buclele îi căzură pe umeri. *Señora* Perez dădu din cap, studiind-o pe Cleo cu aceeaşi concentrare pe care o demonstrase întreaga dimineaţă. În acel moment, uşa salonului se deschise, şi croitoreasa, întorcându-se încruntată la intrus, îngheţă. Privirea lui Xander Jones, dogoritoare şi uimită, o întâlni în oglindă pe cea a lui Cleo şi rămase aţintită asupra ei.

Era evident că nu se aşteptase s-o vadă pe mireasa lui stând pe o cutie, îmbrăcată sumar. Cleo încercă în zadar să descifreze gândul ce se întrevedea acolo.

Aici, în casa lui luxoasă, unde o nimfă din marmură îşi expunea farmecele ispititoare la baza scărilor, Cleo stătea ca o cană din lut cafeniu pe un raft de bucătărie. Privirea lui directă o făcu conştientă de picioarele goale şi părul lăsat liber şi de felul în care sânii se umflau strânşi în cămaşă. Îşi ridică bărbia.

— Învinuieşte-mi părinţii, dacă vrei, pentru nebunia de a boteza un prunc după o mare seducătoare egipteană şi apoi de a-l dota cu un nas comun englezesc, maxilar pătrat şi farmece insuficiente.

Soţul ei părea că n-o aude.

— E aici, sir?

Vocea lui Charlie se auzi din spatele umărului soţului ei.

La auzul ei, genele soţului ei coborâră peste privirea arzătoare. Ultima lui imagine pe care Cleo o reţinu fu acea mână măslinie încordată pe mânerul uşii. Îl auzi vorbind cu Charlie despre latină, murmurul uşor al vocii făcând-o să se înfioare.

— Ah, spuse spanioloaica, acum e hotărât. Mai întâi, rochia arămie, pentru curaj. O cină cu amicii, da? O să clănţăne ca nişte câini. Pentru prima dată în acea lungă zi, spanioloaica schiţă un zâmbet conspirativ.

— O să aduc rochia arămie peste trei zile.

*

Trei zile îi trebuiră lui Cleo să-şi ocupe timpul după cum îi indicase soţul ei. În fiecare dimineaţă discuta cu potenţialii profesori pentru Charlie din anunţurile din ziar. „Educaţie superioară clasică 3 şilingi 6 pence pe oră”. După-amiezile ieşea la cumpărături. Noaptea, soţul ei invizibil îi evita compania, dar îl auzea cum se opreşte în faţa uşii ei înainte ca lumina din casă să se stingă. Nu auzi nimic de la unchi sau de la avocatul soţului ei. Presupunea că era posibil ca unchiul March să găsească mariajul corespunzător, dar în cazul când nu era aşa, trebuia să-l înscrie pe Charlie la şcoală.

Vineri seară stătea pe balcon, cu un şal nou înfăşurat în jurul vechii ei rochii de muselină maro, uitându-se la umbrele jucăuşe din grădină când Alice bătu la uşă spunându-i că era chemată în biblioteca stăpânului.

Xander îşi ridică privirea când soţia lui se opri în uşa bibliotecii şi surprinse un zâmbet trecător pe buze. Îşi îngropase biroul în chitanţe ca nişte frunze albe adunate într-o grămadă.

Când ea îşi ridică privirea, o întâlni pe a lui. Zâmbetul palid dispăru pe loc şi fu scuturată de un fior. Avea dreptate să nu aibă încredere în el.

El luă o foaie subţire în mână şi o lăsă din nou să cadă, fără a o citi.

— Înţeleg că voiai să mă vezi.

Ea îi susţinu privirea ochilor verzi.

— Insist doar să respecţi înţelegerea noastră, un schimb săptămânal de chitanţe.

Ah, înţelegerea lor. El, fireşte, se gândise la altceva când o chemase.

— Îţi admir energia. Ai vizitat fiecare magazin din Mayfair?

— Toate cele care se adresează doamnelor.

Se mai uită o dată la o chitanţă pentru şapte yarzi de batist maro de la Hodgekinson, negustorul de pânzeturi.

În ciuda uriaşului volum de hârtie, chitanţele ei puteau lesne fi reglementate cu un drum la banca Evershot. Sau ar fi putut să-l pună pe Amos să se ocupe de ele. În schimb, o chemase în bibliotecă.

— Se pare că ai o slăbiciune pentru batistul maro şi cartofi. Doamna Wardlow îmi spune că au sosit în cămară patruzeci de livre de cartofi la zece pence douăzeci de livre, nu mai puţin. Ţi-e teamă că te las să mori de foame?

— I-am promis lui Charlie că o să-i mâncăm în fiecare zi.

Se aşează în faţa poliţei căminului cu faţa la el şi braţele încrucişate în cutele unui şal cu imprimeuri frumoase.

— Doamna Wardlow nu are o părere bună despre cartofi, mâncare pentru clasele de jos, după cum spune ea. Îi văzu uşoara înţepenire a spatelui şi felul interesant în care această mişcare îi ridica pieptul.

— Îmi pare rău s-o jignesc pe doamna Wardlow, dar cu unt şi smântână, cartofii sunt efectiv… reconfortanţi.

El o evitase cu mare grijă din clipa în care deschisese uşa salonului din spate şi o văzuse în batist subţire şi dantelă albă. Acum chiar şi în chembrica de un maro spălăcit, o culoare la fel de vioaie ca un sac de cartofi, era plină de viaţă. Prezenţa ei în cameră îi stăpânea toate simţurile, îl făcea să nu vadă şi să nu gândească.

Orbeşte, luă altă chitanţă.

— Se pare că cheltuieşti toţi aceşti bani pentru Charlie. La Gunter’s pentru îngheţată în octombrie?

— Eşti de părere că îl răsfăţ, sunt sigură.

— E fratele tău.

— Ştiu că ai şi tu un frate, dar nu e acelaşi lucru, nu-i aşa? Fratele tău nu e tânăr şi vulnerabil. Nu ţi-e teamă că-l pierzi.

El se ridică. Din nou, ea reuşise în felul ei direct să-l înţepe cu o remarcă neatentă. Bănuitoare, ea se uită cum el se apropie de ea. Pentru o femeie care pretindea că voia un copil, arăta deosebit de stânjenită în prezenţa soţului ei. El se opri în faţa ei.

— Ştii că nu pot să-ţi fac concurenţă în ce priveşte extravaganţele, spuse ea.

— Cu toate astea, încerci.

— Nu eu sunt cea care arde lumânări într-un ritm ce depăşeşte casa regală.

— N-are sens o iluminare slabă.

Îi ridică şalul căzut în jurul umerilor şi nu-i scăpă că i se tăie scurt răsuflarea când o atinse. Fu doar o scurtă ezitare. Se avântă în discurs, folosindu-se de o strategie pe care începuse s-o recunoască. Ori de câte ori el o făcea să se simtă stânjenită, începea să arunce cu vorbele ca o cascadă.

— Casa asta arde rezerva pe o săptămână de lumânări într-o singură cameră pe o noapte. Amos şi Alice petrec ore scurtând mucurile, curăţând ceara şi umplând şi curăţând sfeşnicele. E o minune că găsesc timp pentru orice altă sarcină casnică.

— Ţie îţi plac cartofii. Mie îmi place lumina. El o spuse încet, uşor. Nu credea că mărturisea ceva, dar ochii cei verzi îl priveau intens şi în adâncul lor surprinse o licărire periculoasă de milă.

În şemineu, cărbunii se mişcară. Un curent cald de aer îi atinse fusta. El împietri, ignorând că îl atinsese uşor pe picior. Nu-i dorea mila. Mila şi dorinţa nu se potriveau deloc şi avea destulă minte să nu le confunde.

— Jocul de-a baba-oarba nu ţi-e cunoscut, nu-i aşa? S-ar crede că ai fost aruncat în întuneric când erai copil, educat într-o peşteră, crescut ca o cârtiţă şi acum tânjeşti după lumină…

Apăsându-i uşor cu degetele pe gură, el o întrerupse. Scutură din cap spre ea.

— E rândul meu acum.

Ea închise buzele sub atingerea lui şi el îi dădu

drumul. Putea să-i pună stavilă cuvintelor cu gura lui, dar atunci amândoi ar fi pierduţi.

Ea îşi reveni prima.

— Ai chitanţe?

— Le-ai ascuns. O luă de braţ şi o duse spre uşă. Dar iată aici o socoteală aproximativă a cheltuielilor mele. În săptămâna asta, compania East London Gas a cumpărat două sute de lopeţi, o mie de cuve de spălat, cincizeci de joje, două tone de cărbune şi zece mii de picioare de ţeavă de treizeci şi şase de ţoli.

— Nu pot concura cu asta.

El deschise uşa bibliotecii.

— A sosit prima ta rochie. Când Amos termină cu aprinsul lumânărilor, o să-l pun să ţi-o aducă în cameră.

*

După cină, sala mare din casa lui Arthur Fuller de pe Conduit Street îi găzdui destul de confortabil pe toţi partenerii Grupului Metropolitan de Uzine şi pe soţiile lor. În vreme ce jucătorii de cărţi îşi găsiră un loc în jurul a două mese şi doamna Dimsdale merse la pian şi începu să cânte, şase domni o găsiră pe soţia lui Xander în rochia ei de brocat arămiu.

Privind retrospectiv, îşi dădu limpede seama că cerându-i bunei prietene a mamei lui, Serena Perez, s-o îmbrace pe soţia lui fusese o greşeală. Cu greu o recunoştea drept zdrenţăroasa de la bancă. În seara asta, pe când trecea de la un bărbat la altul sau când râdea, buclele ei aurii, lucioase, captau lumina şi străluceau.

Acceptă o ceaşcă de cafea de la gazdă şi se alătură grupului ce asculta interpretarea de la pian. Cu excepţia scurtei întâlniri din bibliotecă, o evitase. Aflase deja mai mult despre ea decât plănuise. Nu se parfuma, şi cu toate astea, o prezenţă ce era *a ei* îi zăbovea în simţuri, întâlnirile neaşteptate cu ea erau deosebit de periculoase pentru planul lui şi până când scăpa de visurile despre ea, era normal să o ţină la distanţă. Pur şi simplu trebuia să

suporte scenele din public necesare planului său.

Dineul din seara aceea împreună cu partenerii săi serioşi şi respectabili păruse sigur, în teorie, cu totul opus de serile sale din tinereţe, îl înconjurau doamne respectabile, înfăşurate în metri de mătase şi garnituri, dar Xander se putea gândi doar la batist strâns pe trup şi panglici roz ce fluturau, o talie îngustă, şolduri rotunde şi picioare lungi. Sună un ceas şi îşi mută privirea de la soţia lui, conştient de lupta dorinţelor contradictorii ce se dădea în el – s-o alunge din minte şi să-i desprindă părul din agrafe şi s-o acopere cu trupul lui.

Cleo numără bătăile ceasului, îl permisese soţului ei s-o ignore pe parcursul dineului interminabil. Acum îi înţelegea mai bine situaţia. Era lupul singuratic în această haită de câini. Poate că fugăreau cu toţii un iepure, lătrând cu entuziasm, dar numai el şi-ar vâna prada.

Ceva ce spusese în bibliotecă îi atinsese o tristeţe din el. Îi văzuse umbra pe faţă şi îşi ţinuse răsuflarea, aşteptând ca el să spună ceva şi, când rămăsese tăcut, ea nu fusese în stare să-şi stăpânească iritarea. Acum se îndepărtă de bărbatul de lângă ea şi se duse lângă soţul ei.

Dacă îi simţise prezenţa, nu se întoarse decât după ce pianista îşi termină piesa. Alte femei îi aruncară priviri admirative de la o distanţă sigură.

— Ştii că unele femei preferă un soţ cioplit din piatră, o statuie care să stea în grădină sau un bust de pus într-o nişă.

— Ţi-ar conveni şi ţie aşa ceva?

— Atâta vreme cât statuia e însoţită de un cont în bancă.

El râse, un sunet uşor, plăcut şi se uită direct la ea.

Cleo încercă să aprecieze acea privire reţinută – admirativă sau critică.

— M-ai indus complet în eroare cu termenul de „dineu”. Ăsta nu seamănă cu niciun dineu la care am luat parte vreodată.

— Ce-l face atât de diferit după părerea ta?

— Nu există flirt.

Încă se uita la ea. Era un moment absolut public, dar privirea lui părea intimă ca şi cum oaspeţii din jurul lor se transformaseră în tufişuri nepăsătoare.

— Ştii că e aici un tânăr care e serios preocupat de câte ori se trage apa la fiecare nou closet în Londra? Se teme că în zece ani, Tamisa va fi un canal de scurgere.

— Înţeleg că l-ai cunoscut pe Tom Ruxley?

Ea dădu din cap.

— Starea canalelor nu ţi-a provocat inteligenţa?

Ea scutură din cap. Tonul jos al vocii lui părea că-i trezeşte pielea. Cleo putu cu greu să numească ce anume îi trezea în ea, o dorinţă de a fi goală, ce flutura cu aripi neajutorate în temniţa corsetului şi a mătăsurilor ei.

— Te-ai întâlnit cu domnişoara Finsbury la un astfel de eveniment? Dacă da, ar explica multe.

— Nu m-am întâlnit. Doar nu te aştepţi să flirtez cu tine?

— Dacă tu n-o faci, trebuie să presupun că înfăţişarea mea respectabilă e cea care-ţi înăbuşe ardoarea. Crezi că arăt destul de aproape de o soţie?

— Abia dacă te recunosc fără paie.

— Mulţumesc pentru rochie.

Era cu totul nepotrivită pentru compania lor serioasă. O ştiuse din clipa în care intraseră, poate era o rochie pentru o amantă, dar gazda lor, o femeie cu mult tact, impusese un ton de acceptare. Bârfele urmau să se pornească mai târziu.

— Ţi se potriveşte.

El îşi feri privirea şi Cleo îi simţi lipsa.

— Şi lenjeria, pantofii, pelerina, bijuteriile. Am omis ceva?

— Ciorapii. Se părea că acum îşi concentrase toată atenţia asupra ceştii de cafea.

— Eşti remarcabil de meticulos şi de cunoscător în materie de îmbrăcăminte pentru femei. Şi când stau să mă gândesc că te-am acuzat că nu cunoşti mintea femeii. Ai îmbrăcat multe femei?

El se întoarse spre ea, apăsându-i degetul mare, cald,

pe buze, aşa cum o făcuse în biserică, în bibliotecă, o reacţie atât de rapidă încât Cleo putu doar să clipească.

— Te fac să te simţi jenată?

El îşi luă degetul, lăsându-i buzele neliniştite şi flămânde.

— De ce?

— Pentru că în general spui ceva scandalos când eşti agitată.

Pianista începu o altă melodie, mai veselă. Ei rămaseră umăr lângă umăr în tăcere, în vreme ce sunetul petrecerii deveni tot mai puternic în jurul lor. Se vorbea despre dans. Ea voia ca el s-o atingă din nou. Ceea ce era cu totul pe dos. Ea era cea care trebuia să-l seducă. Să-l facă s-o dorească.

El părea că nu aude şi se întoarse spre ea cu o privire serioasă.

— Alice spune că ieri ai fost urmărită de un băiat prin Shepherd Market.

— Aşa zice ea, dar eu şi Charlie n-am văzut pe nimeni.

— Ar trebui să te păzeşti.

— De unchiul meu? Shepherd Market este ultimul loc în care s-ar duce. Te asigur că nu e deloc interesat de turtă dulce şi colivii.

— Ai încredere în el?

— Nu, dar avocatul tău spunea că unchiul ar acţiona împotriva noastră la tribunal şi nu pe stradă.

— La tribunal, unchiul tău va vrea să înainteze un raport despre starea căsătoriei noastre. Cercetarea lui e posibil să fie foarte amănunţită.

Toată magia rochiei arămii o părăsi în grabă pe Cleo, o vrajă redusă la scrum. Conta pe puterea ei strălucitoare pentru a-l seduce pe soţul ei şi acesta abia dacă o băgase în seamă timp de o oră. O dureau picioarele şi noul corset o pişcă. Vinul şi mâncarea din belşug se agitau în stomac. Bineînţeles că unchiul o spiona. Era perfect de înţeles. O minţise, o înşelase şi o ruinase şi acum, când credea că-i scăpa de sub control, o s-o împiedice. Şi atunci Charlie va fi la cheremul lui. O cotropi neputinţa. Voia să-l înşface pe

Xander Jones de reverele hainei elegante şi să-l scuture.

— Ai putea să opreşti planurile unchiului comportându-te ca un soţ şi culcându-te cu soţia ta şi lăsând-o însărcinată, ceea ce până şi regentul a reuşit cu urâta aia de nevastă a lui.

Privirea lui deveni rece.

— Nu cred că vrei să-l dai pe prinţ drept exemplu de comportare a unui soţ model.

Se îndepărtă de ea şi, în mai puţin timp decât orice gazdă ar socoti că e politicos, plecară.

Cleo îl auzi pe Tom Ruxley cum în mod greşit afirma:

— Lasă-i să plece, lasă-i să plece. Jones e nerăbdător să fie singur cu soţia lui.

Pe caldarâmul de afară, Xander era o siluetă cenuşie, cu excepţia albului cămăşii şi a lucirii argintii din ochi. Isaiah opri trăsura drept în faţa lor, şi Xander deschise uşa, luând-o pe Cleo de mână s-o ajute.

— Poţi să oferi un dineu peste două zile?

De pe scările trăsurii, ea se uită în jos la el.

— Un dineu?

— Am aranjat să angajez servitori în plus. O ţinu de mână până când urcă.

— Încă o acţiune de soţie pentru a-l opri pe unchiul?

— Cu asta de azi sunt două. Ce poate fi mai caracteristic pentru o soţie decât să-i dea soţului facturi şi să participe la un dineu?

— Să stau goală în pat cu cămaşa de noapte în jurul gâtului?

El râse.

— Crede-mă, când va fi nevoie de măsuri disperate, o să acţionez, închise cu putere uşa şi îi făcu semn lui Isaiah s-o ia din loc. Trăsura se puse în mişcare.

Cleo se lăsa pe spate pe bancheta, singură. „Măsuri disperate” – asta considera el că înseamnă să se culce cu ea. Nu era niciun pericol să fie flatată de soţul ei.

*

În camera judecătorului de pe Bow Street, Will avea veşti proaste pentru Xander.

— Preotul tău a fost arestat. O hotărâre judecătorească *qui tam*[12] pentru sperjur.

— March acţionează repede. Unde l-au dus?

— Newgate.

— De cât timp e acolo?

— De două zile. Suficient pentru ca March să-l interogheze în felul lui drăgălaş. Sunt sigur că are bătăuşi înăuntru. Ai deja stabilită o dată pentru audieri?

— Încă nu.

— Poţi fi sigur că domnul Tucker o să nege că v-a căsătorit vreodată.

— Asta ar fi un neajuns în momentul de faţă. Putem intra să-l vedem?

— Sigur. Will rânji. E întotdeauna uşor să intri. Mai greu e cu ieşitul.

Capitolul 9

Într-o dimineaţă cu burniţă, Cleo abandonă în sfârşit misiunea de căutare pe cont propriu a unui profesor şi trimise după omul pe care îl recomandase Xander Jones. Oricât i-ar fi de urât să recunoască faptul că soţul ei avea dreptate, Anthony Hodge îi făcu imediat impresia că e profesorul perfect pentru Charlie. Avea o înfăţişare rotundă şi strălucitoare, nişte ochi albaştri sclipitori şi un râset ce făcea să-i tremure umerii.

Îl lăsă pe Charlie să-şi demonstreze cunoştinţele la greacă şi latină, în vreme ce ea se apucă să planifice dineul pentru oaspeţii soţului ei. Petrecerea ce se apropia dăduse peste cap ritmul ciudatei gospodării a lui Xander Jones cu

12 În dreptul comun o hotărâre *qui tam* este cea prin care o persoană particulară ca reclamant poate deschide proces atât in nume propriu, cât şi în numele guvernului împotriva cuiva despre care cunoaşte că a comis o faptă de natură penală.(n.tr.)

servitorii săi tăcuţi, atât de diferiţi de obişnuiţii servitori bârfitori ai Londrei. Charlie le spunea câinele cu trei capete al lui Hades, o glumă pe care o împărtăşeau la cină, singuri în frumoasa sufragerie. Acum, tăcutul Amos, care păzea uşa, supraveghea lacheii suplimentari şi ajutoarele pentru bucătărie angajate pentru această ocazie. Isaiah cel morocănos, care vorbea mai mult cu caii decât cu oricare fiinţă omenească, avea de dirijat ajutoare în plus la grajduri. Chiar şi echilibrata Alice, care se ocupa zilnic de nenumărate sarcini, părea chinuită.

Cleo nu fu păcălită de tactica soţului ei. Mai trecuseră două zile fără o vizită la bancă. Xander Jones era plecat, ocupându-se de uzinele de gaz, reinventând Londra, cheltuindu-i banii. Ea îi punea masa, supraveghea meniul cinei şi aştepta ca unchiul să-i demaşte. Îi lăsă pe servitorii eficienţi ai lui Xander Jones să-şi facă treaba şi se concentra asupra coaserii unui buzunar secret în interiorul tivului bordat al rochiei grena adusă de *señora* Perez. De acum încolo, voia să aibă cuţitul la îndemână.

Se imagină scoţându-l în trăsură şi ţinându-l sub maxilarul lui dur, între toate acele pânzeturi fine şi gât, şi cerându-i s-o seducă. Câteva detalii problematice interveneau de îndată în închipuirea planului ei. După ani întregi în care avusese în grijă pe Charlie de pe vremea când era băieţel, ştia câte ceva despre învelişurile şi închizătorile hainelor unui bărbat şi avea o idee extrem de clară a variantei tinere a ceea ce se găsea sub lână şi batist. Cu siguranţă că nu putea desface toate acele legături în vreme ce ar fi ţinut cuţitul. Cuţitul însuşi ar trebui să-l convingă să deschidă prohabul acelor pantaloni gri-închis şi să elibereze… Aici dădea de alte dificultăţi mentale pentru că ştia că părţile bărbăteşti ale soţului ei ar depăşi experienţa ei şi, gândindu-se la această probabilitate, îşi simţea stomacul tresărind ciudat.

O altă dificultate era pur şi simplu să-şi imagineze o ameninţare credibilă pe care i-ar putea-o adresa. N-avea experienţă în a ameninţa pe cineva în afară de câinele fratelui ei, iar Bess cu greu putea h considerată un test

pentru talentele cuiva la intimidare. Ce ar putea spune care să-l îngrozească pe un astfel de bărbat? Să-l ameninţe că-i taie o ureche? N-ar fi crezut-o niciodată. Şi îi plăceau mult prea mult urechile lui şi voia să ştie cum căpătase acea cicatrice. Ei bine, urma să păstreze cuţitul la ea şi avea să se încreadă în inspiraţia de moment.

Când se întoarse în camera mare, Hodge îl lăudă pe Charlie pentru progresele la greacă.

— Va veni şi latina, spuse el. Exerciţiul îţi va asigura trecerea testelor de admitere.

Se puseră de acord asupra condiţiilor şi orelor de întrevedere, şi Hodge se uită prin cameră şi comentă:

— Ce bine îmi pare să mă întorc aici, Lady Jones. Am petrecut multe ore în casa asta. Ce băieţi buni, cei doi Jones. Buni elevi amândoi. Dădu din cap solemn. N-am mai fost pe aici în ultimii trei ani. Zâmbi puţin cu tristeţe. Totul arată exact aşa cum îmi amintesc. Îmi pare bine că am revenit aici.

Cleo ignoră eroarea în socotirea anilor de când Xander şi cu Will Jones fuseseră băieţi. Chiar dacă Hodge se înşelase, felul său încurajator îi făcea cu siguranţă bine lui Charlie.

El se întoarse şi scutură mâna lui Charlie.

— O să te pregătim pentru examene cât ai clipi. Îl bătu pe umăr pe băiat. Acum, să faci rost de exemplarul acela din Virgiliu până luni.

Uşa se închise în urma lui Hodge, şi Cleo îşi dădu seama că Amos nu apăruse să-l conducă pe profesor.

— Repede, îi spuse ea lui Charlie. Ia-ţi o haină. Hai şi mergem!

— Unde?

— Ieşim.

— Dar petrecerea ta?

— E tocmai la nouă. Hai!

Petrecură după-amiaza umedă şi rece îmbrăcându-l pe Charlie în haine elegante, pe măsură. Doar patronul unei prăvălii de pantofi puse la îndoială dreptul lui Cleo de a trata de sus magazinul său. Când tonul arogant şi banii

peşin nu reuşiră să convingă, Charlie menţionă numele lui Sir Alexander Jones. Spre regretul lui Cleo, doar menţionarea numelui îi făcu pe patron să-şi ceară scuze cu umilinţă. Îi promise lui Charlie că îi va trimite noile sale cizme imediat ce vor fi gata.

La fiecare colţ, Charlie şi cu Cleo jucau jocul de a număra comisionarii cu şepci – maro, din tweed, în carouri – niciunul din ei nu arăta înclinat să-i urmărească. Cleo se opri pentru ultima dată la o drogherie în South Audley Street. Un vânt aspru îi expedie acasă.

*

Xander se întoarse de la masa ce lucea de argintărie şi farfurii să se uite la strada de dedesubt, dorindu-şi ca soţia lui să apară, răbdarea dispărând pe când noaptea acoperea Hill Street. Ea şi fratele ei dispăruseră fără vreo vorbă spusă cuiva din casă. Dintr-o toană sau ca un act de încăpăţânare, se expusese riscului. Ştia că în trecut mersese prin Londra de una singură, dar asta fusese înainte de a-l înfuria pe Archibald March, înainte de a fi urmărită, înainte ca George Tucker să fie arestat şi bruscat să renunţe la integritatea sa.

În Newgate, fusese interogat îndeaproape aşa cum bănuise Will, până când nu mai ştiuse care era adevărul. Gândirea îi era dominată de teamă. Urma să fie dat afară din parohie. Condamnarea îl va ruina. Soţia şi copiii vor ajunge muritori de foame. Sufletul său nemuritor era condamnat. Xander contase pe mişcările legale ale lui March. Acum că ştia de stilul necinstit al lui March, avea să-şi modifice propria tactică. Avea nevoie doar de timp. Dacă Norwood ar putea continua să amâne audierea, Xander l-ar fi putut avea.

Azi răspunsese tacticilor lui March instalând afişe pe Bread Street, oferind salarii mari oricărui bărbat doritor să spargă strada cu târnăcopul şi să care pietrele şi murdăria Londrei. Doi foşti boxeri de o statură considerabilă instalaseră afişele la locul lor pe vechea clădire din faţa

tribunalului. Într-o săptămână, Xander urma să-i folosească pe aceiaşi doi uriaşi să stea la discuţii şi să angajeze muncitori. La celălalt capăt al oraşului, redeschisese uzinele de gaz ce nu mai funcţionau şi inginerii începuseră să evalueze de ce era nevoie.

Se uită în întuneric de la fereastra luminată, un bărbat rezonabil, civilizat, un bărbat cu vederi progresiste, un bărbat stăpânindu-şi pasiunile şi poftele. El, mai mult decât orice bărbat, ştia că o femeie îşi preţuia independenţa şi că această Cleo Spencer luptase îndelung pentru a ei, dar în cazul ăsta trebuia să-l lase pe el să conducă. Înţelegerea lor va funcţiona în beneficiul amândurora dacă îl va lăsa să se ocupe de lucruri şi să nu lupte să preia ea conducerea planului. Jocul pe care Xander îl juca cu March nu era menit s-o expună pe ea riscului, dar descoperise că avea o neaşteptată trăsătură primitivă atunci când se gândea la March spionând-o.

Înţelepciunea dispăru când îi văzu apărând de după colţ. Se îndreptă spre scări, îşi controlă pasul şi se uită înapoi, cercetând strada din spatele lor. Forfota după-amiezii trecea nepăsătoare pe sub fereastră. Trăsuri, căruţe, servitori, doi domni – niciunul ticălos, niciunul care să pară că-i urmăreşte pe cei doi care se îndreptau spre uşă. Se duse să-şi întâmpine soţia acasă, oarecum iritat.

Ea intră râzând, arătând foarte mult aşa cum o văzuse prima dată, ochii verzi larg deschişi şi mărginiţi de gene negre, pelerina murdară, obrajii înroşiţi de frig. Părul scăpat din agrafe ardea sub lumina de la intrare aşa cum era cu două seri în urmă, de fiecare dată când o privea la lunga masă de la familia Fuller.

Ea îi întâlni privirea şi deveni brusc serioasă. Îşi notă în minte să-i cumpere o pelerină nouă.

— Charlie, spuse el.

— Sir?

— Vreau să vorbesc ceva cu sora ta. Doamna Wardlow are pregătită mâncarea pentru tine la bucătărie. Noi doi o să vorbim mai târziu.

Charlie îi aruncă surorii lui o privire rugătoare.

— Scumpule, sunt sigură că ţi-e foame, spuse ea, şi el plecă.

Xander nu-şi luă privirea de la ea.

— Ai fost urmărită?

— Nu.

Privirea ei verde scânteie cu un foc interesant.

— Te-ai uitat?

— La fiecare prăvălie şi băiat. Crede-mă, n-am fost băgaţi în seamă de hoţii de buzunare.

— Permite-mi să-ţi reamintesc că duzini de negustori respectabili sunt destul de dornici să vină aici, acasă. Dacă vrei să ieşi, spune-le lui Amos sau lui Alice unde eşti.

— Exact aşa după cum şi tu îi spui soţiei tale unde te duci noaptea în acest vechi oraş păcătos.

— Eu îmi pot purta de grijă.

Ea îşi feri privirea. Ar fi o greşeală să creadă că el vedea în ochii ei că o jignise. Ea credea că el căuta patul altei femei. Orice ar fi, îi rănea orgoliul şi nu inima.

Se uită cum ea se adună puţin, lepădându-se de orice i-ar fi rănit momentan mândria. Deschise o poşetă atât de veche şi fără formă că nici n-o văzuse atârnând de braţul ei lângă cutele pelerinei şi îi oferi un borcan de la drogherie, plin cu nişte viermi negri ce se mişcau lenevos.

— Ţi-am adus un cadou. Să-ţi amintească de mine.

De data asta, în ochii aceia se ivi o licărire răutăcioasă.

El luă chestia aceea. Nişte spirale vii şi negre se zvârcoleau într-o masă apoasă şi tulbure.

— Ai tăiat cozile tuturor şoarecilor orbi cu cuţitul tău de cioplit? Ţinu borcanul la lumină. *Lipitori.* Nu-şi putu stăpâni râsul care-i scăpă. Continui să crezi că unirea noastră va fi o procedură medicală.

Ea trecu pe lângă el, îndreptându-se spre scări.

— Ai prefera o tranzacţie comercială?

Xander o apucă de braţ, oprind-o din fugă. Cleo n-avea nicio idee de ispita pe care o oferea. El se aplecă aproape, să-i şoptească la ureche:

— Dacă vreodată o să ne unim, îţi garantez că o să

valoreze cele douăzeci de mii de lire ale tale. Aminteşte-ţi că avem oaspeţi la cină în seara asta.

*

Cleo străbătu cu paşi mari camera, simţind o undă de satisfacţie, îşi scrută memoria în căutarea unei alte senzaţii ce să fie egală acestei sălbatice exaltări. Îşi aruncă cât colo mănuşile. Era o călăreaţă nepăsătoare, dar presupunea că ar fi putut simţi o astfel de euforie o dată sau de două ori când reuşise o săritură bună. Îşi dădu jos pelerina. Sau poate că era mai mult ca un sentiment pe care-l avusese când pusese cu botul pe labe un câine ce mârâia la marginea satului. Poate că nu era nimic mai mult decât plăcere în privirea uimită de pe faţa soţului ei când realizase că-i dăduse lipitori.

Rochia de seară, de mătase grena atârnând în exteriorul dulapului o făcu să-şi curme mersul ţanţoş, o aducere aminte că ţelul ei era seducţia. De data asta, Perez spusese că rochia îi va sublinia suavitatea. Asta, se gândi Cleo, ar fi un miracol. Se îndoia că soţul ei ar putea fi convins s-o creadă suavă chiar dacă i-ar fi oferit melasă în loc de lipitori. Cu siguranţă învăţase că nu era docilă.

Rochia strălucea la lumina lumânărilor şi încercă să creadă în magia ei. Înfăşurată în cutele catifelate, îl va fermeca şi va veni în patul ei. Îşi scoase cuţitul de sub pernă şi îl băgă în teaca făcută în marginea complicată a rochiei. Tivul atârna sub greutate, dar nu vizibil. În seara asta va fi pregătită.

Mai pe şleau spus, avea nevoie de un copil în pântec să-l ţină în siguranţă pe Charlie, să-l înfrângă pe unchiul March, să împiedice tribunalele şi hârţogăria şi avocaţii să preia din nou controlul asupra vieţii ei. Xander Jones îi putea da acest copil în străvechiul fel al soţilor, indiferent de sentimente sau de lipsa lor pentru soţii. Mai târziu, odată ce-l înfrângeau pe March, puteau fi prieteni sau orice deveneau oamenii în astfel de căsătorii.

Deschise uşile balconului şi vântul le izbi, închizându-

le din nou. Un curent de aer rece o întâmpină şi într-unul din platani se mişcă o umbră întunecată. Zări o lucire a unei feţe albe, răsturnate, tânără şi masculină. Într-o clipă dispăru, o fantomă plutitoare dispărând în noapte, în întunericul de dincolo de strălucirea luminilor. Cleo se îndoi pentru un moment că văzuse ceva. Apoi inima începu să-i bată cu putere până când îi zgudui tot corpul.

Capitolul 10

Puţin după miezul nopţii, Xander stătea cu braţul după mijlocul soţiei lui pe când oaspeţii plecau, reflectând că pentru un bărbat care voia să-şi impresioneze partenerii ca gazdă, un astfel de dineu fusese un dezastru. Pentru un bărbat care intenţiona să reziste farmecelor soţiei sale, era nici mai mult nici mai puţin decât o catastrofă.

Rochia ei de mătase lucea ca lumina lumânărilor scânteind printr-un pahar de vin roşu. Îi dădea pielii o lucire dulce, ivorie, ce îl înnebunea. Toată seara, ori de câte ori se uitase la ea, privirea îi fusese atrasă de o oarecare ispititoare bucăţică de trup ce îl făcea să dorească ce văzuse în vise. Acum stătea cu rotunjimea taliei ei simţind-o caldă în palmă şi şoldul ei atingându-l, pe când le făcea semne de bun-rămas oaspeţilor care se urcau în trăsuri.

Era prima dată când observa din propria uşă agitaţia ce însoţea plecarea. Avea o senzaţie ciudată văzându-se pe sine însuşi jucând rolul de gazdă şi soţ, neştiind exact cine era. În seara asta, partenerii lui păreau a fi prieteni. Veniseră în casa mamei lui, poate curioşi în legătură cu trecutul scandalos al acesteia, dar se liniştiseră discutând la nesfârşit despre viitorul Londrei.

Ruxley şi Phillips discutau până şi acum aşteptând să vină trăsura lui Ruxley, Phillips declarând că oraşul supraaglomerat va fi în curând un morman de ruine, un alt Babilon, iar Ruxley contrazicându-l neclintit că Grupul Metropolitan de Uzine va schimba toate astea. Xander

spera că Ruxley va câştiga această dispută. Aveau nevoie de votul lui Phillips în parlament pentru ca membrii grupului să clădească câteva dintre proiectele lor mai ambiţioase.

Chiar în acel moment, soţia lui Fuller descoperi că îi lipseau mănuşile. Fu trimis un servitor să le recupereze, şi doamna Fuller intră în discuţie întrebându-l pe Ruxley dacă planul lor va lecui Londra de duhoare, ceea ce, pretindea ea, era sursa tuturor bolilor din oraş.

Xander îşi porunci să aibă răbdare. Trebuia doar să-şi suporte soţia în rochia ei înnebunitoare pentru încă puţin timp. În câteva minute, oaspeţii vor fi plecat. Într-o oră, vor pleca şi servitorii angajaţi temporar, printre ei, n-avea nicio îndoială, era şi unul care spiona pentru March. Oricât de improvizat fusese dineul şi oricât de respectabilă fusese agenţia pe care o angajase să furnizeze ajutoare pentru bucătărie şi servire, Xander ştia că el şi Cleo erau supravegheaţi îndeaproape. N-avea nevoie de experienţa lui Will ca spion să simtă privirea cercetătoare.

Will se furişa pe undeva prin ungherele casei cu alte haine împuţite de care Xander avea nevoie pentru escapada lor nocturnă în căutarea Mamei Greenslade. Până acum nu putuseră s-o repereze pe femeie, dar activitatea de detectiv a lui Will scosese la iveală nişte informaţii înfiorătoare despre March. Deţinea bordelul de pe Half Moon Street, unde murise tatăl lui Cleo Spencer.

Amos îi întrerupse gândurile cu căutarea mănuşilor doamnei Fuller, deschizând dulapul de la intrare la nici doi metri distanţă. Băiat fiind, petrecuse ore lungi în acel loc întunecat, nevăzând nimic, cu urechile pline de sunete înăbuşite, distorsionate, ale vocilor – furioase, chinuite, nefericite.

Xander nu deschisese din proprie voinţă acea uşă de ani buni, dar acum încercă să calculeze dimensiunile dulapului. Nu putea fi pe atât de mic, îngust şi întunecat şi înghesuit pe cât îşi amintea el. La urma urmei, în seara asta, adăpostise toate pelerinele şi hainele oaspeţilor lui şi încă şi altele pe deasupra. Probabil că lumina se strecura pe sub uşă. În acel dulap, ar putea face ce nu putea face în

văzul tuturor oaspeţilor care plecau şi al servitorilor care se învârteau pe acolo. Imagini ale posibilităţilor îi distraseră atenţia.

— Crezi că le-au plăcut cartofii?

Vocea soţiei lui îl readuse la actuala lor situaţie publică.

— Să sperăm. I-ai servit în cinci feluri.

— Cel mai bine să oferi oaspeţilor cât de mult pot să mănânce. Care ţi-a plăcut cel mai mult? Ea se uită la el şi mica ridicare a bărbiei îi expuse gâtul vederii şi apăsă un sân lăptos de coastele lui. Simţi uşoara apăsare a cărnii moi pe pieptul lui tare şi, drept răspuns, o rapidă pulsaţie a dorinţei în vintre.

Îşi apăsă gura pe părul ei şi încercă să se gândească raţional la dulapul de la intrare. Interiorul lui era cel puţin de mărimea unei trăsuri încăpătoare. Călătorise în trăsuri în fiecare zi fără a se simţi captiv. Îşi imagină cum pereţii dulapului dispar pe când el cobora mânecile subţiri ale rochie soţiei lui peste umerii albi, îi trăgea corsetul în jos să-i elibereze sânii şi îşi îngropa faţa între ei, acolo unde carnea era cea mai dulce.

— Crezi că şi pe vremea asta rece casa e supravegheată? întrebă ea. Se aplecă şi îşi aranjă tivul complicat al rochiei, acolo unde îi acoperea condurii de seară.

Se părea că nu era copleşită de dorinţă, aşa cum era el. Indiferent ce altceva o fi fost ea, nu ştia nimic despre deplina capitulare sexuală pe care el o putea obţine de la ea. Era un bun cunoscător al dorinţei la o femeie. Ştia toate etapele de interes care duceau la o întâlnire. Poate că soţia lui era conştientă de el şi atentă la prezenţa lui într-o cameră, dar nu făcuse nici măcar un pas ezitant pe drumul senzualităţii care o va duce de bunăvoie în patul lui. Avea doar o neclintită dorinţă de a scăpa de March şi de a-şi proteja fratele.

El era cel atât de pierdut în dorinţă, încât se gândea s-o bage în dulap. Se holbă la sânii soţiei lui când modificarea tonului ei îi pătrunse în creier. Nu se mai îndoia de

existenţa spionilor lui March.

— Spionii unchiului tău sunt bine plătiţi, spuse el, întrebându-se cu partea care mai funcţiona a creierului, ce o făcuse să se răzgândească.

— Un spion trebuie că îngheaţă bocnă stând şi pândind o casă din exterior.

— Mai bine să fie angajat şi să lucreze din interior.

— Ah. Servitorii suplimentari?

— Cel puţin unu sau doi.

Ea înţepeni.

— Nu-i de mirare că m-ai ţinut aproape de tine în sfertul ăsta de oră şi că m-ai sărutat pe păr, o premieră. Credeam că poate rochia a avut efect.

Ultima trăsură a oaspeţilor se îndepărtă huruind în noapte. Xander o conduse pe soţia lui de lângă uşă.

— Să facem o reverenţă pentru spectacolul nostru?

— Nu, până când nu pleacă servitorii angajaţi, o sfătui el. Îşi ţinu pe mai departe mâna pe braţul ei, deasupra cotului.

Ea se opri.

— Poate că ar trebui să punem în scenă un atac conjugal dramatic, să le atragă atenţia.

El o întoarse în braţele lui, aşa că acum stăteau faţă în faţă. Dulceaţa ei neparfumată se ridică, umplându-i simţurile. „Exact ce mă gândeam şi eu”.

— Voiai să te trag într-un dulap?

Ea aruncă o privire speriată la dulapul în chestiune. El surprinse ezitarea, aşa de scurtă, că s-ar fi putut să-i scape. Avusese exact atâta mândrie să vrea ca ea să vină la el pentru că-l dorea, oricât de puţin probabil ar părea.

Aşteptă, lăsând-o să se uite la el şi să-i cântărească intenţia. Habar n-avea ce gândise el. Chiar şi pentru o virgină, avea nişte noţiuni deosebit de neavizate despre actul sexual. În spatele lor, o uşă se închise încet. Erau singuri. El se uită la acei ochi verzi plini de îndoială pe când se lupta cu ideea dulapului.

— Nu?

Vocea lui era răguşită. Nu un dulap pentru prima

dată? Îi voia copilul, garanţia ei că March n-o putea atinge, dar voia să deţină controlul şi n-avea nicio idee clară cât de complet ar fi trebuit să-i cedeze. Un mic imbold şi ar da înapoi.

Chiar pe când el credea că rezistenţa ei se va nărui şi că i-ar scăpa din braţe, ea se ridică în vârful picioarelor, sprijinindu-se de trupul lui, cu gura foarte aproape de a lui, mirosul ei făcându-l să se simtă ameţit.

— Dacă aş cere un simplu sărut pentru spioni ar fi prea mult?

— Un simplu sărut? Nu era chiar o posibilitate, dar Xander avea de gând s-o lase pe ea să descopere asta. O trase complet lângă el şi o ţinu aşa, lăsând-o să simtă felul în care se potriveau amândoi.

— Crezi că ştii ce înseamnă dorinţa pentru că un lord oarecare te-a pipăit politicos în grădină, şi-a pus limba în gura ta şi te-a tras de corset. Scutură din cap. N-ai nici măcar o idee.

Îşi coborî gura spre a ei, doar ca să-i arate că nu ştie nimic sau poate doar s-o împingă pe cărarea unde el era deja cu mult mai avansat decât ea.

Ea scoase un mic sunet din gât când gurile li se uniră. Era ca momentul acela din biserică, doar că era mai intens. Fără a intenţiona, el cerea să intre, cerea ca ea să-şi dea seama de prezenţa lui completă, totală, reală, de masculinitatea lui, ca şi cum penetrând-o cu acest singur sărut ar putea anula toate mesajele de o viaţă că el ar trebui să dispară.

Urmă un moment lipsit de raţiune până când dorinţa trupului său, tare şi nerăbdătoare, îl făcu să-i cuprindă şoldurile pentru a le lipi de ale lui. Prea multe straturi îl despărţeau de dulceaţa ei. Îi dorea sânii, şi ea, ştia el, i-ar fi oferit. Un sunet de deasupra lor îi atrase atenţia şi, cu o slabă sclipire a raţiunii ce dispărea, întrerupse legătura şi îşi ridică gura de pe a ei.

Şi simţi o pişcătură dureroasă pe pântec prin lână, mătase şi pânză. Creierul i se limpezi brusc. Ea îşi scosese cuţitul de înjunghiat porci. Îi reveni în memorie scurtul

moment în care ea se aplecase la pantofi. Dar unghiul ei era greşit; n-avea prea multă experienţă la înjunghiat, nevasta asta a lui. Îşi ridică privirea şi i-o întâlni pe a ei.

— Ai un prost obicei de a-ţi părăsi soţia noaptea. Nu şi în noaptea asta, şopti ea cu vocea răguşită şi o sclipire aprigă în ochii aceia verzi.

El scutură din cap. Dorinţa pulsa furioasă în vene, dar vocile de o viaţă şopteau că nu pe el îl voia, ci propria ei putere.

— Nu cred că vrei de fapt să bagi o livră de carne în târgul nostru.

Se sprijini de cuţit, opunând rezistenţă intenţionat, simţind vârful cum taie mai adânc în lână şi mătase. Pumnul ei era lângă vintre, încheieturile degetelor apăsând în carnea lui la mică distanţă de erecţia dureroasă, dar unghiul strâns din încheietură însemna că n-avea niciun avantaj.

Ea făcu ochii mari, hotărârea şi nesiguranţa luptându-se în adâncul lor.

— Ce moment conjugal fermecător! îi întrerupse vocea seacă a lui Will.

Se întoarseră amândoi deodată şi mişcarea o dezechilibră. Se clătină înspre spate, scăpând din strânsoarea lui Xander, cuţitul prinzând şi spintecând ţesătura cămăşii şi a vestei, făcându-i o zgârietură subţire pe piele de la betelia pantalonilor până la osul pieptului. El îşi pierdu răsuflarea pe când marginile albe ale ţinutei lui de seară se desfăcură. Aerul rece şi privirea arzătoare şi mirată a soţiei lui se întâlniră cu carnea lui, ochii ei verzi larg deschişi, şocaţi de descoperire.

În vreme ce ea se uita, el stătea acolo, un sfânt de alabastru, suportând privirea unei femei lipsită de talentul de a-şi ascunde dorinţa.

Apoi ea fugi.

Will îi aruncă nişte haine.

— Încă nu te-ai culcat cu nevasta ta?

— Există un oarecare dezacord despre cum să se procedeze.

Xander îşi slăbi manşetele şi se dezbrăcă de hainele de seară stricate, conştient de privirea amuzată a fratelui său.

— Aparent, ai adus-o la starea de a te urmări cu un deschizător de scrisori.

— E cuţitul ei de înjunghiat porci.

— Ei da, asta e mult mai logic.

Xander ridică din umeri, îmbrăcat cu jacheta lăbărţată şi împutită.

— Unde găseşti chestiile astea?

— Cartierul meu are nişte posibilităţi de croitorie la care nici n-ai visat vreodată. Mama Greenslade o să le adore.

— Dacă o s-o găsim.

— Eşti puţin cam ţâfnos, nu-i aşa? Păcat de sărmanul tău mădular dezamăgit. Dacă n-ai fi fost aşa un sfânt, te-ai fi bucurat până acum de nevasta ta în fel şi chip. Will rânji. Şi dacă crezi că te mai poţi abţine multă vreme, mai gândeşte-te. Odată ce descoperă adevărata ei putere asupra ta, eşti pierdut.

Capitolul 11

De dimineaţă, Xander îşi duse soţia la bancă. Părea cel mai bun mod de a-i abate gândurile de la seducţie. Pe drum, îi aminti conştiinţei sale bombănitoare că planul de a se însura cu Cleo Spencer avea o simetrie ce era corectă şi dreaptă – atâta vreme cât nu-i intra în pat. Târgul lor însemna că fiecare îşi primea banii pentru a-şi salva fratele. Ea şi l-ar salva pe al ei de March, şi el l-ar fi eliberat pe Kit de oricare ar fi fost acea monstruozitate din adâncurile cele mai întunecate ale Londrei care pusese gheara pe el.

Manevrele legale ale lui March i-ar fi eliberat în ultimă instanţă pe amândoi şi, între timp, Norwood l-ar ţine pe March în tribunal suficient de mult încât Xander, cu un efort deosebit, să pornească uzinele de gaz, să-şi obţină

autorizaţiile şi aprobările şi sprijinul Grupului Metropolitan de Uzine. N-avea nicio îndoială că în timp va putea restitui din profiturile companiei de gaz orice sumă de bani cheltuită. Şi odată ce el şi Cleo Spencer se despărţeau, era de părere că Norwood ar putea s-o ajute să scape de clauza conţinută în tutela ei ce o punea sub controlul lui March.

Cleo trebui să recunoască faptul că intrând în banca lui Evershot la braţul lui Xander Jones era cu totul altă experienţă decât a intra de una singură în vechea ei pelerină. În dimineaţa asta, îi dăduse să se îmbrace cu mătase căptuşită cu blană. Putea cere şi primi orice sumă de bani dorea. Meese nu se putea atinge de ea.

Dar momentul nu era pe atât de satisfăcător pe cât se aşteptase. Puterea soţului ei era cea care dăduse naştere plecăciunii respectuoase a lui Meese şi nu cea a ei însăşi. Pe ea, puterea o ocolea. Ea era cea care contribuise cu grămezi de bani buni la înţelegerea lor, dar lui Xander Jones nici măcar nu-i dădea prin cap să îngenuncheze în faţa ei sau să accepte ideea ei despre cum să-şi înfrângă unchiul.

Cu o seară în urmă, îndurase umilinţa de a lupta pentru a-i primi afecţiunea, când, evident, el era un bărbat care-şi găsea plăcerile în altă parte. Faptul că fusese descoperită în acel moment de către ironicul ei cumnat o făcuse să plângă. Propriul ei răspuns o intrigase. Nu făcea deloc parte din planul ei să-şi dorească soţul, dar trebui să recunoască faptul că acel sărut îi topise creierul. Abia dacă mai avusese destulă minte să-l împungă în pântec cu cuţitul când el se retrăsese din îmbrăţişarea lor. Chiar şi atunci, n-o făcuse bine. Şi n-o ajutase să-şi limpezească mintea surprinzându-se că se holbează la aşa o ciudată părticică de trup bărbătesc. Hotărât lucru, existau lacune în explicaţia dată de domnişoara Hester Britt despre actul sexual.

Când el se sprijinise în cuţit, în acea clipă, ei bine, tot sărutul, dacă era brutal de sinceră cu ea însăşi, spunea cât de încrezător era el în puterea lui. Nu fusese pe atât de convingătoare pe cât intenţionase să fie şi din nou el dispăruse în cealaltă viaţă a lui cu care ea n-avea nicio

legătură.

Dar odată ce va pune mâna pe banii ei, era sigură că nu-i va păsa unde pleca el sau cu cine îşi petrecea nopţile.

Oamenii de afaceri care o ignoraseră cu săptămâni în urmă, acum se dădeau la o parte ca să le facă loc pe când străbăteau încăperea pardosită cu marmură. Meese făcu o plecăciune şi se grăbi să deschidă uşa biroului lui Evershot.

Evershot nu făcu nicio plecăciune. Înaintă stângaci, netezindu-şi şuviţele subţiri şi cărunte de păr de pe frunte.

— Felicitări pentru neaşteptata dumneavoastră căsătorie!

— Trebuie să-ţi mulţumim dumitale, Evershot, pentru fericita noastră ocazie de a ne fi întâlnit în acest birou, spuse Xander.

— Am putea spune că banca dumitale ne-a unit, adăugă Cleo.

Pe faţa rotundă şi anostă a lui Evershot apăru o privire chinuită. Făcu un gest viguros de negare.

— Ah, nu. N-am vrea să spunem asta, nimic de felul ăsta, întâlnirea dumneavoastră aici a fost un pur accident, banca nu-i deloc implicată.

Cleo îi aruncă o privire ironică lui Xander. Se întrebă ce credea el despre neliniştea lui Evershot.

— Ai cambiile pregătite pentru noi? O conduse înainte pe Cleo.

Evershot dădu din cap.

— Mi-am luat libertatea, Sir Alexander şi domnişoara… Lady Jones, să vă pregătesc aconturile cu o sumă mai mică, în caz că doriţi să vă păstraţi obiceiurile de a cheltui chibzuit.

— Aconturi? Xander Jones vorbi încet, politicos chiar, dar Evershot îşi scoase o batistă mare şi-şi tamponeze fruntea.

— O simplă precauţie, Sir Alexander, recomandată de celălalt administrator al domnişoarei… Lady Jones, înţelegeţi dumneavoastră.

— Lady Jones nu mai are administratori, Evershot.

— Cu toate astea, în calitate de bancher al

dumneavoastră, trebuie să vă sfătuiesc să daţi dovadă de prudenţă. Cu validitatea căsătoriei sub semnul întrebării în faţa Consistoriului Londrei, desigur că nu vreţi să retrageţi din fond bani care să depăşească puterea dumneavoastră de rambursare. Pericolul falimentului acestei afaceri cu iluminatul este foarte real.

Cleo îl privea pe soţul ei. Începuse să cunoască modul inflexibil în care răspundea la ameninţări.

— Evershot, banca dumitale nu trebuie să se preocupe de situaţia căsătoriei noastre. Poţi să eliberezi toţi banii solicitaţi.

— Totuşi, dacă tribunalul…

— Evershot, dacă nu-i dai banii lui Lady Jones astăzi, banca dumitale va pierde bani.

Evershot îşi tamponă din nou fruntea, lipindu-şi şuviţele subţiri de suprafaţa umedă şi lucitoare. Arăta încolţit.

Lui Cleo îi păru rău pentru el.

— Domnule Evershot, deşi aş putea fi de acord cu dumneata în ce priveşte profitul îndoielnic ce s-ar putea scoate de pe urma iluminării celor mai sărace străzi din Londra, insist asupra întregii sume cerute, pentru binele lui Charlie.

— Cum doriţi, Lady Jones.

În jumătatea de oră care urmă, funcţionarii intrară şi ieşiră din biroul lui Evershot, punând documente în faţa lui Xander Jones. În cele din urmă, dădu din cap mulţumit.

Cleo ceru să se oprească în Rose Street la Stanford’s pentru a-i cumpăra lui Charlie un cadou cu propriii bani.

Vânzătorul scria o factură pentru un elegant exemplar legat în piele al lucrărilor lui Franklin când soţul ei îi spuse:

— Nu te poţi opri din a-i cumpăra cadouri, nu-i aşa?

Cleo simţi înţepătura acuzaţiei din tonul lui. Îi răpi clipa de plăcere.

— Ai ceva împotrivă? Crezi că-l răsfăţ?

El păru că se gândeşte la ce să spună, cu mâna lejer lăsată pe o vitrină, lângă a ei.

— Cumpără-i orice cadou doreşti. Dar să nu-i mai spui

„scumpule”.

— Şi de ce nu? Îmi e drag şi ne avem doar unul pe celălalt.

Îi mulţumi vânzătorului şi îşi luă pachetul. Se întoarseră să plece.

— Îl face să se simtă ca un băieţel şi el vrea să fie bărbat.

— Presupui că-l cunoşti bine după doar câteva zile.

El îi ţinu uşa magazinului.

— Nu, doar că îi cunosc pe băieţi. Dacă vrei să se descurce aşa cum trebuie la şcoală, mai bine i-ai spune Charlie, decât să-i cumperi cărţi cu coperte din piele fină.

— Eu hotărăsc ce e bine pentru fratele meu şi pentru mine.

Soţul ei dădu din cap şi o ajută să urce în trăsură, fără a se mai uita la ea. Ea avu parte de o lungă călătorie spre casă prin traficul Londrei, timp în care să se plângă că îl ştia cel mai bine pe Charlie şi să sufere de durerea umilitoare că probabil soţul ei avea dreptate.

*

Lipsa Mamei Greenslade din Bread Street nu era un subiect pe care un străin să-l poată aborda cu clienţii fideli de la cârciumă, indiferent cât de convingător se deghizase. Cei din Bread Street erau nişte tipi bănuitori, dar azi uşile cârciumii erau deschise şi proptite cu pietre sparte din caldarâm, permiţând clienţilor să intre şi să iasă după bunul-plac. Un străin fără nicio grijă de conţinutul buzunarelor lui se putea amesteca în voie printre ei să culeagă din zbor orice zvon care circula pe acolo, şi Xander n-avea nimic în vechea jachetă de catifea maro cu care era îmbrăcat.

Reverendul Bredsell predica de pe o şaretă pe a cărei parte laterală era scris cu litere roşii şi aurii *Fabrica de bere Trumaris,* stabilizată şi ţinută în loc de un balot de paie sub oiştea căruţei. Această tribună improvizată stătea direct în faţa afişelor pe care oamenii lui Xander le puseseră la

începutul săptămânii. Într-adevăr, Bredsell predica împotriva lor.

— Bread Street aparţine ei însăşi. În jurul ei, o Londră indiferentă se îmbogăţeşte, o Londră ce nu acordă nicio atenţie şi nu dă niciun ajutor celor de pe Bread Street. Uitaţi-vă în jur. Nu, Bread Street trebuie să aibă grijă de ai ei. Străinii care nu cunosc Bread Street vin aici doar pentru profit, dar ce oferă ei e doar robie, robie sub jugul cămătarilor, robie sub jugul poliţiei. Bread Street, vrei robie?

— Vrem bere gratis, se auzi răspunsul batjocoritor.

Xander îl ascultă pe Bredsell cu atenţie discontinuă şi scrută mulţimea, privirea fiindu-i atrasă de băieţi, ca şi de femei de vârsta Mamei Greenslade. Pe stradă, erau zeci de femei, cu şorţuri murdare peste fuste stropite de noroi, şaluri soioase peste umeri slabi, şi halbe de bere în mâini muncite. O tânără mamă ţinând în braţe un prunc cu ochi trişti schimba o halbă plină cu un vecin. Adevăratul talent de pe Bread Street era de a muri, bănuia Xander. Prunci care habar n-aveau de nimic ştiau însă cum să se molipsească de toate bolile Londrei.

Bredsell se ambală pe subiectul său.

— Un bărbat de pe Bread Street trebuie să fie puternic în faţa străinului. Nu trebuie să trădeze Bread Street. Din nefericire, am fost trădaţi, fraţi şi surori, şi bărbatul care ne-a trădat trebuie să se căiască. Trebuie să acţioneze singur pentru a-l alunga pe străin.

Câţiva oameni murmurară cuvântul *turnător* şi un bărbat înalt, cu un joben vechi pe al cărui fund erau cusute cuvinte de milogeală, strigă:

— O să-i spargem capu’ lu’ ăla de-i turnător.

Bredsell scutură din cap.

— Bread Street are prieteni sus-puşi. Bread Street îl poate chema pe însuşi Atotputernicul să trimită focul şi potopul asupra acelor cămătari ce vor să profite de pe urma săracilor.

Will, îmbrăcat cu o jachetă zdrenţuită de marinar şi o halbă de bere neagră în mână, se strecură prin mulţime să

stea lângă Xander.

— Presupun că se referă la March.

— Nu-mi place referirea la foc şi potop. Cred că Bredsell vrea ca cineva cu mult mai puţin preaslăvit decât Atotputernicul să dea o mână de ajutor aici. Privirea lui Will mătură lejer strada pe deasupra buzei cănii. Un incendiu ar fi un coşmar aici.

— Nu-l vezi pe Cullen pe undeva, ce zici?

Will scutură din cap. O urmă uşoară îi marca barba ne rasă a maxilarului.

— Îl văd în schimb pe amicul nostru al cărui nas l-ai rearanjat. Hai să mergem. Ţine-ţi capul plecat. Îi dădu băutura lui Xander şi îşi schimbară poziţia în mulţimea agitată.

Will vorbi din nou de pe cealaltă parte a străzii.

— Ştii că Mama Greenslade nu-i proprietăreasă la numărul patruzeci. Cred că ar trebui să aflăm cine-i proprietarul.

Capitolul 12

Pe când Cleo se îmbrăca pentru seară în cea de a treia rochie a spanioloaicei, una verde smarald atât de intens că era aproape negru, sosi o scrisoare de la unchiul March. O expedie pe Alice şi deschise scrisoarea.

Draga mea nepoată,

Să nu fii alarmată. Cea mai profundă preocupare mă împinge să folosesc toate mijloacele pentru a da de tine. Să ştii că tu şi fratele tău sunteţi bine-veniţi să vă întoarceţi în casa tatălui vostru şi sub protecţia mea. Trebuie doar să-mi spui şi o să aranjez asta.

Între timp, mă tem pentru reputaţia ta şi, firește, pentru sănătatea ta trupească şi mentală. Evident că ai fost prinsă în mrejele celui mai lipsit de scrupule vânător de

avere şi ai fost condusă de el într-o căsătorie nesfinţită, o poziţie periculoasă pentru o femeie cu starea ta de spirit nesigură. Martor al decăderii tale e nimeni altul decât vicarul George Tucker, care mă asigură de minciuna în care te găseşti.

Trebuie să facem tot ce putem pentru a te elibera din această încurcătură şi a-ţi reda locul cuvenit în societate. Cât despre răul pricinuit caracterului fratelui tău de acest aranjament – să locuiască în casa unei târfe ticăloase niciun alt cuvânt n-ar putea-o descrie – acesta este incalculabil.

Dă-mi de ştire la orice oră din zi sau din noapte şi voi veni imediat la tine.

March

Cleo simţi cum devine palidă. „La orice oră din zi şi din noapte.” Genunchii i se înmuiară şi se lăsă să cadă cu picioare grele pe cel mai apropiat fotoliu. La asta i-a dus strategia soţului ei. Tribunalul îi va declara necăsătoriţi în realitate. Puteau fi arestaţi pentru înşelăciune. Unchiul ei cel mieros şi lipsit de scrupule putea câştiga. Se puse în mişcare, îşi luă cuţitul şi se îndreptă spre camera soţului ei.

Spre deosebire de celelalte camere din casă, fusese golită de obiecte luxoase. Era sărăcăcioasă şi simplă, cu pereţi cu tapet albastru deasupra lambriului alb şi un întunecat pat spaţios acoperit cu o cuvertură ţesută într-un desen oriental. Dincolo de dulapul deschis şi de un birou acoperit de hârtii, Cleo văzu ceea ce bănuia a fi uşa vestiarului. Cu cuţitul şi scrisoarea în mână, intră în spaţiul lui personal.

El stătea întins într-o încăpătoare cadă din fontă pe picioare, cu ochii închişi, capul brunet sprijinit de marginea de porţelan. Privirea ei se îndreptă spre gâtul lui puternic expus vederii, umerii şi braţele mai puternice în stare de repaus decât îşi imaginase. Picături de apă îi străluceau în părul negru de pe piept şi era înconjurat de un abur aromat.

Xander deschise ochii şi privirea lui se întâlni cu a ei.

— Ce panglici drăguţe!

Cleo îşi coborî privirea spre cămăşuţă, corset şi pantalonaşi. O învălui un miros ameţitor.

— Mulţumesc din nou.

— Înţeleg că ai să te plângi de ceva.

— Doar cele obişnuite. Strategia ta nu funcţionează. Unchiul a trimis o politicoasă scrisoare otrăvită.

— Vrei s-o citesc şi eu?

— Ah, chiar insist. Cleo gesticulă cu cuţitul spre el. În special dacă te-ar putea motiva să iei măsuri disperate.

— Un prosop? Se ridică cu o mişcare a muşchilor pe sub pielea fină a umerilor. Pârâiaşe de apă i se prelingeau pe piept şi Cleo îşi dădu seama că mirosul îmbătător era de la trupul cald şi ud de bărbat.

— Prosopul?

Ea găsi unul atârnând pe marginea unui masiv scrin negru pe care stătea borcanul ei cu lipitori. El se şterse pe mâini, puse deoparte prosopul şi se întinse după scrisoarea ei.

Pe când o citea, Cleo îi studie capul, umerii, buclele umede de pe ceafă, mâinile, orice altceva decât membrele albe de sub apă. Îl văzuse pieptul pentru scurt timp, cu două nopţi în urmă, dar în mod ciudat, ceea ce îşi amintea nu era ferma lui simetrie, linia părului negru şi ondulat, zgârietura roşie lăsată de cuţitul ei, ca şi cum i-ar fi marcat carnea. Ceea ce îşi amintea, cu memoria trupului, o memorie ce se găsea în membre, era senzaţia de a fi strânsă la acel piept într-o lungă îmbrăţişare. Voise să folosească acea putere pe care o simţise în el împotriva unchiului March, dar nu-şi imaginase că va fi seducătoare, că o va dori doar de dragul ei, pentru plăcerea de a simţi cum o înconjura acea putere.

El îşi ridică privirea, dându-i scrisoarea înapoi.

— Nu cred că eşti nebună.

— Da, mă rog, sunt recunoscătoare că nu m-ai adăpostit în pod sau că nu m-ai legat de pat. Deci trebuie să presupunem că pur şi simplu n-ai chef pentru cel mai practic procedeu de a-l înfrânge pe unchiul meu. Îmi

imaginez că amâni şi vizita la dentist, dar câteodată n-ai cum s-o eviţi. Îşi flutură din nou cuţitul.

— Cuţitul ăla e menit să-mi încurajeze intenţiile amoroase?

Cleo începu să se plimbe. Nu putea doar să stea acolo şi să se uite la el, atât de în largul lui, îmbrăcat cu… nimic.

— De fapt, Charlie mi l-a dat să te ţin *departe* de patul meu. Vezi tu, era îngrijorat, dar desigur, problema pare a fi nu să-ţi descurajez intenţiile, ci să ţi le provoc.

— O dorinţă venind din partea ta s-ar putea să fie mai provocatoare decât cuţitele.

O spuse încet, realist, o dezvăluire neaşteptată.

— Vrei provocare? Sunt aici în cămăşuţă, în camera ta de baie. Provocare?

Cleo intră în cadă. Apa o stropi pe picioare, lipindu-i ciorapii de pulpe şi pantalonaşii de genunchi. Xander îşi mişcă picioarele.

— Ridică-te.

Cleo îndreptă cuţitul spre el.

El afişa acel rânjet rar al său.

— Ah. Mă ridic.

— Sus.

Gesticulă cu cuţitul.

— S-a făcut.

Mâinile lui apucară marginile căzii şi fără efort, se ridică complet. Apa se mişcă din nou, clipocind pe picioarele ei.

Cleo înghiţi, găsindu-se la acelaşi nivel cu gâtul lui subţire şi cu pulsul care bătea acolo. Simţi bătaia insistentă a propriului puls în cele mai intime locuri. O năvală de senzaţii ca un râu învolburat deversând malurile îi inundă membrele. Nesigură, îi puse cuţitul la coaste.

— Eşti sigură că vrei să mă încurajezi?

Vocea lui îi aţâţa toţi nervii.

Dădu din cap.

— Nu vreau ca unchiul să câştige.

— Complici foarte mult lucrurile.

Vocea lui era joasă şi răguşită şi o făcu să se înfioare

peste tot.

— Ce lucruri?

Propria voce scăzuse la un nivel pe care nu-l recunoştea.

El o apucă de bărbie şi îi înclină faţa spre a lui.

— Onoarea.

Buzele lui le atinseră pe ale ei.

— Răbdarea.

O înceată atingere a gurii lui pe a ei făcu buzele lor să se prindă şi să se lipească.

— Judecata.

O sărută cu totul.

Cleo încercă să-şi ţină cuţitul nemişcat, să-l menţină în această unire a gurilor lor, dar pe măsură ce sărutul se adâncea, mâna ei liberă se ridică şi se lipea de carnea tare şi caldă, în vreme ce mâna ce ţinea cuţitul se lăsa în jos.

Într-o clipă, el o prinse şi îi răsuci încheietura, iar cuţitul căzu în cadă, la picioare. Celălalt braţ o apucă şi o ridică, scoţând-o din cadă şi ducând-o spre uşă. Cleo se răsuci şi se smuci în încleştarea lui de oţel până când el o puse jos pe picioare la uşă, întorcând-o cu faţa spre aceasta şi ţinând-o acolo.

— Hai să terminăm cu mândria ta rănită.

Cleo fu împinsă în uşă, cu sânii presaţi de panourile de lemn netede, în spatele ei, soţul zvelt, ferm, insistent, îşi apăsă întregul trup viril de spatele ei suflându-i răguşit la ureche. Apăsarea pe sâni îi trimise mesaje dureroase în locul acela dintre picioare care, drept răspuns, zvâcni. Închise ochii, împotrivindu-se senzaţiei.

În spatele ei, el rămase nemişcat. Îl împinsese mai departe decât înainte şi simţea că bărbatul ajunsese la limită. Doar pieptul i se ridică şi cobora pe spatele ei. Braţele şi greutatea lui o prinseseră într-o colivie caldă de putere masculină. Ţinută aşa, neputincioasă, absorbind conturul trupului lui masculin pe corpul ei femeiesc, pielea ei flămândă de dogoarea lui, aştepta ca el să cedeze. Îi sărută umărul, doar atât, şi sărutul pluti în jos spre sursa intens dureroasă dintre coapse.

— Dacă ne vom uni, îi spuse el la ureche pe o voce joasă, n-o să fie nici pe departe ca oricare extracţie de dinţi pe care ai simţit-o vreodată.

Cu o rapidă încordare a braţelor se dădu înapoi, întorcând-o, deschizând uşa şi împingând-o afară. Auzi încuietoarea în spatele ei.

Cleo se târî înapoi în camera ei şi se opri lângă cămin, făcând băltoace pe pietrele şemineului. O revelaţie, şocantă prin interesul dar trupesc, o făcu să stea nemişcată, dusă pe gânduri. Voia să-l vadă gol pe soţul ei.

Cândva mai târziu, apăru Alice cu o cană de ceai şi o dezbrăcă pe Cleo de hainele ude.

Când fu uscată, îmbrăcată şi pregătită pentru seară, se aşeză la fereastră şi se uită spre amurgul unei nopţi limpezi şi reci a Londrei, în care fumul sutelor de coşuri se ridica fantomatic şi drept spre cerurile depărtate. Copacii erau dezgoliţi de frunze.

Dorinţa pe care el i-o trezise aşa de uşor cedă, lăsând-o pustiită. Se uită în întuneric, fără să vadă.

Trunchiul celui mai apropiat copac păru că se mişcă în răcoarea serii. Cleo deveni atentă. Fără să se mişte, îşi fixă privirea pe trunchiul ce tremura. O faţă ciupită se uita în sus şi îi întâlni privirea pentru o clipă, cu o expresie de dor intens. Apoi umbra se înfioră, se întoarse şi fugi spre spatele grădinii. Cleo nu putu descrie faţa spionului unchiului ei, dar cunoştea acea uitătură ciudată şi chinuită din ochii băiatului – tânjea.

Capitolul 13

Încleştarea mâinii lui Xander pe braţul ei o opri pe Cleo în spatele întunecat al lojii de la operă. În jurul lor şi sub ei, în rândurile de loji aurite, mulţimea flecărea şi se mişca, un stol de păsări dând din capul împodobit cu pene superbe.

— Cât de tare îţi vrei banii? întrebă el, vibraţia joasă

din voce dând naştere ca, de obicei, reacţiei de înfiorare din ea.

Ea observă cicatricea albă de pe ureche, dându-şi seama pentru prima dată că nu auzea bine pe acea parte. Mirosea a săpun de la baie, dar ea era cel mai mult conştientă de felul în care comportamentul lui se schimbase în public.

Aici nu erau printre prieteni, londonezi prosperi şi cu simţ civic, oameni de afaceri şi de ştiinţă ce îl invitaseră la ei acasă sau veniseră acasă la el. Aici, oamenii pe care îi cunoştea sau pe care îi cunoscuse, oameni pe care odată îi socotise prieteni, îi priveau. Când vor intra în mica lojă, toate domnişoarele de familie bună şi toate domnişoarele Finsbury din Londra vor suspina la gândul că fiica baronului a devenit soţia bastardului. Orice prieten despre care Cleo credea că şi l-ar putea recâştiga, i-ar întoarce spatele. Ar putea foarte bine să-şi arunce noile cărţi de vizită în focul din ziua lui Guy Fawkes din noiembrie. Apărând cu Xander Jones în acest foarte public mod, i-ar declara că fiind căsătoriţi.

Indiferenţa lui studiată faţă de mulţimea de sub ei îi spuse că el ştia ce înseamnă alegerea făcută de ea. Şi în plus, îi spunea că l-ar putea răni cumva prin alegerea sa. Un neaşteptat val de putere o străbătu, aproape ameţind-o prin intensitate. Acelaşi impuls nesăbuit pe care-l simţise din prima clipă în care se cunoscuseră, o îmboldi din nou.

Îşi scoase mâna din strânsoarea lui şi se întoarse spre el, desfăcându-şi cu degete nesigure panglica ce-i ţinea pelerina. Mătasea neagră lunecă de pe umeri şi el o prinse, un reflex masculin. Privirea lui se îndreptă spre gât şi decolteul îndrăzneţ al ultimei dintre rochiile făcute de Perez. Ea era conştientă de un puls cald ce bătea acolo unde privirea lui ardea. *Cu cremene se aprinde focul.*

Îi zâmbi, oferindu-i mâna înmănuşată şi braţul gol.

— Ah, îmi vreau banii.

Se întoarse, păşi înspre lumină şi se sprijini cu mâna de marginea lojii, cu un evantai negru atârnând de încheietură. El veni lângă ea şi o luă de după umeri, iar ea

îşi înclină capul spre el.

Mulţimea se opri din a vedea şi a fi văzută, pe când soţul lui Cleo se sprijini intim de ea, povestindu-i despre angajările pe care plănuia să le facă. Acum uzinele de gaz erau în funcţiune şi alesese un traseu al primelor ţevi ce să lumineze inima întunecată a Londrei.

Ea ştia ce făcea el, dând un spectacol pentru bârfitorii de jos. Îşi dădu seama că ar trebui să manifeste cea mai mare neîncredere în aceste momente când el părea a fi sincer cu ea. De fapt, nu ştia nimic despre el şi despre intenţiile lui. Cu toate astea, deveni nervoasă sub efectul acelei priviri şi a vocii joase, intime.

— Dacă o să te uiţi aşa la mine şi o să-mi povesteşti despre lungimea ţevilor şi capacitatea gazului, nu voi fi responsabilă de acţiunile mele chiar dacă ne găsim în public.

— Obiectezi la privirea mea de soţ îndrăgostit nebuneşte?

— Extrem de tare. Pentru că totul e o înşelătorie şi nu vrei să te comporţi aşa. E foarte dureros pentru mândria unei femei. Cel puţin asta era zona pe care ea voia ca el s-o creadă rănită.

— Credeam că în după masa asta am rezolvat problema mândriei tale rănite.

Ea încercă să-i citească expresia, dar privirea îndrăgostită dispăruse şi tot ce văzu era o indiferentă rece.

— Acel moment trebuia să fie un compliment? Când, în ciuda evidentului tău entuziasm pentru cea mai voluptuoasă îmbrăţişare, m-ai împins către uşă şi ai încuiat-o? S-ar putea ca mândria mea să nu-şi mai revină vreodată.

— Pur şi simplu nu recunoşti sinceritatea masculină.

— Poate că-mi trebuie exerciţiu.

Atunci, el chiar râse şi, Dumnezeu s-o ajute, îi plăcea ce auzea. Se uită spre mulţime şi surprinse privirea uimită a unui domn înalt, cu păr cărunt ce intra într-o lojă din faţa lor şi îi dărui cel mai fermecător surâs. Marchizul de Candover, cu aceleaşi sprâncene şi înfăţişare ca şi fiul lui, se întoarse pe loc spre însoţitorii lui.

— Tatăl tău e aici. Ştiai că va fi? Riscă să îl privească şi surprinse o căutătură aprigă, potolită imediat.

— Câteodată ne mai întâlnim. Nu-mi fac planuri speciale să-l evit. Îşi feri privirea, şi Cleo observă că are o deosebită ocazie să-i studieze profilul şi acea ureche cu cicatricea albă şi locul de deasupra gulerului unde i se ondula părul negru şi pe care dintr-odată dorea să-l exploreze cu degetele.

— N-a făcut nimic pentru tine?

— M-a făcut. Era tânăr, cu toate astea, şi neglijent şi cu siguranţă că nu asta era intenţia lui.

— Tu, pe de altă parte, eşti atent.

El se întoarse spre ea cu o expresie inaccesibilă.

— Am învăţat să fiu atent.

Murmurul din sală începu să se potolească. El îi oferi mâna şi făcu câteva gesturi formale unui domn care ajută o doamnă să ia loc sub ochii întregii Londre. Palmele lui calde alunecară scurt pe braţele ei şi se îndepărtară, lăsându-i pielea neglijată. Cleo nu găsi alt cuvânt pentru asta. Pielea ei tânjea după atenţia lui, tânjea s-o bage în seamă şi faptul că n-o mai atingea era ca şi cum un prieten îi întorcea spatele.

Îi trecu prin minte un gând că motivul pentru care refuza s-o lase însărcinată nu era atât că n-o plăcea, ci mai ales fiindcă fusese neglijat şi se confruntase cu greutăţi în propriul său trecut. Dar privi la mulţimea sclipitoare şi ştiu că schimbătorul interes al acesteia în scandal n-o va salva de unchiul ei.

Se uită spre scenă.

— Unchiul March i-a făcut ceva domnului Tucker, nu-i aşa? De asta Evershot era atât de rezervat în ce priveşte banii noştri?

— Tucker e la închisoarea Newgate sub acuzaţia de sperjur. Soţul ei se lăsă pe spate şi se întinse spre haină, oferindu-i cuţitul de înjunghiat porci. Păstrează-l pentru adevăratul tău duşman.

Cleo îl luă de la el cu mâini nesigure şi îl băgă la loc în teaca din interiorul rochiei, în tivul de mărgele negre ca de

cărbune.

— S-a fixat procesul?

— Nu. Norwood ne-a obţinut o altă amânare.

Sub ei, directorul apăru pe scenă şi anunţă o modificare a programului. Una din dansatoare, domnişoara Becky Lynch, urma să fie înlocuită de o dublură, domnişoara Eliza Hunt. Modificarea păru să nască o considerabilă consternare în grupul de domni eleganţi care stăteau destul de aproape de scenă. Câteva huiduieli salutară anunţul, şi doi tineri trebuiră să fie calmaţi de însoţitorii lor ca să nu se ajungă la lovituri. Apoi, cortina cu ciucuri aurii se dădu la o parte şi toată lumea îşi îndreptă atenţia spre spectacol.

— N-o să pierd în faţa unchiului, să ştii, şopti Cleo aplecându-se şi şoptindu-i la ureche, acoperind uvertura orchestrei.

El se întoarse şi răsuflarea lui îi mişcă părul.

— Ai încredere în mine şi o să câştigăm amândoi. În seara asta, toată Londra crede că suntem căsătoriţi cu adevărat.

La pauză, sosi un mesaj şi soţul ei ieşi, lăsând-o singură în lojă. Cleo îşi luă înfăţişarea cea mai arogantă şi continuă să privească peste capetele mulţimii. Din spatele lojii se auzi un ciocănit şi uşa se deschise, lăsând să intre una din fostele ei prietene. Cleo îşi aminti că numele ei era Millie Eldon, o prietenă nu prea apropiată, dar cineva cu care împărţise plăcerea participării la multe baluri. Simţi că se bine dispune.

Millie avea o pălărie cu pene ce se legănau şi diamante ce atârnau ca nişte felinare pe piept.

— Cleo, ce drăguţ, ai revenit în Londra!

Fărâma de fericire a lui Cleo muri. Millie o salută din spatele întunecat al lojii. O precauţie înţeleaptă, trebui Cleo să recunoască, mergând să-şi întâmpine vizitatoarea. N-avea sens să implice pe altcineva în dezastrul ei.

— Da, m-am măritat cu Sir Alexander Jones. Poate că ai văzut anunţul din *Chronicle.*

Ovalul perfect al feţei lui Millie exprimă un fel de

groază lacomă la ideea asta.

— Atunci eşti în siguranţă? N-ai fost răpită sau vândută omului ăstuia?

— Foarte în siguranţă, deocamdată mă acomodez, asta-i tot. În curând o să trimit nişte invitaţii vechilor prieteni.

Cleo o lăsă pe Millie să înţeleagă ce voia din asta.

Nasul ei delicat se încreţi, şi Cleo îşi aminti perfect de discuţiile lor din trecut.

— E chipeş ca păcatul, fireşte, dar ce poveşti! Am auzit că a fost la o orgie şi şi-a pierdut fratele în Londra sau băiatul a fost ucis sau aşa ceva.

Îşi acoperi gura cu mâna înmănuşată.

Cleo aproape că râse.

— Ah, doar dacă ar fi genul ăla violent. Mă tem că mai degrabă o să mă plictisească de moarte cu amănunte despre proiectul lui de iluminat cu gaz decât să-mi taie gâtul cu un cuţit.

Din nou, nasul lui Millie se încreţi. Era limpede că n-o va lăsa pe Cleo să-i întrerupă şirul poveştilor picante.

— Ah, mă rog, s-a culcat cu cine ştie câte doamne respectabile. Înnobilarea lui a produs atâta scandal. Prinţul a mers până la capăt cu asta doar ca să-l facă de râs pe Candover. Nu face nicio impresie bună. Dar nimeni n-a încercat să-l provoace la duel. Pe soţul tău, adică. Niciun *gentleman* nu l-ar putea întâlni pe câmpul de onoare.

Cleo avea propria idee de ce niciun bărbat nu voia să-l întâlnească pe Xander Jones pe câmpul de onoare, dar nu spuse nimic.

— Şi tu ce mai faci, Millie? întrebă ea.

— M-am măritat cu Tretham. Fireşte. Îţi aminteşti cum întotdeauna m-a adorat. Locuim cu mama lui, dar ea poate muri de-acum oricând, aşa că e în ordine.

Valul vizitatorilor ce se întorceau spre lojile lor o făcu pe Millie să plece cu un vesel bun-rămas. Dar nu într-atât încât să-i strângă mâna lui Cleo. Cleo o văzu apărând cu trei loji mai încolo şi imediat începu să discute cu vecinii ei.

Cortina roşie se deschise pentru actul doi al

spectacolului, pe când Xander Jones intră din nou în lojă.

Cleo n-avu niciun motiv şi obiecteze faţă de purtarea soţului ei până când trăsura se opri imediat dincolo de clădirea operei. Ea se gândea că odată cu amânarea procesului putea să ducă o campanie lentă de seducţie. Poate că putea începe prin a se rezema de umărul soţului ei în drum spre casă.

Un bărbat bătu cu putere în fereastra trăsurii. Când Xander deschise uşa, străinul mormăi o singură frază concisă. Soţul lui Cleo coborî şi dispăru în noapte… Ai încredere în mine, spusese el, dar cum ar putea avea când el dispăruse înainte ca ea să poată măcar scoate din fustă cuţitul de înjunghiat porci să-i străpungă inima mincinoasă?

Capitolul 14

În vreme ce Cleo rămăsese înmărmurită, traficul din zona Operei făcu trăsura să se oprească. Îşi scoase cuţitul din tiv, îşi trase pelerina peste cap şi deschise uşa. Isaiah protestă pe când ea se strecură în întuneric, dar ştia că nu şi-ar părăsi caii.

Merse de-a lungul şirului de trăsuri oprite, scrutând umbrele în mişcare şi se lăsă în jos lângă caldarâm în spatele unei trăsuri uriaşe. Umerii laţi ai lui Xander Jones şi mersul hotărât îl făcea uşor de urmărit şi se puse în mişcare urmărindu-l, cu inima bătându-i tare, oscilând între hotărâre şi nesiguranţă. Probabil că el se îndrepta spre un palat al plăcerilor vulgare în Covent Garden. Asta n-ar încălca condiţiile stricte ale înţelegerii lor. O târfă nu era amantă, la urma urmei, dar nu voia să-i fie confirmate temerile. Şi nu era sigură că ar avea curajul să-l urmărească într-un bordel adevărat, să-l găsească în braţele altei femei.

În capătul îndepărtat al străzii, intră într-o clădire dezolantă de piatră. Cleo nu avusese niciodată vreun motiv să meargă acolo, dar ştia locul, sediul poliţiei de pe Bow Street. Intră împreună cu o mulţime de scandalagii în toate

stadiile de beţie şi nervozitate violentă, nescăpându-l din ochi pe Xander, pe când el îşi făcea loc în încăperea plină ochi, cu tavan înalt, acolo unde magistratul era stăpân. Îmbrăcămintea ei elegantă de seară atrăgea privirile şi comentariile celor din jur. Mâinile o atingeau pe pelerină, ţinând-o în loc.

O matahală roşcovană cu barba nerasă îi blocă drumul.

— Ia stai aşa, donşoară, ce face o porumbiţă drăguţă ca matale în locu' ăsta?

— Poa' că s-a pierdut, Joe? spuse o altă voce de bărbat.

— Păi atunci io mi-s ăla de-o ajută, spuse uriaşul Joe, punând o mână grea pe umerii lui Cleo.

Cleo împinse cuţitul de înjunghiat porci în coastele solide ale lui Joe.

— Mulţumesc, sir, pentru amabilitate, dar am tot sprijinul necesar.

Joe bătu în retragere, luându-şi braţul de pe umerii ei.

— Scuzaţi, doamnă.

Cleo împinse şi înghionti, făcându-şi loc printre femei zdrenţăroase, cu copii murdari în braţe. Era trecut de miezul nopţii. Sergenţii îi duceau pe răufăcătorii Londrei în faţa magistratului pentru a hotărî dacă vor fi judecaţi de dimineaţă când se va deschide tribunalul. Xander Jones era în faţă cu privirea aţintită asupra procedurilor.

Cleo se simţi ridicolă şi derutată. Era de înţeles pentru el să caute un bordel, dar ce mesaj îl putea face pe soţul ei să-şi părăsească soţia şi să vină aici pentru un spectacol de joasă calitate?

Mulţimea râdea la interogatoriul unei bătrâne cu o faţă ciupită de vărsat pe sub o bonetă mare şi neagră.

— Haide, Mamă Greenslade, explică-te, îi ceru magistratul.

Femeia îşi trase şalul roşu pe umerii slabi.

— Păi, Excelenţă, io-mi adun chiriile la fel ca întotdeauna şi duc banii direct la bancă.

— Atunci, care e plângerea, sergent?

— A încercat să depună o bancnotă de cinci lire de la Banca Scoţiei, sir.

Mulţimea râse în hohote. Un bărbat strigă:

— Îţi adunai chiria trăgându-i una în cap tipului, nu-i aşa, Mamă Greenslade?

Mulţimea hohoti din nou în bătaie de joc. În mijloc, Xander Jones era un punct nemişcat, nici amuzat, nici distrat de spectacol. Cleo reuşise să-şi facă loc cu o jumătate de metru mai aproape, când se opri. Unchiul ei intră în sală, spuse o vorbă magistratului cu o familiaritate evidentă, se aşeză şi îşi aruncă privirea anostă direct spre Xander Jones. Cleo se chirci în spatele unui bărbat masiv cu şorţ de piele. Se simţi paralizată de trădarea asta. De la bun început, soţul ei avusese o legătură cu unchiul. N-avea niciun sens.

Un pumn de oţel o prinse de braţ şi o voce răguşită îi şuieră la ureche:

— Lady Jones, ce dracu' faci aici?

Cleo se întoarse şi îl văzu pe cumnatul ei lângă ea.

— M-a lăsat la Operă. Trebuia să văd unde se…

— Credeai că are vreo puicuţă ascunsă undeva?

Înţelegerea situaţiei o frapa.

— Aici vine noaptea? Să se întâlnească cu unchiul?

— Nu fi proastă! Te-a văzut unchiul?

— Nu. De ce e unchiul aici?

— Pentru că e un vierme parazit care pradă Londra. Hai să plecăm de aici. Se băgă între ea şi faţa mulţimii.

— Cum rămâne cu Xander?

— Trebuie să vorbească cu Mama Greenslade.

— Bătrâna aia? Cine e?

Nu-i dădu niciun răspuns. Will Jones făcu potecă prin mulţime aşa cum bucătăreasa ar spinteca un peşte. Afară, o ţinu încă de braţ, trăgând-o după el pe strada întunecată. Fluieră, şi Isaiah apăru cu trăsura, scuzându-se pentru că o lăsase să plece pe Cleo, rostind mai multe cuvinte decât îl auzise ea vreodată.

Will îi tăie vorba.

— Acasă, Isaiah.

În trăsură, îi spuse lui Cleo:

— L-ai băgat în sperieţi pe Isaiah.

— N-am vrut.

— Doar ca să ştii, Isaiah ar plăti primul dacă ai dispărea.

— Să dispar? M-am dus înarmată într-o secţie de poliţie plină de poliţişti. Desigur că asta înseamnă o oarecare siguranţă.

Will o smuci de pe locul ei. Genunchii ei se ciocniră dureros de ai lui. Ochii lui negri aruncau văpăi spre ai ei.

— Sunt un blestemat de poliţist. Crezi că eşti în siguranţă cu mine?

Ea simţi obişnuitul miros de alcool în răsuflarea lui şi văzu o zgârietură întunecată pe obrazul acoperit de barba nerasă. Pentru o clipă, crezu că voia s-o sărute. Refuză să se clintească din loc. N-ar îndrăzni. Poate că n-o respecta, dar îşi respecta fratele. O împinse înapoi pe banchetă. Cleo se ridică şi se îndreptă pe loc.

— Fratele meu e un afurisit de sfânt. Crezi că ai o rivală? Londra e rivala ta, o târfă bătrână, ciupită de vărsat dintr-un oraş, care-şi ridică fustele când un bărbat îi pune un bănuţ în mâna ei murdară şi îi trage una peste bot dacă n-are nimic.

Cleo rămase complet nemişcată, aşteptând să se stingă mânia din el. Oricât ar fi de periculos, n-avea nimic de-a face cu ea. După o clipă, vorbi pe o voce mai calmă:

— Un vis idiot e rivala ta.

— Ce vis?

— Întreabă-l şi fă-l să se culce cu tine dacă vrei să-ţi înfrângi unchiul.

— Trebuie să dansez goală pentru el?

— Da, asta ar merge.

În Hill Street, Will o dădu jos din trăsură. Amos, imperturbabil ca de obicei, o conduse înăuntru şi trăsura dispăru, înainte ca uşa să se închidă în spatele lor.

Cleo îl studie pe majordomul soţului ei. Părea a fi un bărbat aflat sub puterea unei vrăji malefice, obligat să servească în tăcere într-un castel vrăjit unde existau uşi

încuiate şi secrete păstrate. Cleo se întrebă ce ar putea desface vraja.

— N-ai fi surprins dacă la uşă ar bate un dragon, nu-i aşa, Amos? El îi luă pelerina fără vreun cuvânt, auzindu-se doar un clinchet al cheilor pe când el pleca.

— O să iau eu cheile alea, mulţumesc.

Atunci, el păru a fi doar o idee nesigur, dar Cleo nu renunţă.

— Dacă e să fiu Lady Jones, am nevoie de cheile alea.

Amos n-ar face nimic atât de făţiş cum ar fi să insiste. În spatele expresiei lui neschimbate, părea că se duce o luptă aprigă, înainte ca manifestând o clară reţinere să-i înmâneze inelul de chei. Cleo îl privi cum pleacă. O să înceapă cu biroul soţului ei şi o să-i descopere secretele, unul câte unul.

Masa de lucru era ordonată, luase de acolo facturile ei. Un registru al conturilor uzinelor de gaz stătea deasupra planurilor, desenelor şi hărţilor. Ea se opri la un mare teanc de liste săptămânale cu decesele din Londra. Erau mulţi ani cuprinşi acolo. Ridică cele din anul cel mai recent. Aici se puteau citi numele, vârsta şi adresele celor decedaţi din fiecare parohie din Londra. Obiceiul macabru al unchiului ei de a le citi o şocase atunci când el venise să locuiască cu ei după moartea tatălui. Cum poate cineva să citească despre zeci de decese în fiecare săptămână? O singură moarte îi dăduse universul peste cap. O singură moarte era o realitate inevitabilă în viaţa ei.

Ţinu în mână broşura, încercând să înţeleagă faptele din faţa ochilor ei. N-avea niciun sens că unchiul şi cu Xander Jones aveau aceleaşi obiceiuri ciudate. Oare Xander era partenerul ei în lupta împotriva unchiului său era aliatul unchiului?

Inspiră adânc să se liniştească. Archibald March şi cu Xander Jones nu erau sub nicio formă acelaşi gen de om. Dacă va căuta, va găsi o explicaţie pentru această coincidenţă stranie. Deschise broşura pentru a doua săptămână din noiembrie 1818 şi urmărind cu degetul, găsi un rând marcat *Timothy Harris, zugrav, în vârstă de treizeci*

şi cinci de ani, Bread Street nr. 40 – apoplexie.

Se opri pentru o clipă, aşezată pe scaunul lui Xander. Moartea acestui bărbat nu putea avea nimic de-a face cu ea sau cu parteneriatul ei. Dar el îi menţionase exact această înregistrare fratelui lui la micul dejun cu câteva zile în urmă şi moartea se petrecuse acolo unde Xander avea de gând să pună lămpile cu gaz. Mai luă alte broşuri şi le frunzări, căutând înregistrările pe care el le marcase. Reieşea o schemă înfiorătoare. Marcase decesele copiilor, ale băieţilor.

O scutură un fior ciudat. El căuta pe cineva, un copil, în toate mormintele Londrei. Şi era implicat cumva şi unchiul ei. Nu mai putea suporta de loc atâtea pierderi.

O porni prin casa, deschizând toate uşile dulapurilor în drumul ei. Trebui să râdă de ea. Se dovedi că soţul ei avea o colecţie remarcabilă de mese delicate de toaletă şi scaune acoperite cu damasc şi oglinzi aurite. Un dulap era ticsit de rochii de mătase parfumate, în culori vii. Dar nu găsise mirese decapitate. Nu era de loc Barbă-Albastră.

*

De obicei, presupuse Xander, un bărbat ar fi încântat să-şi găsească nevasta îngenuncheată pe podeaua dormitorului său, în mătăsuri şi cu părul despletit. Fireşte, exceptând cazul în care ea examina conţinutul dulapurilor lui personale cu un cuţit pe covor lângă ea.

Îşi ridică privirea spre el, cu o curiozitate serioasă în acei remarcabil de sinceri ochi verzi. Inelul de chei al lui Amos stătea ca un evantai de fier la poalele rochiei de un verde smarald.

— Ai teancuri de broşuri cu liste ale deceselor pe care le citeşti şi un dulap plin cu scrisori parfumate pe care nu le citeşti. Toate sunt nedeschise. Le lăsă să cadă din mâini în poală.

— Ia uită-te la tine cum îmi descoperi toate secretele.

— Chiar şi acelea închise în dulapuri, deşi motivul pentru care ascunzi de mine un depozit de mobilă mai mult

decât elegant rămâne un mister.

— Ai fost meticuloasă.

— Ai lipsit mare parte a nopţii.

El îşi aţinti privirea în a ei.

Se sprijini de tocul uşii.

— În sediul poliţiei de pe Bow Street, aşa cum ai descoperit.

— Păi, ai fi putut să-mi spui. O soţie se întreabă unde pleacă soţul ei în fiecare noapte când vine vremea de culcare.

— Adevărat, dar ideea ta de a te culca e mai potrivită pentru o programare la cabinetul unui dentist decât pentru o noapte de pasiune dezlănţuită.

Ea se uită la scrisorile din poală.

— Să ştii că n-am nici o obiecţiune faţă de acţiunile clasice ale unei soţii, chiar şi cu spioni uitându-se spre ferestrele noastre.

— L-ai văzut pe unul din băieţii lui March?

Avea motive să insiste. În seara asta, Mama Greenslade confirmase bănuiala lui Will că March era proprietarul casei de pe Bread Street, unde murise Harris. Se părea că deţinea numărul patruzeci, o locuinţă învecinată şi bordelul de pe Half Moon Street, acestea neputând sub nicio formă să fie categorisite drept investiţii ale unui binefăcător al săracilor. Asta fusese singura informaţie pe care o smulseseră de la şireata bătrână, înainte ca aceasta să dispară în noapte. Nici măcar banii n-o făcuseră să vrea să spună mai mult.

— Nu sunt sigură. Poate că mi-am imaginat. De ce spui băieţii lui March?

Se uită din nou spre el.

— Will crede că March foloseşte băieţi de la o şcoală de pe Bread Street să spioneze oamenii importanţi.

— Unchiul meu? De ce?

— Să le găsească slăbiciunile, viciile, păcatele – orice. Bărbaţii din lumea bună nu vor să se expună în ochii lumii. March îi informează că îi poate demasca. Ameninţarea demascării îi conferă influenţă asupra lor.

O privire concentrată îi apăru în ochi ca şi cum înţelesese dintr-odată sensul unui mister ce o sâcâia de o vreme.

— Ştia de datoriile la joc ale tatălui meu.

— Erau mari?

Xander puse întrebarea uşor, dar o idee tulburătoare îi apăru în minte la această a doua discuţie din seara asta despre Archibald March.

— N-am bănuit niciodată că tata datora astfel de sume, până când a murit. A fost naiv din partea mea să nu bănuiesc că va juca sau că va vizita un bordel. Era un bărbat singur. Mama murise de mult şi lui îi plăcea societatea, îi plăceau tot felul de jocuri. Lua parte la ale noastre. Obişnuia să-l ducă pe Charlie pe umeri prin casă.

— Nu-i acelaşi lucru precum e faro[13].

Xander intră în cameră şi se lăsă în jos pe podea, lângă perete, îşi întinse picioarele încălţate cu cizme, punându-le unul peste altul. Nu făcuse confidenţe nimănui, dar această discuţie cu ea îl făcea să se simtă confortabil.

— Unchiul March m-a ajutat să mă îngrijesc ca toate datoriile tatii să fie plătite neîntârziat.

— Te-a forţat să pleci din casa tatălui tău? Sentimentele lui faţă de Archibald March se preschimbară din nou de la dispreţ uşor la duşmănie sălbatică.

— Ai auzit poveştile despre acţiunile mele nebuneşti, în care l-am ameninţat cu un vătrai?

— Da. Am bănuit că unchiul tău ţi-a inspirat recurgerea la arme în prezenţa bărbaţilor.

— M-am trezit şi l-am văzut aranjându-mi părul pe pernă. M-a şocat. Presupun că aş fi putut face o duzină de lucruri mai rezonabile, dar am luat vătraiul şi l-am ameninţat cu el.

Hotărât lucru, ajunsese să împărtăşească aceeaşi părere despre March ca şi Will. Gândul la mâinile lui March pe ea trezi ceva violent în el, dar trebui să-şi ascundă un rânjet. Ce altceva să fi făcut decât să ia un vătrai?

— Şi ai plecat de acasă?

---

13 Joc de cărţi francez din secolul al XVII-lea (n.tr.)

— Imediat ce am putut să mă ocup de asta. Bătrâna noastră doică, domnişoara Hester Britt, moştenise Fernhill Farm de la fratele ei. Când am plecat, povestea fetei-nebune-cu-vătraiul circula deja. Toată lumea care mă cunoştea a fost uşurată, cred, că dispărusem. Nimeni n-a încercat să ne găsească. Chiar şi unchiul ne-a lăsat în pace timp de trei ani.

Luă scrisorile din poală şi le lăsă să alunece printre degete înapoi în sertar. Când se ridică în genunchi, şi Xander făcu la fel şi o ajută să se ridice de la podea.

Ea îi dărui un surâs trist, retrăgându-şi mâna din a lui. El simţi pe loc că-i lipseşte ceva. Luă cheile lui Amos şi îi dădu cuţitul.

— În seara asta îmi pusesem în minte să aflu ceva despre tine, să-ţi descopăr secretele şi iată-mă istorisindu-ţi povestea mea tristă. Îşi îndreptă umerii şi îşi ridică fruntea. Nu trebuie să-ţi fie milă de mine. Serios, eu şi Charlie eram destul de fericiţi, doar că stăteam prost cu banii pentru şcoala lui mai mult decât orice altceva. Sunt recunoscătoare pentru învoiala noastră. Îmi oferă o cale de a lupta cu unchiul March. Nu trebuie să-l pierd pe Charlie în favoarea lui, înţelegi?

Xander înţelese. O luă de umeri, sigur că-i putea oferi puţină mângâiere fără a pierde controlul.

— Scrisorile sunt din Paris, de la mama. Asta e casa ei. Listele cu decese mă informează despre sănătatea Londrei. Bănuiesc că unchiul tău are un alt motiv pentru care le studiază.

— Ne întoarcem mereu la el, nu-i aşa? În seara asta la sediul poliţiei, am crezut că într-un fel tu erai…

Xander înjură, intenţiile lui neputând ţine piept acelei priviri din ochii ei şi o trase la pieptul lui, pe calda şi ciufulită lui nevastă. Ea era imaterială în braţele lui, curaj, bunătate şi farmec. N-avea nicio idee de pericolul de a-l provoca. Putea s-o zdrobească dacă ar fi vrut. Putea s-o sărute până când se topea şi ceda şi se pierdea pe sine în faţa lui, până când n-ar fi avut scăpare. Enigma era că cineva atât de fragil putea să stârnească în el o astfel de

dorinţă ce să-i ameninţe planul raţional, căutarea disperată şi chiar şi măreţele lui ambiţii.

Îi apropie faţa de a lui. În seara asta o dorea, doar pe ea, doar această clipă. Când o sărută, dogoarea lui îi făcu rezistenţa să se preschimbe în aburi fierbinţi. Ea se arcui sub sărutul lui, amândoi se îndreptară spre abandonul senzual până când el îşi înălţă capul încercând să socotească distanţa până la pat şi, în schimb, văzu sertarul deschis cu scrisori, insistând, acuzând, cerând să rămână pe drumul ales şi să nu ia nimic pentru el până când nu-şi va găsi fratele.

Gemu şi o strânse lângă inima ce-i bătea, ţinând-o de ceafa cu bucle aurii, lăsând dorinţa turbată să i se potolească în vene. Ea era tot ce el învăţase să nu fie – nesăbuită şi provocatoare şi directă – şi el râse în sinea lui – tot ce dorea. Dar nu ăsta era planul.

— Hai să te duc în pat.

Merse în faţa ei.

La uşa camerei ei, ea se uită la el din nou, încruntându-şi mirată sprâncenele.

— Nu mai am ce rochii fermecate să îmbrac.

El râse. *Ca şi cum rochiile alea contau.*

— Nu te visez îmbrăcată.

Capitolul 15

Cele trei zile de primiri acasă n-aduseseră niciun vizitator. Garantase asta apariţia lor în loja de la Operă. Fără îndoială că Millie Trentham răspândea versiunea ei despre căsătoria lui Cleo prin saloanele elegante din Mayfair. În fiecare dimineaţă, Cleo se uita la tava cu ceai şi prăjituri a bucătăresei cât de mult putea, încercând să nu se gândească la scrisori parfumate într-un sertar şi îmbrăţişări întrerupte şi ultimele vorbe adresate de soţul ei. O visa. Goală.

Dar el n-o căuta. Mai avea şi alte vise, ceva ce-l măcina, cu care cuţitul şi persoana ei nu puteau concura. Nu credea că era iluminatul cu gaz. Era absurdă, dorindu-şi

următoarea vizită la bancă pentru a-l putea lua de braţ şi a-i auzi vocea.

Luă tava cu prăjituri şi ceai şi se îndreptă spre bucătărie. Îşi luase obiceiul de a face pachete din ele pentru băiatul care venea să spioneze. La urma urmei, el era singurul ei vizitator. Poate că era unealta unchiului, dar era singur în frig.

Întorcându-se din grădină în bucătărie, se opri auzind vocea soţului ei discutând cu fratele ei. Ea şi soţul ei nu mai vorbiseră din noaptea de la Operă şi se opri în pragul bucătăriei doar să-i audă vibraţia joasa a vocii.

— Hodge spune că sunt pregătit pentru examenele de admitere în orice moment. Chiar şi săptămâna viitoare, declară Charlie.

— Nu ai emoţii, nu-i aşa?

— Nu. Hodge spune că o să mă ducă la vechea dumneavoastră şcoală. Spune că acolo le plăcea de toţi băieţii Jones. Ea putu auzi timiditatea din vocea fratelui ei. Cu greu îşi putea imagina profesori care să-l creadă pe Will Jones un elev simpatic, dar poate băiat fiind, avusese nişte calităţi.

— Şi Amos spune…

— Ai reuşit să-l faci pe Amos să vorbească, nu-i aşa?

— Nu prea mult. Aproape că putu vedea rânjetul pe faţa lui Charlie. Doar câteva fraze. Amos spune „Conaşul Will era cel dificil din grup”.

Grup. Cleo găsi că se exagera cu numărul lor, dar poate că pentru Amos, doi astfel de băieţi cum erau ei într-o casă i se părea mult. Apăru o mică pauză înainte ca soţul ei să-i răspundă lui Charlie.

— Ăsta-i Amos, exagerează mereu.

Charlie râse.

— Deci, o să-mi spuneţi cum merg lucrurile la uzinele de gaz?

— Am promis, aşa-i?

Cleo înţepeni. Fratele şi cu soţul ei aveau o prietenie secretă pe care niciunul din ei nu se obosise să i-o împărtăşească. Dintr-odată, se simţi debusolată. Îl auzi pe

Xander că se ridică, se mişcă prin bucătărie şi se întoarce la masă.

— Puteţi face lumină din ăsta? întrebă Charlie.

Redeveni atentă, încercând să înţeleagă unde se îndrepta discuţia.

Din nou vocea lui Xander:

— Pare nefiresc, nu-i aşa? Să iei un bulgăre de întuneric ce a zăcut în adâncurile pământului timp de secole, să-l încălzeşti mai fierbinte decât iadul şi să-l transformi într-un lucru uşor ca aerul care arde ca şase lumânări cu o flacără constantă.

Ah, cărbunele.

— Cum funcţionează?

— Oamenii bagă cărbunele în duzini de cilindri de fier numiţi retorte şi îl încălzesc până când cărbunele se separă în gaz, gudron şi cocs. Fiecare din acestea se poate folosi, dar interesul nostru major e în gaz. Îl extragem, îl răcim, îl purificăm şi îl depozităm în rezervoare mari.

Charlie puse o altă întrebare şi încă una până când Xander Jones râse, un sunet uşor şi relaxat pe care Cleo arareori îl auzea. Continuă să explice despre căldură şi zgomot şi coşurile fumegânde ale uzinelor de gaz şi cum vor pompa gazul prin kilometri de ţevi până când străzile Londrei vor deveni o reţea uriaşă de lumină.

— Deci trebuie să se sape toate străzile? N-o să se plângă oamenii?

— Zgomotos. Dar aşa trebuie făcut pentru a ilumina oraşele pe tot globul.

— În Africa? În India?

Vocea lui Charlie era plină de uimire.

— Da, dar mai întâi Londra, ceea ce necesită autorizaţii, dispoziţii ale parlamentului şi bani.

— Banii lui Cleo. Vocea lui Charlie era din nou serioasă. De asta v-aţi însurat cu ea, nu-i aşa?

Cleo se surprinse că-şi încleştează mâinile de capetele şalului, aşteptând răspunsul pe care deja îl ştia. Putea conta ca soţul ei să fie cinstit.

În schimb, se auzi un hârjâit de scaun ce se dădea

înapoi.

— Ai fi vrut ca mai degrabă unchiul tău să aibă banii?

— Nu, sir, dar poate că puteţi folosi banii mei.

— Mulţumesc, Charlie. Cred că ar trebui să-i păstrezi pentru următoarea invenţie. Poate că o să concepi cum să foloseşti fulgerul însuşi sau să captezi lumina soarelui într-o cutie şi să faci avere.

Cleo se pregăti să fie descoperită auzind cum cei doi se mişcau, dar, în schimb, soţul şi fratele ei urcară scările în casă. N-avu nicio problemă în a se furişa pe lângă bucătăreasă peste câteva minute.

Mai târziu, Charlie o găsi în camera ei, uitându-se la foc. Adusese o farfurie cu prăjituri proaspete de la bucătăreasă.

— Bucătăreasa crede că tu mănânci toate prăjiturile singură, dar nu le mănânci, aşa-i?

Cleo scutură din cap.

— Cum ai ghicit?

— Arăţi abătută, Cleo.

— Deloc. Nu atunci când ţie îţi merge aşa de bine. Am gânduri care mă frământă, asta-i tot. Puse farfuria cu prăjituri pe masa dintre ei.

Charlie arătă mâhnit.

— Poate că ne-ar fi fost mai bine la fermă.

— Credeam că eşti fericit aici.

— Sunt, dar eram fericiţi şi înainte, nu-i aşa? Când eram doar noi doi? Se aşează pe un fotoliu în faţa lui Cleo.

— Nu putea dura. Unchiul March te-ar fi luat de lângă mine.

— Dar poate acum ne putem întoarce. Nu trebuie să merg la şcoală.

— Ba sigur că trebuie. De asta, eu…

Charlie luă de pe farfurie o prăjiturică cu glazură galbenă şi o ţinu în mâini. Se îngrăşase chiar în scurtul timp de când erau în oraş.

— Ştiu, Cleo. Te-ai căsătorit pentru mine, aşa încât să pot merge la şcoală, dar dacă nu eşti fericită, cum pot eu să fiu fericit la şcoală? Vreau să spun cum poate cineva să se bucure de fericirea lui când cineva… la care ţine… rupse prăjitura în jumătate şi încă în jumătate – e nefericit?

Uitându-se la faţa copleşită de tristeţe a lui Charlie, Cleo vru să-l îmbrăţişeze, dar gândul la sfatul soţului ei o opri.

— E o problemă, sunt de acord. Dar refuzându-ne prăjiturile nu-i va hrăni pe prietenii noştri. Poate că cel mai bun lucru pe care-l putem face este să împărtăşim fericirea pe care o avem cu cei din jurul nostru. Poate când tu eşti fericit, contribui la fericirea mea.

— Îmi place să locuiesc aici, Cleo. Patul e prea mic, dar mâncarea e bună. Chiar bună, spuse el.

Îşi băgă în gură prăjitura ruptă.

În cele din urmă, Charlie propuse o plimbare prin parc pentru a o înveseli. Frigul era înviorător, necruţător, bun pentru a goni proasta dispoziţie. Ea şi Xander n-aveau niciun plan pentru seară, ceea ce însemna că nu ştia când îl va mai vedea. Nu se gândi să plece din parc până când nu-l văzu pe Charlie că tremură.

— Ah, Doamne, de ce n-ai spus nimic?

— N-am putut. Mi-ar fi clănţănit dinţii.

Traversară Park Lane cu traficul ei intens, pe când lampagiii mergeau de la un felinar la altul aprinzând o slabă licărire pe fondul unui văl cafeniu de ceaţă. Oamenii se grăbeau să-şi termine treburile în lumina ce dispărea. Poate că traficul serios din stradă la căderea serii fu cel ce o făcu pe Cleo să se simtă singură. Se înapoiase în Londra, pe o stradă dragă şi cunoscută, dar nimeni n-o strigase. Londra era doar cărămizi negre şi pietre denivelate, aer rece şi funingine înecăcioasă. Larma vânzătorilor şi al vehiculelor îi umplea urechile, dar nimeni nu vorbea cu ea sau cu Charlie. Londra n-o mai cunoştea.

O căruţă trasă de măgar cu încărcătura acoperită de saci aspri se strecură pe lângă ei. Măgarul nu mergea mai repede decât Cleo şi Charlie. Venind spre ei, un băiat cu o

şapcă bleumarin trasă bine peste urechi, strigă:

— Cine cumpără? Merită. Scutură spre ei o tavă cu castane fierbinţi.

Cleo se opri.

— Hai să luăm câteva să te încălzească pe drumul spre casă, îi propuse ea lui Charlie.

Băiatul cu castane rânji, venind în faţa lor. Probabil că-i era mai frig decât lui Charlie, cu jacheta lui simplă, cârpită şi descheiată şi un fular lung şi roşu înfăşurat în jurul gâtului.

— De-un penny, domnişoară?

Cleo se dădu înapoi la marginea trotuarului să stea la distanţă de oala fierbinte. Pe când îşi apuca poşeta, roţile căruţei îi atinseră fusta.

În clipa următoare, un sac murdar îi acoperi capul şi braţe groase o înconjurară, imobilizându-i braţele lângă corp. Ea ţipă şi gâtul i se umplu cu pleavă şi praf ce o făcură să tuşească. Se simţi săltată de la pământ şi dădu din picioare, lovindu-şi atacatorul nevăzut.

Charlie o strigă şi atacatorul se împletici şi se clătină. Brusc, îi dădu drumul. Ea se lovi cu spatele de căruţă, îi scăpă un şuierat şi picioarele se izbiră de caldarâm. Se prăbuşi într-o parte, umărul lovindu-i-se cu putere de pietre. Simţind că se sufocă, se zvârcoli şi se zbătu în sacul murdar. Se luptă să se elibereze din cârpa aspră şi îşi apăsă cu pumnii pieptul ce o durea, încercând să-şi umple plămânii cu aerul rece al nopţii.

Era acoperită de bucăţi de pleavă şi în faţa ochilor îi jucau puncte luminoase. În mijlocul acestora, îl putu vedea pe Charlie încleştat de spatele unui bărbat masiv care se clătina într-un dans ciudat, agăţându-se de Charlie şi încercând să-l pocnească cu capul în bărbie. Bărbatul se roti violent pentru a-l izbi pe Charlie de un felinar.

— Fugi, Cleo, strigă Charlie.

Păreau să fie invizibili, ceaţa izolându-i de orice trecător care i-ar fi putut observa. Măgarul zbieră nemulţumit, căruţa separându-i de trafic.

Cleo se ridică în genunchi, captivă într-un loc fără aer,

clătinându-se ameţită. Se întinse după cuţitul din tiv, dar nu putu să-l apuce.

Uriaşul îl dădu jos pe Charlie din spate, lipindu-l de felinar şi apoi izbindu-l de pământ. Ridică un picior uriaş pe când Charlie îşi ridicase capul. Cleo încercă să-şi recapete răsuflarea pentru a putea ţipa.

Din întuneric apăru Xander Jones. Se aruncă asupra uriaşului cu un umăr în stomacul bărbatului, ce-l expedie ameţit lângă căruţă. Urletul uriaşului se stinse când pumnul lui Xander îi izbi gura. Uriaşul se prăbuşi în căruţă cu picioarele fluturând în aer. Xander se întinse să-l ia pe bărbat de cămaşă, dar vizitiul porni din bici şi căruţa se urni din loc.

Rămaseră în întuneric, aburul răsuflărilor chinuite plutind în aerul rece. Cleo pur şi simplu se uita la Xander Jones. Furia îi vibra în jur, dar şi altceva ce ştia că se află şi în ea. Trebuia să-l atingă. Îşi luă privirea de la el. Ca şi cum ar fi dat glas dorinţei, el răspunse, trăgând-o lângă el într-o aprigă îmbrăţişare.

— Ai rămas fără aer.

Vocea lui era aspră, răsuflarea caldă lângă urechea ei, puterea masivă a trupului lui. Îi luă cuţitul de înjunghiat porci din mâna ce tremura şi îl puse în buzunar.

Se întinse după Charlie, ajutându-l să se ridice în picioare. Charlie se scutură şi părul lui neîmblânzit se zbârli în toate părţile.

— S-a… întâmplat… aşa de r-r-repede.

— Tu ai acţionat repede. Xander Jones îl bătu pe umăr. Ţi-ai salvat sora.

Charlie se uită pe stradă. Nu exista nicio urmă a scurtului atac, cu excepţia tăvii cu castane, cărbunii şi castanele fiind risipite.

— Uriaşul încerca s-o pună în căruţă.

Pentru o clipă rămaseră acolo, Xander Jones strângându-i lângă el. Cleo îşi simţi plămânii cum se strâng dureros, bătăile inimii încetinindu-şi ritmul nebunesc. Îi veni în minte imaginea lui Charlie la pământ cu cizma brutei aţintită spre capul lui, un moment de totală neputinţă.

Începu să tremure.

— Ţi-ai recăpătat răsuflarea?

Încă nu şi-o recăpătase. El o ţinu în braţe în vreme ce ea tuşea cu putere, acoperită de fărâmiţe de frunze uscate şi mirositoare.

Când îşi simţi plămânii şi gâtul curate, dădu din cap.

— Mulţumesc, îi spuse ea lui Xander. L-ai salvat.

— El te-a salvat *pe tine,* Cleo.

Charlie se întoarse spre Xander.

— Erau trei, nu-i aşa, sir? Băiatul cu castanele, bruta cu sacul şi căruţaşul era şi el implicat?

Ochii lui retrăiră atacul.

— Ai putea spune cum arată vreunul din ei?

Charlie scutură din cap.

— Cine erau? Nu erau hoţi.

Xander Jones îi atrase atenţia lui Cleo, cu o întrebare în privire. Ea scutură din cap. Amândoi ştiau că March se afla în spatele acestei acţiuni. Într-o clipă, lumea era un loc obişnuit cu căruţe trase de măgari şi vânzători ambulanţi. În următoarea clipă, devenise violent, străin.

— Ne-ai urmărit.

— Nu m-ai văzut niciun moment.

*

Xander auzi un ciocănit ezitant în uşă, pe când îşi făcea nodul la lavalieră. Aşadar, nu era soţia lui, în afară de cazul când s-ar fi simţit copleşită de efectele întârziate ale atacului.

— Intră.

Charlie îşi vârî capul pe uşă.

— Sir, aş putea să vă vorbesc puţin?

— Xander, îl corectă el, făcându-i semn să intre. Cumnaţii îşi pot spune pe nume, cred.

Charlie înghiţi.

— Atunci, Xander, mulţumesc. Din nou. L-ai trimis la dracu’ pe tipul ăla şi…

Charlie se uită înspre foc.

— Şi?

Se uită în ochii lui Xander cu un oarecare efort.

— Şi, păi, noi, eu, n-am fost pe atât de recunoscător pe cât ar fi trebuit să fiu pentru ospitalitatea ta, pentru că ne-ai primit pe amândoi aici. Vezi, credeam că vrei doar banii lui Cleo. Dar ai fost bun cu noi. Mă rog, mai mult decât bun. Camera mea. Domnul Hodge. Îmi povesteşti despre uzinele de gaz. Şi…

— Şi?

— Ai protejat-o pe Cleo. Eu ar trebui s-o protejez pentru că sunt singura ei rudă masculină, dar ea a fost întotdeauna cea mai mare. Ea m-a protejat mereu pe mine, chiar dacă eu sunt mai înalt şi am crescut şi ar trebui ca eu s-o protejez, dar ea îşi ia răspunderea şi merge şi face ce vrea şi îmi spune „scumpule” şi eu i-am dat cuţitul când ar fi trebuit să…

— Charlie stai jos.

Xander arătă spre un fotoliu lângă foc.

— Da, sir, Xander, sir.

Xander se aşeză pe fotoliul din faţa lui.

— Nu eşti tu de vină pentru atacul împotriva surorii tale. Şi întotdeauna vei fi un bărbat important în viaţa ei, dar ea mă are pe mine. Ar fi trebuit să fiu mai aproape, în loc să vă urmăresc pentru a dovedi ceva încăpăţânatei tale de surori. Ea şi cu mine trebuie să lămurim asta între noi.

Se aştepta ca băiatul să arate liniştit şi uşurat, dar Charlie se foi pe fotoliu.

— Mai ai ceva de mărturisit?

— Da, izbucni el.

Xander îşi controlă expresia.

— Continuă.

— Eşti extraordinar de cumsecade. Charlie oftă. Şi noi îţi spuneam Barbă-Albastră.

— Barbă-Albastră?

— Ştii, tipul ăla din poveste care îşi omora nevestele.

Xander ridică o sprânceană.

— Ai casa asta şi secrete şi pari că n-o simpatizezi prea tare pe Cleo, dar după aia ai protejat-o, aşa că nu-i

posibil să vrei s-o omori pentru averea ei şi s-o îndeşi într-un dulap.

— Văd că dulapurile astea vă deranjează pe amândoi.

Charlie dădu din cap.

— Asta e casa mamei mele, să ştii. Ea locuieşte în Paris acum şi dulapurile conţin lucrurile ei.

— Ah, acum am înţeles.

— Mă bucur că te-ai liniştit.

— N-o să-ţi mai spun Barbă-Albastră niciodată. Eu am început, nu Cleo.

— Bine de ştiut că am mai crescut în ochii tăi.

Băiatul tăcu.

— Asta-i tot?

— Da, sir, Xander.

Xander se ridică în picioare.

— Mulţumesc pentru sinceritate.

— Pleci? Charlie se ridică şi el arătând din nou timid. Te-am reţinut.

Xander scutură din cap. Doar nu era să-i spună tânărului său cumnat că trebuia să stea la distanţă de Cleo, altfel se va culca cu ea. Căsătoria lor se va sfârşi în curând. El şi Will erau aproape de a-l găsi pe Kit, mai aproape decât fuseseră vreodată. Putea folosi banii soţiei lui ca apoi să-i returneze îndoit, dar ar fi ticălosul pomenit de domnişoara Finsbury dacă ar pune stăpânire pe trupul şi sentimentele ei.

Niciodată nu fusese mai tentat să le facă pe amândouă. După atac plecase, atunci când el credea că n-o poate scăpa din ochi. Doar lumina din casă îl ţinuse în loc pe când ea dispăruse pe scări.

March încercase să i-o ia. N-avea nicio îndoială de asta, ceea ce însemna că, în pofida intenţiei lui Tucker de a comite sperjur, March nu se aştepta să câştige bătălia lor juridică sau nu voia ca problema să ajungă la tribunal. Ce se temea March că va fi dezvăluit la tribunal? Asta era o chestiune pe care Xander o va aborda de dimineaţă împreună cu Norwood.

— Da, păi, am vrut să fiu sincer. Cuvintele lui Charlie îi

reamintiră că băiatul stătea încă acolo.

— Ia-ţi examenul de admitere şi o să-ţi arăt uzinele de gaz.

Băiatul făcu ochii mari.

— Da, sir, Xander.

— Charlie, dacă îţi aminteşti altceva despre atacatori, o să-mi spui?

Băiatul dădu din cap.

Era ceva, un detaliu ce-l sâcâia pe Xander, dar văzuse o altă căruţă. Mergea împreună cu Kit pe o stradă învăluită în ceaţă, zgomotul făcut de roţile căruţei pierzându-se în întunericul din faţa lor.

*

Cleo se ţinu de balustrada micului ei balcon, prea amorţită să mai simtă frigul. Îl voia pe soţul ei. Puterea pe care el o avea asupra ei era total diferită decât cea a unchiului. Încă o scuturau mici fiori şi prin minte îi cutreierau imagini ca şi cum le-ar vedea dintr-o şaretă în mers. Faţa băiatului cu castane acoperită de şapcă şi fular. Căderea. Icnea după aer. Vederea cizmei ridicate deasupra capului lui Charlie. Will Jones avertizând-o că ar putea dispărea. Umbra cu faţa albă din grădină. Încercă să-şi imagineze faţa băiatului cu castane. Nu reuşi. Văzu şapca prea mare şi auzi accentul lui tipic străzilor Londrei. Nu voia să creadă că fusese nesăbuită lăsându-i mâncare în grădină doar pentru a fi complet trădată, dar băiatul cu şapcă participase la atac.

Trebuie că o urmărise încă de la bun început pentru a-i cunoaşte faţa şi obiceiurile.

Din bucătărie se auziră voci. Trase adânc aer în piept, cercetând întunericul de dedesubt. Uşa bucătăriei se deschise, aruncând o rază de lumină în întuneric. Brusc, o umbră se mişcă de la rădăcina copacului din celălalt capăt al grădinii. Cleo îşi mută privirea acolo şi continuă să se uite în vreme ce, neştiutor, Isaiah trecu de poartă.

Pentru un lung şi încremenit moment, nimic nu se

mişcă sub ea. Cleo cercetă trunchiul gros al copacului unde văzuse mişcarea. Pachetul ei dispăruse. Îl auzi pe Isaiah înhămând caii la trăsură. Alice strigă din spatele ei şi, într-o clipă, o umbră se desprinse de lângă trunchiul copacului şi fugi spre spatele grădinii. Se căţără cu repeziciune pe zid.

— Aşteaptă! strigă ea.

O faţă palidă se întoarse spre ea pentru o secundă, apoi umbra dispăru din vedere şi auzi paşi uşori ce se depărtau pe stradă. Şi ştiu că spionul ei nu era vânzătorul de castane. Vânzătorul de castane avea dinţi puternici şi albi.

Capitolul 16

Xander se întoarse la ora două şi îşi găsi soţia în patul lui. Aruncă haina pe un fotoliu de lângă şemineu.

— Ai venit să-ţi exprimi recunoştinţa? întrebă el, deşi răspunsul nu conta.

Amânase această confruntare cât putuse de mult.

— Nu.

Ochii verzi scânteiară, uimindu-l cu siguranţa lor.

Stătea rezemată de perne cu părul arămiu căzând liber pe umeri, un morman de mătase aruncată pe jos, halatul ei. Lumina lumânărilor făcea ca marginea albă a claviculei să arate fină ca perlele. Alte femei îl invitaseră în paturi întunecate, în camere slab luminate să facă schimb de plăceri vinovate. Doar femeia asta îl întâmpina în lumină, ea însăşi pe deplin sinceră.

Absent, strânse în mână capătul cravatei, o parte a unui gând prins în vâltoarea năvălitoare a dorinţei. Trase de cravată şi o aruncă după haină.

Îndepărtându-se deliberat de pat, îşi repetă litania rezistenţei pe care şi-o spusese de când sosise ea în Hill Street. Cleo era aici pentru că unchiul ei o agresase. Era aici pentru a se elibera de March, oricare ar fi preţul. Era aici să rămână însărcinată. Nu venise pentru el.

Era în zadar. Se simţea atras de ea, către visul plăsmuit de mintea lui adormită. În uşa vestiarului încercă o ultimă tactică.

— E un atac? Ai cuţitul la tine?

— Cred că tu îl ai.

Cleo nu putea fi sigură că el o văzuse cu adevărat, că înţelegea prezenţa ei în patul lui. El îi aruncă o scurtă privire ce nu era rece ca de gheaţă, ci un fulger instabil ca argintul viu, tresărirea a ceva viu.

Picioarele lui Xander, mai puţin ameţite decât restul fiinţei lui, îl purtară în vestiar departe de ea. Dar slăbiciunea lui pentru ea era într-atât încât deja umpluse camera cu prezenţa ei. Cuţitul stătea pe comodă lângă pai şi borcanul cu lipitori – o scurtă istorie a căsătoriei lor. Îşi făcu de lucru cu nasturii vestei, descoperindu-şi degetele neaşteptat de stângace cu mătasea. Era un bărbat care se dezbrăcase în faţa unor doamne care îl lăudau pe faţă, ale căror talente mergeau cu mult mai departe de cântatul la pian şi broderie. Mădularul lui apăsa deja insistent pe lenjerie şi lână.

Cleo urmări cu privirea spatele soţului ei când acesta se îndreptă spre vestiar. Văzându-l, dispărură învelişurile de motive în care învăluise această acţiune a ei de a-l aştepta goală pe Xander Jones în patul lui. De fapt, n-avea niciun alt motiv decât că-l dorea.

Acum înţelese importanţa acelui prim moment din bancă. Dusese inevitabil la acesta. Spatele lui drept, cu umerii laţi, îmbrăcat în lână fină, îl dezvăluise în faţa ei la fel de limpede ca orice volum de istorie a vieţii lui. Acel spate, acea ţinută invita lumea să facă ce-i mai rău. S-ar scutura de orice lovitură ar cădea pe acei umeri laţi. Nu s-ar îndoi şi nici nu s-ar apleca dacă lumea l-ar face bastard sau ar râde de visurile lui sau l-ar împiedica să meargă înainte pe drumul lui. Se ridicase deasupra nivelului naşterii sale şi a batjocurii lumii, pentru a deveni el însuşi.

Cuţitul ei fusese întotdeauna nefolositor, un lucru firav împotrivindu-se voinţei lui. Nu văzuse asta decât acum, dar dorinţa, acea poftă ce o măcina, o umplea şi o tulbura îi

făcea trupul o forţă împotriva lui, care urma să-i copleşească voinţa.

— Sunt doar eu, strigă ea. Singura armă pe care o am este persoana mea.

„În cazul ăsta, am dat de bucluc”, se gândi el. Se eliberă din capcanele bărbăteşti, cu excepţia pantalonilor, o clipă de luciditate punând stăpânire pe el înainte de a se prezenta în faţa ei, expunându-şi evidenta dorinţă. În dormitor se opri la câţiva paşi de pat.

— Te-ai pus într-o situaţie interesantă.

Vocea îi suna ruginită în urechi.

— Ai spus că m-ai visat goală.

Surprinse fulgerul privirii lui înainte ca genele negre să o acopere. Camera lui simplă îl dezvăluia şi ea, cu sertarele bine închise peste scrisorile parfumate cu scrisul lor înghesuit. Se închisese în faţa emoţiilor şi a senzualităţii, sfântul ei.

— Înţeleg că am fost distribuit în rolul lui Barbă-Albastră în povestea ta.

— Ah, Doamne. Charlie ţi-a spus?

— A mărturisit.

— Mă rog, am descuiat toate dulapurile, aşa că acum ştiu adevărul.

— N-aveam de gând să fac asta.

Xander se uită în jos la prinţesa care aterizase în patul lui în vreme ce un dragon rău aţipise. El ar fi plecat cu ea, el care nu era fiu de rege.

Însurându-se cu ea pentru bani, păruse un plan raţional, nu mai riscant decât zeci de afaceri pe care pariase până atunci. Aveau luni întregi pentru a-i folosi banii şi, odată ce-l găsea pe Kit şi ea îl băga pe Charlie la şcoală, March urma să-i aducă binevoitor în faţa tribunalului să desfacă această căsătorie ce nu era adevărată, fără vreo problemă pentru niciunul din ei. Fiică de baron, soră de baron, şi-ar fi găsit un nobil să se mărite, şi undeva va mai exista o domnişoară Finsbury pentru el.

Dar îşi dădu seama că planul lui fusese în pericol încă de la început pentru că el o voia pe prinţesa săracă, o

dorise încă de când băgase în buzunar un pai de pe tivul ei murdar de noroi. Şi nici planul lui, nici conştiinţa nu puteau concura cu dorinţa ce-l cuprinsese acum. Respiră tremurând, strânse în pumn cuvertura şi o îndepărtă.

Cleo icni, brusc expusă. În cămin ardea un foc puternic, dar pielea i se făcu de găină şi sfârcurile se întăriră. Rămase nemişcată sub privirea lui. Era visul ei încă din prima zi când îl întâlnise în bancă. Dar acum, trăindu-l, îşi înţelese propriul impuls. Visa să fie ea însăşi cu el. Crezuse că goliciunea era vulnerabilitate, dar era putere.

El aruncă cuvertura jos, şi palma lui caldă şi uşor aspră se odihni pe genunchiul ei. Încet, îşi trecu mâna pe coapsă, cu degetele întinse, cea mai uşoară atingere, trezindu-i la viaţă trupul. Se opri puţin la încheietura şoldului, atingând îndoitura cu degetul mare. Ea strânse pumnul, împotrivindu-se dorinţei şocante de a se arcui sub atingerea lui, deschizându-i-se.

Mâna lui continuă călătoria peste abdomen şi coaste, părţi la care Cleo nici nu se gândise, trezite sub atingerea lui, vrând mai mult. Apoi mâna îi prinse sânul, îl ridică, îi potrivi rotunjimea în palmă, o posesiune care trimise curenţi de simţăminte ce-i cutreierau venele. Şi ştiu că şi el dorea asta.

— Vreau să te gust peste tot, spuse el.

Fără a se grăbi, se urcă în pat, îngenunchind deasupra ei sprijinit pe mâini şi genunchi, cu picioarele cuprinzându-le pe ale ei.

Se uită în jos la ea.

— Crezi că ai câştigat.

Ea înghiţi. Câştigase. El va ceda dorinţei trupului ei de femeie după care tânjea trupul lui de bărbat şi se va uni cu ea cu pasiune.

— Mai gândeşte-te o dată. Patul meu va fi aşa cum vreau eu, nici pe departe ca la doctor.

Zâmbi şi sfântul împietrit dispăru în acel zâmbet sigur şi păcătos.

Coborî capul şi luă în gură sânul pe care-l atinsese, cu ochii închişi şi faţa încordată. Cleo îşi duse braţele în jurul

umerilor lui şi îl trase de păr, agăţându-se pe când el îşi frecă buzele, dinţii, limba şi faţa de sânii ei. Uşoara zgâriere a bărbii lui îi trimise fiori peste tot, şi corpul ei se aprinse ca o torţă în jurul unui fitil de dorinţă.

El îşi lăsă jos capul spre al ei, cu pieptul pe sânii ei, o apăsare căreia ea îi răspunse arcuindu-se în sus. Senzaţia o copleşi – lâna fină a pantalonilor lui pe picioarele ei, greutatea lui, o plăcere pe care o acceptă. O distrase cu sărutări cu gura deschisă şi penetrări adânci în vreme ce mâinile lui îi furau secretele, îi deschideau trupul, o atingeau peste tot. Mâna lui găsi în cele din urmă secretul pe care nu-l spusese nimănui, secretul că ea cunoştea limbajul dorinţei, un limbaj al strigătelor uşoare şi al răsuflărilor guturale. Atingerea lui o făcu să cânte în acel nou limbaj, trupul încordându-se, atingând o notă atât de înaltă, de corectă, încât se intensifică să-i umple întreaga fiinţă. Şi când atinse acea perfectă notă a plăcerii, vibraţia fericită zăbovi, agăţată în aerul plin de şoapte şi se topi în lungi ecouri pe toate cărările trupului ei.

El se mişcă întinzându-se lângă ea cu privirea aţintită asupra ei, mâna odihnindu-se pe buclele ei roşcate cu o satisfăcută stăpânire.

— Sărmana domnişoară Finsbury, să n-aibă ea parte niciodată de toate astea.

— Domnişoara Finsbury n-ar fi avut niciodată aşa ceva.

Xander îşi văzu greşeala când ea se întoarse şi îşi trecu mâna peste pieptul lui şi marginea pantalonilor, găsind dogoarea şi pulsaţia lui prin lâna fină, apăsându-şi mâna acolo. Degetele ei mângâiară mădularul, cercetându-l. Mintea lui se pierdu în plăcere până când surprinse o frântură a feţei ei pe care se vedea un mic zâmbet satisfăcut.

— Tu tot crezi că stăpâneşti situaţia aici.

El se ocupă de nasturii de la prohabul pantalonilor.

Cleo dădu din cap.

El trase peste şolduri pantalonii şi lenjeria cu o singură mişcare şi îi aruncă jos.

Cleo icni. Xander era foarte chipeş şi acolo, într-un fel neaşteptat, ca o coloană cu margine şi cu un coif. O acuză că gândeşte, dar, serios, nu era aşa. Doar se bucurase de felul în care el se împinsese înspre atingerea ei şi felul în care faţa lui devenise încordată când degetele ei alunecaseră peste el.

El se urcă peste ea cu o mişcare rapidă, apăsându-se cu totul pe ea, sexul lui, greu şi plin, aşezându-se peste miezul ei plin de dorinţă. Şi apoi gândindu-se că nu-i posibil, pentru că era complet lipită de un trup gol de bărbat. El îi apucă dosul unui genunchi şi îi ridică piciorul peste şoldul lui, deschizându-i trupul pentru al lui.

Trupul lui se avântă în sus, lovindu-l pe al ei cu precizie, unind toate părţile menite a se potrivi una cu alta. Trupul ei fierbinte, lucios şi plin de dorinţă se deschise şi se ridică.

Se uniră, plenitudinea lui apăsând în locul transpirat ce părea a fi pustiu şi fără conţinut. Privirile lor se îngemănară, maxilarul i se încordă şi rămase nemişcat pe braţele ce-i tremurau.

Cleo îl putea atinge peste tot. Îşi duse mâinile peste umeri şi în jos pe spatele arcuit. Îi cuprinse şoldurile cu mâinile. Apăsă degetul mare pe cuta de deasupra nasului şi îşi trecu degetele peste marginea puternică a sprâncenelor, atingându-i crestătura albă a cicatricei de la ureche.

— Nu, nu face asta.

Îi accepta trupul, dar nu şi compasiunea. Se afundă adânc, lăsându-se în voia trupului ei ce-l dorea, ştergându-i acea privire atotştiutoare şi dulce din ochi.

Ea rămase nemişcată de la penetrare şi arsura ei, dar se agăţă cu braţele de el şi el începu să se mişte în ea.

Doar la sfârşit, uitându-se în acei ochi verzi şi nevinovaţi, Xander slobozi o înjurătură neortodoxă şi se retrase din strânsoarea minunată a trupului ei, vărsându-şi sămânţa pe cearşafurile şifonate

O să aibă un neînsemnat motiv să nu-l urască atunci când va veni ziua socotelilor.

Cleo stătea în braţele lui, simţind cum i se potoleşte

pulsul, cu mintea şi inima liniştite. Se pierduse în acele momente, aşa cum el intenţionase. Legătura uimitoare nu doar a trupurilor păruse extrem de puternică, de intensă. Dar doar pentru ea, nu şi pentru el. El îi dăruise ardoare, dar îi refuzase privirea strălucitoare ale dragostei, cuvintele dulci. Ea îl putea dori, putea să se bucure de plăcerea pe care el i-o oferea, dar nu-i permitea să-l iubească. O parte din el rămăsese împietrită, detaşată, închisă într-un dulap, ca şi scrisorile lui nedesfăcute.

Lumânările ardeau încă. Focul mocnea şi trosnea. Poate că inima îi suferea, dar trupul plutea într-o ciudată şi paradoxală moleşeală. Se simţea extrem de vie, chiar uimitor de vie, întreagă, cu toate părţile trupului alcătuind un tot. Se întinse, mişcându-şi picioarele, simţind asprimea aşternutului pe piele pe fiecare părticică. Se simţea ca un general care comanda o armată, fiece muşchi şi nerv gata să dea onorul şi să execute comanda. Ah, putea admite că el excela în această artă, în vreme ce ea era novice, dar fusese foarte, foarte atentă. Deja învăţase câte ceva. El se deschisese în faţa ei mai mult decât îşi dăduse seama, şi acum va folosi împotriva lui lecţiile pe care i le predase. Se întoarse într-o parte şi îşi apăsă trupul de al lui, contactul pielii pe piele trezindu-i pe loc la viaţă trupul. Îşi lunecă mâna pe clavicula şi pe pieptul lui puternic.

Capitolul 17

Evershot nu era acolo să-i întâmpine la ora stabilită. Meese îi conduse în biroul elegant mobilat, cu o politeţe linguşitoare, însă Cleo îi surprinse rânjetul de pe buzele subţiri. Îl făcea să pară sigur de puterea lui asupra ei ca şi vechiul persecutor. Avea de gând să cugete la ce înseamnă acel rânjet, dar punctul cald unde cotul ei se odihnea în palma lui Xander îi atrăgea întreaga atenţie. Mai târziu o să-l pună la punct pe Meese.

Uşa se închise în urma lor şi Cleo se opri. Ceainicul de

argint lucea pe masă cu ceştile lui albe ce se potriviseră atât de bine în mâinile lui Xander în acea primă zi. Crezuse că-şi revenise după noaptea trecută când îşi pierduse minţile, dar nu putea pune stavilă unei năvale de imagini a mâinilor lui pe trupul ei.

Era doar dorinţă. Dar greşise în ce priveşte dorinţa. Nu ghicise cât de complet te putea absorbi. Cum putea alunga toate prefăcătoriile şi cum te lăsa umil în faţa ei. Şi cum se putea aprinde din nou în momentul în care te simţeai cel mai epuizat. Se întorseseră unul către celălalt încă o dată şi încă o dată noaptea şi chiar şi ziua, cu lumânările stinse şi lumina cenuşie a zorilor umplând camera. Cleo rămăsese goală cam opt ore după socoteala ei.

Dar acum se aflau la bancă, pentru numele lui Dumnezeu. Aveau de discutat afaceri. Astăzi căzuseră de acord să scoată sume importante, Xander pentru angajările pe care era pregătit să le facă şi Cleo pentru taxele şcolare ale lui Charlie. Scoase un oftat tremurând şi făcu un pas hotărât înainte. *Mai întâi felinarele cu gaz şi taxele* şcolare. Dar strânsoarea caldă a lui Xander pe cotul ei îi opri mişcarea. Se uită peste umăr şi văzu ochii mijiţi ai soţului ei aţintiţi asupra ei. Ei bine, atunci fie ce-o fi, se gândi ea, întorcându-se spre el. Încă n-o lăsase însărcinată, dar aproape că n-o părăsise de la împreunarea lor din noapte.

A fost o plimbare lungă cu trăsura, spuse el, trăgând-o aproape de el. Sprijinindu-se de uşă, îşi potrivi trupul ei pe al lui, sânii ei pe pieptul lui tare.

— Eşti prea departe de mine.

— Da, şi mai este şi serviciul acela de ceai.

— Serviciul de ceai? Păru nedumerit. Cu o mână o ţinea de talie, cu cealaltă îi dădu jos de pe umeri pelerina căptuşită cu blană, degetele atingându-i clavicula.

— În acea primă zi. Ţi-ai pus mâinile în jurul unei ceşti de ceai şi m-am gândit…

Nu putea rosti la ce se gândise. Degetul lui mare îi atinsese sânul şi îi transformase sfârcul într-un vârf sensibil.

— Ce-i în spatele acelui paravan?

Vocea lui suna răguşit în urechea ei.

Ea se uită la el, scăpându-i sensul întrebării.

— E o banchetă sau un scaun? În spatele paravanului?

Mintea ei pricepu.

— Nu putem.

— Ba da, putem.

— Evershot poate intra în orice clipă.

— Consider-o un procedeu medical. Păcătosul ei soţ rânji spre ea. Arăta tânăr şi aproape fericit şi Cleo nu văzuse niciodată acea luminiţă specială în ochii lui.

O împinse puţin, şold în şold. Cleo se dădu cu un pas înapoi. El o urmă cu privirea argintie concentrată.

Ea se uită peste umăr la distanţa până la paravan.

— A fost într-adevăr o călătorie *lungă* cu trăsura. Ne trebuie doar un moment să ne refacem, să ne aranjăm.

Uşa se deschise şi Evershot intră, urmat de Meese cu un braţ de registre şi documente.

— Ah, Sir Alexander, domnişoară Spencer. Regret că v-am lăsat să aşteptaţi. Afacerile nu mă lasă, ştiţi.

— Lady Jones, îl corectă Xander mişcându-se să fie în spatele lui Cleo, mâinile lui trăgându-i pelerina de pe umeri.

— Mă rog, desigur, sunt aşa de obişnuit cu fosta noastră domnişoară Spencer, ştiţi? Aţi servit ceai?

Evershot îi făcu semn lui Meese peste biroul întins unde acesta îşi trânti registrele şi hârtiile cu o bufnitură.

— Am venit după bani, Evershot.

Vocea lui Xander devenise tăioasă.

— Păi atunci să trecem la treabă. Trebuie completate nişte documente, mă tem.

Evershot nu se mişcă.

Cleo simţi cum Xander se încordă şi se eliberă din strânsoarea lui.

— Alte documente? Am crezut că am clarificat toate întrebările necesare la ultima noastră vizită.

— Doar nişte detalii. Noi, bancherii, suntem întotdeauna deosebit de prudenţi.

Evershot îşi întinse mâinile într-un gest de scuze ce părea fals. Încă tărăgăna treaba. Cleo se duse spre biroul

unde Meese aranja hârtiile.

— Ce e asta? întrebă ea, uitându-se la un document cu sigiliul tribunalului. Nu văd aici cambiile noastre, domnule Evershot.

Evershot îşi netezi şuviţele subţiri de păr ce-i atârnau pe sprâncene şi îşi drese glasul. Se uită direct spre Cleo.

— Mă tem că am veşti proaste, Lady Jones. De fapt. Adică legal, încă aţi fi domnişoara Spencer. Se pare că nu sunteţi măritată.

Stomacul lui Cleo se strânse. Aşteptă ca Xander să nege.

Evershot fu cel care continuă să vorbească.

— După cum ştiţi, domnul Tucker a depus mărturie în faţa anchetatorilor consistorici că nu aţi dat toate răspunsurile necesare în timpul ceremoniei de căsătorie.

— Tucker a depus deja mărturie împotriva noastră în faţa anchetatorilor? Se uită înspre Xander. *După cum* ştiţi suna ca un clopot de alarmă în mintea ei. Tu ştiai?

Privirea lui mărturisi. Afişase pe faţă acea expresie reţinută din prima zi.

Cleo se prinse de marginea biroului pentru a nu se clătina. De la început ştia că se însurase cu ea pentru bani, dar părea că doreşte s-o accepte şi pe ea. Acum era limpede că voia doar s-o folosească şi să se descotorosească de ea. Fusese mai amabil cu domnişoara Finsbury decât cu ea. Dar ea fusese de o sută de ori mai proastă. Stomacul i se încleştă într-un nod.

El se împotrivise consumării căsătoriei, în vreme ce ea insistase. El nu intenţionase niciodată să aibă o căsătorie adevărată. Ea îi apăruse în faţa ochilor, o porumbiţă gata de jumulit, chiar în încăperea aceea. Imaginile din noaptea lor împreună o ardeau.

Evershot nu înţelese tristeţea ei.

— Acum, domnişoară Spencer, deoarece aconturile date din propria avere au fost modeste, majoritatea averii rămâne intactă pentru dumneavoastră atunci când veţi împlini treizeci de ani. Eu şi unchiul dumneavoastră vom reîncepe să vă administrăm banii şi să insistăm ca Sir

Alexander să vă restituie banii luaţi.

Se uită de la ea la Xander, evident stânjenit.

Privirea soţului ei nu şovăia. Faptul că nu se alarmase în faţa tacticilor lui March avea sens acum. Era prudent. Probabil calculase exact cât timp se va putea folosi de banii ei.

Evershot îşi drese glasul.

— În mod regretabil, ca bancher, am mâinile legate. Nu vă mai pot avansa bani.

Aruncă o privire tăioasă spre Meese care se grăbi spre uşă.

Brusc, Xander se mişcă, ocolindu-l pe Evershot şi îndreptându-se spre Cleo.

— La dracu', Evershot. Ne-ai întins o cursă.

Evershot se dădu înapoi, cu vocea ridicându-se până la un ţipăt.

— Au fost emise hotărâri, vedeţi. Una de la tribunal oprind scoaterea de bani din averea dumneavoastră, Lady Jones, până la proces. Se opri. Şi una pentru…

Xander ajunse la Cleo şi îi puse pelerina în mâini, luând-o de braţ şi trăgând-o spre uşă, dar Meese, cu ochii de viezure lucind, lăsă să intre doi poliţişti solizi care făcură efectiv un zid în faţa lor.

Inima lui Cleo bătea să-i spargă pieptul. *Închisoare. Mergeau la închisoare.* Unchiul ei ştia exact unde era, ştia că Charlie era acasă fără ea, fără să bănuiască ce pericole îl păşteau. Trebuia să ajungă la Charlie. Încerca să-şi elibereze mâna din strânsoarea lui Xander.

— Am mâinile legate, mormăi Evershot.

Unul din cei doi poliţişti masivi ca nişte tauri ridică o mână uriaşă.

— S-a emis un mandat pentru arestarea lui Sir Alexander Jones pe motiv de fraudă.

Xander o trase lângă el.

— Nu şi pentru Lady Jones?

Omul scutură din cap.

— Ordinele noastre sunt să vă ţinem aici, sir, nu şi pentru doamna.

— Unde e ofiţerul care face arestarea? îl întrebă el pe poliţistul care vorbise.

— Vine, sir. Va trebui să mai aşteptaţi ceva timp.

Cleo se smuci de lângă Xander.

— Charlie. Vocea ei suna rugător. Lasă-mă să mă duc la fratele meu.

— Cleo, suntem căsătoriţi, n-are importanţă ce spune Evershot. Tribunalul n-a hotărât împotriva noastră.

— Suntem? Ai contat încă de la început pe plângerea unchiului March, cred.

Privirea lui nu negă, dar nu-i dădu drumul.

Cleo aşteptă ca el să spună că faptul că se culcaseră împreună schimbase lucrurile. Abia putea respira din cauza durerii ascuţite din piept şi totuşi atracţia pe care o simţea faţă de el, în sâni şi ruşinos, în pântece, era dureros de puternică. Îşi feri privirea.

— L-am uitat pe Charlie. L-am uitat ca şi cum n-ar fi existat, ca şi cum tu, asta… – I se tăie răsuflarea – … ai fi totul. Abia putea să rostească cuvintele. El mă are doar pe mine şi am uitat de el, am uitat întregul motiv pentru care m-am măritat cu tine. Era pentru el. Nu-l pot abandona pentru ce am avut… noaptea trecută. Vocea îi deveni o şoaptă. Noaptea trecută a fost doar… dorinţă.

El îi dădu drumul, ochii mai reci decât îi văzuse vreodată.

— Nu pleca din casă.

Se îndepărtă.

Cleo se putea adresa acum doar spatelui lui. Trebuia să-l vadă pe Charlie în siguranţă înainte de a-l ajuta pe soţul ei, dacă era soţul ei.

Capitolul 18

— Doamnă. Amos o întâmpină. Aveţi un vizitator.

Cleo înlemni, văzându-i expresia.

— Poliţia?

Aerul îngheţat intră împreună cu ea, răcind holul. Îi dădu boneta şi mănuşile, ignorând tresărirea lui Amos şi încercând să gândească ce să facă în cazul când unchiul March trimisese poliţişti după ea. Norwood. Va cere ajutorul lui Norwood.

— Un domn.

Pe faţa lui Amos nu se putea citi nimic. În toate dimineţile cât şezuse acasă nu venise nimeni, până azi. Nimeni nu trecuse pe acolo şi nu-şi lăsase o carte de vizită. Era rizibil să aibă acum un vizitator, cu Xander arestat. Xander Jones care se însurase cu ea în grabă, în cea mai mică din biserici, fără vreun martor credibil, fără sărbătorire. Avusese la dispoziţie o lungă călătorie cu trăsura pentru a înţelege duplicitatea ce ar fi trebuit să fie evidentă încă de la început. Să faci un târg cu diavolul, dar să citeşti printre rânduri.

— Unde e Charlie?

Tremură puţin în aerul răcoros, luptându-se cu şnururile pelerinei.

— În bucătărie.

— Ţine-l acolo. Şi ai grijă de el. Isaiah o să-ţi spună ce s-a întâmplat.

Îi dădu lui Amos pelerina şi îşi îndreptă umerii. Nu şi-l putea scoate din cap pe Xander Jones, cel care o trădase. Unde îl vor duce? O să se înfăţişeze înaintea unui judecător să audă cum i se citesc acuzaţiile, ca un criminal de drept comun, în vreme ce unchiul ei îl privea?

Vizitatorul ei stătea la ferestrele salonului uitându-se pe stradă, dar Cleo cunoştea acea ţinută arogantă şi cu umeri laţi. Marchizul de Candover se întoarse când ea intră.

— Lady Jones.

— Milord.

Cleo făcu reverenţa, controlându-şi tresărirea la vederea asemănării extraordinare a tatălui cu fiul. Evident că Xander moştenise înălţimea şi înfăţişarea de la tatăl lui.

— Speram să schimb câteva cuvinte cu soţul dumitale.

Încreţitura buzei schimbă pe loc faţa marchizului,

ştergând asemănarea. Cleo nu mai putu percepe o legătură cu Xander, oricât s-ar fi uitat.

Ochii lordului Candover erau albaştri ca de gheaţă, nasul mai subţire ca al lui Xander. Croiala pe talie a hainei şi a pantalonilor subliniau contururile mai senzuale ale trupului său. Chiar şi sprâncenele se arcuiau acolo unde ale lui Xander tăiau de-a curmezişul feţei. Din partea cealaltă a camerei, putea spune că marchizul prefera un parfum moscat. Dantela şi bijuteriile etalau o senzualitate pe care soţul ei o ţinea în frâu.

— Afacerile soţului meu îl reţin în oraş pe moment. Aţi dori să luată loc?

N-o să-i spună acestui om arogant situaţia reală a lui Xander. Era absurdă, voind să-şi apere soţul care nu era soţul, ci trădătorul ei.

Marchizul se uită spre un scaun aurit ca şi cum era o banchetă tare.

— Credeam că ai mai multă minte decât să te măriţi cu un bărbat de joasă origine. Şi fără educaţie.

— Îmi cer iertare, Excelenţă, dar nu ştiţi nimic despre mine sau motivele mele.

— L-am cunoscut pe tatăl dumitale, fetiţo. Fără îndoială că neregulile morţii sale te-au adus aici. Făcu un gest fără vlagă cuprinzând frumoasa încăpere. Trebuie să fie incomod să locuieşti aici, atât de aproape de foştii prieteni şi totuşi să nu auzi nimic de la ei.

Cleo recunoscu încercarea de a o tulbura. Îi ştia situaţia. Fiicele lui erau printre fostele ei prietene. Serios, semăna prea puţin cu fiul lui. Îi adresă un zâmbet dulce.

— Pe de altă parte, casa e minunată.

— A fost, la un moment dat, a surorii bunicului meu, ştiai? Luă un glob de sticlă veneţiană suflată şi îl puse jos.

— A existat vreo problemă cu testamentul tatălui dumitale?

Era nesuferit, dar venise în casa fiului său, şi Cleo îl putea suporta până când afla motivul. Era limpede că nu era nevoie să fie politicoasă. Va încerca sinceritatea.

— Au existat datorii la jocuri de noroc.

Marchizul ridică dintr-o sprânceană.

— Datorii la jocuri? Tatăl dumitale? Unde ai auzit povestea asta? Tatăl dumitale n-a datorat negustorilor săi nici măcar un şiling. Un tip al naibii de scrupulos, bun la cărţi şi bogat precum Cresus din tot cuprul acela.

Cleo îşi lăsă ochii în jos la mâinile ei încleştate pentru a-şi ascunde surpriza la neaşteptata apărare a tatălui ei. „Unde ai auzit povestea asta?" De la unchiul March, şi ea n-o pusese niciodată la îndoială. Ea acceptase cuvântul unchiului despre datoriile tatălui ei. „Ah, tată, te-am trădat şi pe tine". I se înmuiară genunchii. Trebuia să se gândească, dar marchizul stătea în faţa ei şi nu putea să-şi arate slăbiciunea. La asta semăna cu fiul său.

— Desigur, milord că nu aţi venit aici astăzi să mă mustraţi pentru căsătoria mea. Aveaţi un mesaj pentru fiul dumneavoastră?

Vizitatorul ei înţepeni la auzul acestei ofense arogante. Nările îi fluturară puţin. Cleo crezu pentru o clipă că pur şi simplu va ieşi furios din cameră, fără vreo altă vorbă.

— Soţul dumitale, doamnă, e un nebun, un visător. Refuză să recunoască lumea foarte reală în care un bărbat cu poziţia lui trebuie să trăiască. Sunt surprins că mama lui i-a permis să cultive astfel de idei fanteziste.

— Nu vă înţeleg, milord.

— Atunci o să spun lucrurilor pe nume. Spune-i să înceteze să-l mai caute pe fratele lui. Băiatul *trebuit* să fie mort până acum.

Cleo nu-şi putu ascunde perplexitatea *Despre cine vorbeau?*

— Ah. Nu ţi-a spus. Bănuiam eu. Ah, mă rog. Mai există încă un frate, fetiţo, al treilea fiu născut în păcat, dacă vrei. În noiembrie se împlinesc trei ani de când băiatul a dispărut.

— Cum a dispărut?

Cleo văzu cu ochii minţii teancul îngrijit aranjat de liste ale deceselor pe biroul lui Xander. Soţul ei căuta în toate mormintele Londrei fratele pierdut.

Marchizul doar ridică dintr-o sprânceană.

— Nu mă preocupă deloc loviturile încasate de alţi bărbaţi.

— Vă e rece, milord; aţi dori poate să vă apropiaţi de foc?

Expresia lui nu se schimbă.

— Savurează-ţi obrăznicia, Lady Jones. Băiatul a dispărut, iar soţul dumitale ar fi deştept dacă ar înceta să-l caute. Are duşmani puternici de care nu ştie.

Cleo încercă să-şi controleze limba. Voia să spargă fragila mască de porţelan a feţei lui.

— Dumneavoastră, sir, aţi pierdut orice drept de a interveni în treburile fiului dumneavoastră.

El se îndreptă de spate.

— Greşeşti, doamnă. Am două fiice şi niciun fiu. Soţul dumitale are ce merită pentru îngâmfarea de a se fi căsătorit cu cineva mai presus de el şi, după toate probabilităţile, vei fi văduvă până la Crăciun.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă, părând impasibil.

Cleo nu-l putea lăsa să plece aşa, pur şi simplu.

— A fost arestat, ştiţi.

Atunci el se uită înapoi, şi ea văzu o scurtă licărire de alarmă în acei ochi reci.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fetiţo, voi doi o să treziţi toţi dragonii şi monştrii Londrei.

Apoi plecă. Cleo se prăbuşi în braţele unui fotoliu tapiţat cu damasc. Greşise.

O-greşeală-în-contratimp-cu-muzica, o-greşeală-dansând-în-altă-direcţie, o-greşeală-câlcând-partenerul-de-dans. Greşise în legătură cu planul iluminatului al soţului ei, cu prietenii lui plicticoşi, cu motivul pentru care se însurase cu ea. Totul era greşit.

Focul se stinse. Începu să se plimbe prin camera rece. Ah, Xander Jones o trădase. Ştiuse că March urma să atace căsătoria lor, îşi făcuse calculele bazate pe acel atac juridic şi jucase un joc riscant să-i obţină banii fără a fi blocat în căsătorie, dar faptele îşi schimbau locul odată cu foşnetul fustei ei. Soţul ei avea un al treilea frate, dispărut, pierdut

în Londra, pe care-l căuta, pentru care se însurase cu o fată nebună şi îl acceptase pe March. Îşi aminti de bârfa lui Millie Trentham. Ce spusese Millie că îşi *pierduse* fratele. Oricare ar fi adevărul despre dispariţia băiatului, soţul ei se simţea vinovat de asta. Avea şi alţi duşmani, nemenţionaţi de marchiz, mai periculoşi decât March. Înlemni. *Doamne, Dumnezeule,* şi *ea îl dezamăgise într-o clipă, aşa cum o făcuse şi cu tatăl ei.*

Se îndoia că îl rănise aşa cum o rănise el pe ea. Ce avuseseră ei fusese dorinţă. Îi arătase el însuşi asta. Nu se dăruise, aşa cum o făcuse ea. Îi arătase limpede când refuzase să rişte să o lase însărcinată. Ah, o dorea. Nu nega asta. Ea se cutremură înfrigurată acum, cu mâinile reci ca de gheaţă. Dumnezeu s-o ajute, îl dorea, şi ea era tot ce soţul ei avea în lupta cu duşmanii şi în găsirea fratelui său pierdut. Se întoarse urcând scările.

*

Xander cântări cele două namile de poliţişti trimişi să-l reţină în bancă. Aveau bastoane în mâinile lor uriaşe. Putea doborî pe unul din ei, dar nu pe amândoi. Îl recunoscu pe unul care vorbea permanent în sala de judecată, aşadar nu era dintre mercenarii lui March. Fără îndoială că March se afla în spatele arestării lui, dar nu avea complet controlul.

Arestarea n-avea de fapt atâta importanţă. Doar corecta o greşeală pe care o înţelesese întotdeauna – cedarea în faţa dorinţei. Parteneriatul lui anulat cu Cleo Spencer fusese un pas în căutarea lui Kit. Ea consimţise la căsătoria lor pentru că şi ea ţinea la un frate, îşi pierduseră capul pentru scurt timp într-un vis în dormitor, dar o bancă era exact locul potrivit să te trezeşti la realitate. Realitatea era să te bazezi pe tine însuţi, să respecţi scopul, să mergi de unul singur. Se asigurase ca ea să nu plătească un preţ de lungă durată pentru noaptea lor de pasiune. Nu va exista niciun copil. Îl va urî, dar era puternică şi rezistentă şi la fel ca şi el, şi ea va merge mai departe.

Se îndreptă spre biroul lui Evershot. Meese îşi lăţi

trupul lui costeliv pe documente ca şi cum le proteja, dar Xander îl săltă de gulerul jerpelit şi îl expedie, clătinându-se, spre cei doi poliţişti. Meese se aşează lângă bărbaţii masivi, în vreme ce Evershot se prăbuşi într-un fotoliu de lângă măsuţa de ceai, mormăind în sinea lui.

Xander se aşează să studieze documentele. Lăsă deoparte copia certificatului lor de căsătorie. Pentru o clipă, nu putu vedea limpede. Îşi reaminti că era furios şi nu îndurerat. Durerea era un dulap, un loc întunecat şi umed unde ţi se făcea pielea de găină, ţi se bloca respiraţia în piept şi simţeai noduri în stomac. Durerea era un loc îngust unde te făceai ghem şi aşteptai şi te uitai cu ochii larg deschişi în întuneric şi nu vedeai nimic.

Nu era închis într-un dulap.

Luă o copie a tutelei lui Cleo. Cu trei seri în urmă, March încercase s-o răpească, în ciuda avantajului legal pe care-l deţinea. N-avea niciun sens. Dacă exista o explicaţie pentru acţiunile lui March, aceasta se găsea în acel document.

*

În camera lui Xander Jones, Cleo văzu că patul fusese făcut, ca şi cum ce se petrecuse între ei doi fusese şters, o urmă în nisip, spălată de valuri. Se întoarse cu spatele şi merse direct la comoda cu sertarele ce aveau scrisorile parfumate. Mireasma lor ce slăbea, îi ajunse la nas, un amestec de pierdere, şi dor, şi regrete. Se aşeză în genunchi, luă o scrisoare recentă şi o deschise.

Dragul meu Xander,

Au trecut aproape trei ani de acum. Îmi spun că o să-l găseşti curând. Nu trebuie să crezi că dispoziţia mea sufletească e în suferinţă. Parisul nu e atât de rece ca Londra şi nu vreau companie. Deşi nu răspunzi, mă gândesc în fiecare zi la toţi fiii mei.

Lasă lămpile să ardă. Se va întoarce.

Cleo deschise şi următoarea scrisoare şi încă una. După o duzină de scrisori, stătu pe podeaua dormitorului soţului ei cu restul de scrisori nedeschise. Învinovăţire sau iertare – nu ştia ce anume dăruiau scrisorile, dar înţelegea de ce rămăseseră nedeschise.

Casa soţului ei nu era casa lui Barbă-Albastră, ci o casă a visurilor pierdute, a unei fete care se îndrăgostise de un nobil care o trădase în favoarea celor de rangul lui. Un copil al cărui tată îl abandonase. Un băiat ce fusese înşfăcat în întuneric.

Xander credea că băiatul trăia. Oare aşa să fie? După trei ani? În Londra, unde copiii mureau cu sutele în fiecare an, numele lor umplând paginile listelor de decese.

Era îngrozitor cât de repede mintea ei se îndreptase spre băiatul palid ca o fantomă din grădină. N-avea nimic. Nicio dovadă, dar mintea îi lucra intens. Venise la apus să se uite pe ferestrele luminate ale casei lui pierdute ca o fantomă? Dacă băiatul ei fantomă din grădină nu era Dinţosul, vânzătorul de castane, ci fratele lui Xander, de ce nu intrase la adăpost de frigul de afară? De ce se temea? De cine se temea? Tatăl lui Xander menţionase duşmani necunoscuţi. Atunci nu era March, ci altcineva. Îngenunchind, Cleo băgă scrisorile înapoi în sertar.

*

Banca se închidea, murmurul din vastul hol se stingea. Cei doi poliţişti stăteau la fel de neclintiţi, dar Meese se uită la ceas. Evershot, prăbuşit în fotoliu, nemişcat. Uşa se deschise în cele din urmă şi intră un ofiţer de poliţie îmbrăcat în manta, ţinând în mână bastonul negru cu sigla coroanei imprimată pe el şi faţa sumbră.

Xander îşi ridică privirea şi rânji.

— Era şi timpul.

Cei doi poliţişti masivi se dădură deoparte lăsându-l să treacă pe Will Jones. Flutura un mandat şi un rânjet drept răspuns.

— Nu-i de ici, de colo că un om ajunge să-şi aresteze fratele. Făcu semn către cei doi poliţişti. Mulţam, flăcăi, ăsta-i al meu, dar puteţi să luaţi de-aici spectatorii.

Cei doi bărbaţi îl înşfăcară pe Meese şi îl târâră afară în holul băncii. Meese putu fi auzit ţipând şi protestând pe când era târât afară. Xander se ridică în picioare.

— Cum de ai ştiut că era un mandat pentru arestarea mea?

— Însuşi bătrânul magistrat m-a însărcinat cu asta.

— Da’ ştiu că nu te-ai grăbit să vii. Xander se întoarse spre Evershot. Tu vii cu noi, omule. Ai nişte explicaţii de dat. Ia şi actele şi registrele alea cu tine.

Faţa cenuşie a lui Evershot îşi pierdu şi ce-i mai rămăsese din culoare. Începu să vorbească:

— Nu pot…

— Acum, Evershot, insistă Xander.

Will îl smuci pe Evershot de pe fotoliu.

— Să ştii că te-a vândut. I-a spus lui March exact când aveai de gând să vii aici.

— Mi-am dat seama.

Xander îi urmă pe Will şi pe Evershot, împiedicat şi copleşit, la o birjă ce-i aştepta.

Odată ieşiţi din bancă, Will îl împinse în vehicul pe Evershot împovărat de vraful de documente. Confraţii lui Will îl duseseră, se pare, pe Meese în altă parte.

Xander se opri să tragă adânc aer în piept, lăsându-şi plămânii să se umple de aerul rece şi plin de funingine al Londrei, înainte de a se urca în spaţiul închis. Nu ştia de ce vechea neplăcere îl sâcâia acum. Birja nu era un dulap şi nici spaţiul strâmt în care se ascunsese, în vreme ce mama lui urla turbată după plecarea tatălui lui, în care îl închidea în vreme ce îşi ademenea viitorul amant. Xander urcă în birjă.

Aceasta nici nu depăşise două străzi când Evershot începu să vomite tău. Se opriră pentru scurt timp să cureţe birja şi pe bărbat, Will adresându-i un şuvoi de cuvinte urâte. Evershot se cocoşă, înghesuindu-se la peretele birjei, indiferent la insultele lui Will.

Xander îl privea.

— Evershot, eşti băgat în asta până în gât. I-ai dat lui March pontul că vom fi azi acolo să scoatem bani.

Will îl împunse în umăr cu bastonul.

— Răspunde, omule, de ce eşti în cârdăşie cu March?

— Banca… ar putea… să dea faliment, reuşi Evershot să răspundă printre răsuflări gâfâite.

— March n-are atâţia bani în bancă, nu-i aşa?

Xander ştia că March controlase două averi, pe a lui Cleo şi pe a fratelui ei, timp de ani întregi, dar şi partenerii lui Xander aveau în banca lui Evershot sume substanţiale de bani.

Evershot scutură din cap, o mişcare slabă.

— March are dosare.

— Cum adică dosare?

Vocea lui Will era înceată, aproape letală.

Mâna lui Evershot flutură slab.

— Nume. Date, locuri, persoane implicate. Poate ruina o jumătate din Londra dacă vrea.

— Se pare că jumătatea ta, se băgă Will.

— I-ai permis lui March să vadă conturile clienţilor, aşa-i, Evershot?

Xander lovi cizma bărbatului.

Răspunsul fu un scâncet.

— Unde păstrează March aceste dosare? întrebă Xander.

— Nu ştiu.

Evershot mormăi fără a-şi ridica privirea.

Xander îl ridică, apucându-l de cămaşa fleşcăită şi murdară.

— Banca ta e pe punctul să piardă bani din zeci de răni deschise. Gândeşte-te la investitorii pe care îi pierzi când o să încep să vorbesc cu prietenii mei despre tine.

— Nu, nu trebuie să retrageţi bani, Sir Alexander. Ar trebui să-mi mulţumiţi. Serios. Am salvat-o. Am ţinut-o în viaţă.

— Ce vrei să spui?

Răceala lui Xander n-avea nimic de-a face cu frigul.

— Există o clauză de reîntregire legată de aranjament financiar al ei. Dacă moare fără urmaşi, soţul ei trebuie să restituie în contul fratelui ei orice sumă ar fi primit.

— Cine a pus clauza asta?

Evershot tuşi slab.

— March.

— Când?

— Când ea a refuzat pretendenţii aleşi de el.

— Mizerabilul, spuse Will. O afurisită de reţetă pentru crimă. March e un vierme abil.

Trăsura se opri şi Xander deschise uşa. Aerul iernatic intră.

— Evershot, dacă March îi face rău, o să-ţi închid banca şi tu o să putrezeşti în închisoare.

Îl dădură jos pe Evershot pe Strand, fără documente. Vântul rece îi zburli şuviţele lungi şi subţiri de păr.

— Al naibii laş!

Will făcu semn vizitiului.

O stradă mai departe, trăsura o coti spre nord, şi Xander se uită la fratele lui.

— Unde mergem?

— Ah, tu mergi la închisoare. O să-ţi facă bine, cred. Să te amesteci cu nişte adevăraţi londonezi. Să-ţi mai scadă o idee mândria aia încăpăţânată. E greu de zis cât va dura să ajungem acolo.

— Mai degrabă aş vrea să-mi văd soţia.

— Acum nu-i posibil.

— March are puşi oameni în jurul casei?

Xander voia s-o ştie apărată pe Cleo.

— Nu, dar există un preţ pus pe capul tău. Fruntea sus, ştiu poliţişti care şi-au urmărit ţintele timp de zile întregi, chiar săptămâni.

— Asta faci tu. Mă vânezi?

— Îmi închipui că ar putea dura cam o săptămână până să găsesc un suspect periculos ca tine în vastul nostru oraş.

— Vânătoarea ta ne-ar putea duce pe la biroul lui Norwood?

— După lăsarea întunericului.

Birja se opri într-o stradă întunecată, dincolo de Strand şi după ce Will făcu nişte aranjamente cu vizitiul, îl duse mai adânc, pe dezgustătoare străduţe lăturalnice, oprindu-se pe o stradă întortocheată, între un bordel de şase şilingi şi o cârciumă.

— Văd că există tot confortul, comentă Xander.

— Mai ales că eu sunt proprietarul coşmeliei, răspunse Will. Stai că e şi mai interesant. Există un depozit de capişoane[14] la colţ, desene erotice la cerere la „librăria" de peste drum şi o mulţime de comori la amanetul Beck's.

— Lăptărese nu-s?

— Nu-s genul meu.

O semilună cu un profil rânjind al faimosului său om dezvălui pragul unei uşi nevăzute ce dădea la stradă. O umbră întunecată se ridică din beznă, mârâind şi arătându-şi dinţii, scoţând un urlet jos şi puternic. Will îi porunci umbrei să se potolească şi umbra ascultă.

— Câinele tău?

— Argos. Mastiful lui Zebediah cel orb.

Will deschise o uşă aproape ascunsă şi îl conduse pe nişte scări surprinzător de curate şi solide spre etajul al treilea.

Descuie uşa unei camere spaţioase, cu tavan înalt, pereţi lambrisaţi cu lemn negru vechi. Un pat masiv cu baldachin, cu draperii din damasc portocaliu stătea pe un podium. Un maldăr de perne de mătase cu ciucuri ciocolatii era rezemat de tăblia înaltă, sculptată a patului şi cuverturi în dezordine cu vârtejuri de imprimeuri indigo ameninţau să cadă pe bogatul covor albastru de dedesubt. Un candelabru de aramă atârna de tavan şi oglinzi aurite reflectau patul din toate unghiurile. Xander trebui să scuture din cap. Apartamentul fratelui lui era visul oricărei târfe.

— Ai furat patul vreunui sultan?

Will îi prinse expresia.

— Un prieten a ieşit din afaceri. Patul este extrem de confortabil şi trebuie să recunoşti că Hill Street nu oferă

14 Prezervative (n.tr.)

nimic asemănător.

Will se îndreptă direct spre zidul îndepărtat, apăsă un punct la capătul lambriului şi o uşă ascunsă sări din lăcaşul ei spre o a doua cameră, mobilată cu o simplicitate spartană. Avea un pat nefăcut, un dulap, un birou, două fotolii uzate cu rezemătoare pentru cap şi o colecţie remarcabilă de hărţi, cărţi şi instrumente.

Din nou, Xander nu-şi putu reţine uimirea.

— Ce ai aici?

— Presupun că cineva ar trebui să ştie de locul ăsta. E propriul meu birou de poliţie, în esenţă. Să nu pleci de aici decât noaptea sau cu mine, în caz contrar o să te trezeşti în boxă în faţa magistratului.

Aici luminile erau puternice şi eficiente. Pereţii erau acoperiţi cu hărţi detaliate ale oraşului şi rafturi de cărţi de drept. Pe mese se găseau instrumente ştiinţifice.

— Ceva de băut? întrebă Will.

Xander dădu din cap.

Will aprinse cărbunii din cămin şi le întinse pe unul din fotolii cu un pahar în mână.

— Unde ţi-e nevasta?

— Isaiah a dus-o acasă.

— Te-a lăsat baltă, nu-i aşa?

— Planul meu de a desface căsătoria a dezamăgit-o într-o oarecare măsură.

— Las-o să plece. Tu ai vrut să termini cu asta. Acum ai terminat.

— Nu-i chiar aşa de simplu.

— Doar nu te-ai culcat cu ea. Nu-i aşa? Îi aruncă lui Xander o privire pătrunzătoare. Ba da! Nu eşti chiar aşa de sfânt la urma urmei, nu-i aşa?

— N-am pretins niciodată că sunt.

— Măi omule, ţi-ai făcut praf propriul afurisit de plan.

Xander îşi privea vinul. Părea că prinde lumina lumânărilor, amintindu-i de rochia rubinie a soţiei lui.

— Dar nu-i nicio şansă să fi rămas însărcinată, da?

— Nici una.

Will ridică paharul salutând sardonic.

— În cazul acesta, nu s-a întâmplat niciodată. Oricum, Norwood o să te scoată din asta.

Dar se întâmplase.

*

Servitorii tăcuţi ai lui Xander Jones stăteau aplecaţi împreună cu Charlie în jurul mesei din bucătărie. Îşi ridicară privirea când intră Cleo. Isaiah aruncă o privire rapidă, neliniştită către ceilalţi.

— Le-ai spus?

El încuviinţă dând din cap

Cleo îşi îndreptă umerii. Ţinea strâns la piept versul înrămat din camera lui Charlie.

— Puteţi da vina pe mine, daci vreţi, dar va trebui şi acţionăm împreună să-l ajutăm.

Focul trosni.

Charlie îşi mută privirea de la Isaiah la Cleo.

— De ce a fost arestat Xander?

— Unchiul March încearcă să dovedească faptul că nu ne-am căsătorit cu adevărat, ci doar am pretins, pentru a scoate banii din contul meu. Asta e înşelătorie.

— Dar aţi fost căsătoriţi într-o biserică. A fost adevărat. Am fost acolo. Ar putea să mă întrebe pe mine.

— Tu eşti minor.

— Will era şi el acolo. E ofiţer de poliţie. Ah, dar el e Will Jones, aşa-i? Charlie se uită spre Cleo. O să te aresteze şi pe tine, Cleo?

— Xander crede că nu, spuse ea. „Şi eu nu l-am crezut”, adăugă în sinea ei.

Cinci feţe neliniştite o priveau pe Cleo.

— Aşadar, ce facem acum, milady? întrebă Amos.

Cleo trase adânc aer în piept.

— Căutăm un băiat pierdut. Cum îl cheamă?

Pentru multă vreme, nimeni nu răspunse. Alice îşi înăbuşi un suspin şi doamna Wardlow o luă de după umeri s-o liniştească.

— Kit. Băiatul se numeşte Kit.

Cleo respiră încet.

— Am văzut în grădină un băiat în amurg.

— Dinţosul, vânzătorul de castane? întrebă Charlie.

— Nu, nu era spionul nostru, cu totul alt băiat, blond şi cu o faţă drăgălaşă.

Simţi cum toţi ochii o priveau neîndrăznind să spere. N-avea nicio dovadă. Trei ani de căutări. Ar fi crud să alimenteze speranţe zadarnice. Înţelese acum limpede de ce soţul ei nu deschisese şi nu răspunsese la nicio scrisoare ce-ţi frângea inima. Singurul răspuns la acel sertar plin de scrisori era un băiat în viaţă, nu un nume în listele deceselor.

— Acest băiat fantomă vine în grădină după lăsarea întunericului. I-am lăsat mâncare şi păturI. În seara asta vreau să-i las ceva… Kit… va şti. Asta. Întoarse zicala înrămată ca s-o vadă toţi. Nu vreau să-l sperii. Uite ce vom face.

Cleo îl instrui pe Isaiah să-i ducă pe Alice şi pe Charlie la locuinţa lui Hodge pentru a fi în siguranţă. Unchiul ei nu-l va găsi pe Charlie acolo, şi ea îi va trimite un mesaj lui Norwood pentru a-l proteja. Îl trimise pe Charlie cu o îmbrăţişare pe care voia de mult să i-o dea şi îi spuse că el şi Alice trebuiau să rămână cu Hodge până când Xander însuşi va veni să-i ia. Apoi îl trimise pe Isaiah la tribunal să vadă dacă Xander fusese judecat.

Îi porunci bucătăresei să mai pregătească o legătură cu mâncare şi înfăşură mica zicală în pânză cerată rezistentă cu un bileţel scris de mâna ei. „E sigur să vii acasă. Noi toţi vrem să te întorci”.

Cerul nopţii era acoperit de nori groşi şi aerul era îngheţat când se întoarse în casă. Venea o ninsoare. Nici nu era încă noaptea lui Guy Fawkes. Ea şi Amos merseră din cameră în cameră, aprinzând lămpile. Singură, urcă prin strălucirea pustie spre dormitorul lui Xander Jones. Doar acolo putea să nu aprindă o lampă. Se dezbrăcă pe întuneric. Goală şi tremurând, se afundă în pat. Şi rămase nemişcată, începând să-şi amintească ce făcuseră împreună. La urma urmei, asta era ceva ce nu-şi putea

şterge din memorie.

Capitolul 19

De dimineaţă, pachetul lui Cleo din scorbura copacului era acoperit de mai mult de zece centimetri de zăpadă. Mai ningea încă. Ea refuză să se gândească ce însemna asta pentru băiat; doar o altă noapte rece în care îşi căutase adăpost undeva.

Avusese încredere că se va întoarce. Planul ei era să-l urmărească atunci când lua pachetul. Nu ştia cum altfel să-l caute. Dar în dimineaţa asta îl înţelegea mai bine. Şi ea, la rândul ei, rătăcise prin faţa ferestrelor luminate ale Londrei după ce lipsise trei ani, fiind conştientă că era o altă persoană, cineva care n-ar mai fi bine-venit în vechea ei viaţă.

Se plimbă în camera spaţioasă, şi pustietatea casei era apăsătoare. Amos îi aduse cafea în vreme ce îl aşteptau pe Isaiah să se întoarcă de la pânda de la tribunal. Trebuia să-i lase un mesaj lui Norwood despre ce i se întâmplase lui Xander.

Strada era un peisaj dezolant de cărămidă şi zăpadă, circulaţia obişnuită redusă la câte o sanie ocazională. Un grup de copii zdrenţăroşi aruncau cu bulgări de zăpadă unul în altul. Cleo îi cercetă cu atenţie. Se părea că unchiul ei folosea astfel de copii drept spioni, dar nu-l văzu pe Dinţos printre ei.

Pe la nouă încă nu se auzise nimic de la Isaiah, şi zăpada din grădină ajunsese aproape de treizeci de centimetri. O birjă greoaie ce se târa prin zăpadă fu primul semn de pericol. Vehiculul încetini şi doi bărbaţi masivi coborâră din ea. Cleo strigă după Amos. Auzi uşa din faţă trântindu-se, auzi hârjâitul unor paşi grei pe marmură şi prăbuşirea mobilei şi a porţelanului. Când coborî în fugă scările, două brute îi tăiară calea.

Amos zăcea nemişcat pe podea înconjurat de

rămăşiţele unei mese ovale şi a unui vas. Un bărbat lat în spate căuta zgomotos prin dulapul deschis. Un al doilea bărbat ce avea în mână piciorul mesei sparte, o zări.

— Doamnă. Poliţişti.

Cleo îşi dădu seama de minciuna cu o îngrijorata certitudine.

— Aveţi mandat? întrebă ea îngenunchind să aibă grija de Amos, sperând să câştige timp.

O rană adâncă la tâmplă sângera cu putere. Auzi tropot de picioare deasupra ei.

Bărbatul care căutase în dulap apăru cu pelerina ei.

— Uite-aici e mandatu' dumitale, donşoară, vii cu noi. O înşfăcă pe Cleo ridicând-o şi o târî spre uşă în vreme ce ea se zbătea. Celălalt bărbat aruncă piciorul mesei şi o apucă de braţul liber, ridicând-o de la podea. O târâră pe scări şi o aruncară în vechea birje. Doar copiii zdrenţăroşi văzuseră că fusese răpită.

Genunchii ei se loviră de podeaua birjei şi se apucă cu mâinile de banchetă. Se ridică, încurcată de fustă şi ajunse faţă în faţă cu unchiul ei pe când birja se puse în mişcare. Cleo se întinse după mânerul uşii când el îşi repezi pumnul ce o lovi drept în faţă.

*

Lovitura lui Archibald potoli rezistenţa furioasă a nepoatei lui. Stătu în faţa lui în vechea ei pelerină, de data asta paralizată şi tăcută.

— Fără un vătrai e mai greu să înfrângi un bărbat, îi spuse el.

Ea se apăsă cu mâna de falcă. El nu credea că i-o rupsese, dar o făcu să se uite la el cu alţi ochi, nişte ochi mari şi îngrijoraţi. Aproape că putea vedea năvala rapidă a gândurilor. De ce lumea îl subestima atât de tare? Îi oferi batista.

Ea o luă şi o lăsă să cadă pe podeaua plină de noroi a birjei.

El scutură din cap.

— Nu mai fi nesuferită, nepoată. Ai o şansă aici. Şi e ultima pe care ţi-o ofer, aşa că mai bine te-ai purta mai prietenos.

În propriile cuvinte, auzi un ecou nefericit al acelei voci reci, politicoase vorbind din spatele şi de deasupra fotoliului său favorit de la club. Cu trei ani în urmă, vocea îl încântase când o auzise prima dată vorbindu-i intim. Acum îl irita.

Era vocea ce îi determinase pasul următor în relaţia cu nepoata rebelă. Înainte ca vizitatorul să treacă pe la clubul lui, Archibald fusese stăpân pe situaţie. Căsătoria ei nebunească cu Jones, chiar dacă la început fusese incomodă în ce priveşte consecinţele asupra tutelei ei, se dovedise o şansă. Tacticile legale ale lui Archibald erau suficiente pentru a-i discredita pe amândoi, dar vocea voia mai mult.

După apariţia lor la operă, tipografiile îi arătară drept „perechea nebună”, cu Jones alergând după felinare cu bani căzându-i din buzunarele doldora, în vreme ce nevasta îl fugărea cu un vătrai.

Archibald constatase că nu putea împărtăşi gluma cu vizitatorul lui. Mâna palidă cu degete lungi şi inelul masiv cu sigiliu, odihnindu-se uşor de speteaza fotoliului său, descuraja familiarismele. Vocea îi aduse pur şi simplu la cunoştinţă că el trebuia să oprească această căutare stupidă a băiatului.

La capătul Hill Street, partea din spate a birjei se afundă şi atârnă pentru o clipă pe buza unei denivelări din drum înainte de a-şi continua cu greu drumul prin zăpadă. Ar fi trebuit s-o ia încet, dar îşi putea permite să aibă răbdare, acum că pusese totul în mişcare. Archibald se uită atent la nepoata lui. Nu-şi pierduse niciun moment controlul. Cum de reuşise fetişcana asta să provoace atâtea necazuri?

— Nu mă duci acasă, nu-i aşa?

— Prea târziu pentru asta. Ai avut ocazia să-ţi vină mintea la cap, să te întorci sub protecţia mea şi să termini cu mascarada asta de căsătorie acum două săptămâni.

— Răpirea mea nu e deloc o acţiune în concordanţă cu rolul de binefăcător al celor asupriţi din Londra.

El nu răspunse. De fapt, nu conta deloc dacă îl subaprecia din nou.

— Unde-i aşa-zisul tău soţ, nepoată? Nu-l poţi ascunde, să ştii.

— Ai pus să-l aresteze, unchiule; tu trebuie să ştii unde a fost dus.

— Mărturisesc că chiar îmi doream ocazia să vorbesc cu tine fără a fi influenţată de el. Nu e prea târziu să respingi cea mai nechibzuită căsătorie şi să-ţi iei un soţ mai potrivit.

— Nu, mulţumesc, unchiule.

Încă se ţinea de falcă, dar lui i se păru că stătea ceva mai dreaptă pe banchetă.

— Îţi place de el în pat, ce zici, fetiţo?

— Ca să fiu sinceră, îmi place. Ca unei adevărate neveste, nu crezi?

„La naiba cu ea că refuză să roşească!”

— Ştii ce spun amantele lui despre el?

O luă pe nepregătite, dar văzu că-şi reveni repede.

— Şi-a făcut rost de un acces remarcabil prin Mayfair când Prinny l-a înnobilat, să ştii. Dar într-o lună o să ridice fuste din altă categorie dacă insişti să rămâi măritată.

— Suntem căsătoriţi, unchiule, indiferent ce i-ai făcut sărmanului domn Tucker să-l determini să mintă pentru tine.

— Nu fi absurdă, fetiţo! Ai fost înşelată de un arogant nimeni cu un titlu de nobleţe pe hârtie care ţi-a vrut doar banii pentru un plan păgubos de a ilumina străzile puturoase din Londra.

— Cred că din toată Londra. E mai democratic în intenţii decât tine, unchiule. Audierea va determina validitatea căsătoriei noastre.

— Crezi că Norwood poate convinge anchetatorii că n-aţi intenţionat o înşelătorie? Hai să-ţi spun eu ceva, legea face foarte puţin pentru bastarzi şi absolut nimic pentru cei care-i deranjează pe bogaţi şi puternici, căutând băieţi

morţi.

El văzu cum ceva se schimbă în expresia ei.

— Cum de ştii că băiatul a murit, unchiule?

— Trebuie să fie mort. Trei ani.

Ăsta era bineînţeles impedimentul. Vocea politicoasă lăsase să se înţeleagă că ar fi un rezultat extrem de inoportun şi cu totul nesatisfăcător dacă Xander Jones l-ar găsi în viaţă pe fratele lui. Vocea sugerase că Archibald ar fi cel ţinut răspunzător de un astfel de rezultat nefericit, pentru promisiuni rămase neîndeplinite, deşi Archibald n-avea nicio idee cum s-ar putea ca băiatul să fi supravieţuit.

Dar Archibald găsise o cale să oprească imediat căutările lui Xander Jones. Plângăciosul de Dick Cullen cerând bere gratis îi sugerase ideea, şi Archibald văzu pe loc o ocazie de a curăţa Bread Street de alde Cullen şi Mama Greenslade şi de oricine altcineva care, pentru o bere, vorbea prea pe şleau despre băieţi pierduţi. Pur şi simplu o să-i facă dispăruţi în valul băuturii lor preferate. Şi Archibald se hotărâse să scape în aceeaşi inundaţie şi de nepoata asta incomodă.

— Serios, nepoată, cel mai bun lucru pe care îl poţi face pentru soţul tău e să scapi de el. Archibald deschise caseta de voiaj cu materiale de scris. Sunt dispus să renunţ la acuzaţia contra iubitului tău dacă semnezi o declaraţie că n-a avut loc nicio căsătorie.

Îi aruncă o privire neîncrezătoare, cu totul diferită de acele prime zile de după moartea lui Edward când fusese dispusă să se sprijine de el pentru alinare. La un moment dat, se gândise s-o aibă pentru el, dar nu ca pe una începută de alt bărbat.

— Semnătura mea pe hârtia asta nu va schimba realitatea căsătoriei noastre.

„La naiba cu fata asta, că e o nebună încăpăţânată!” Archibald făcu semn birjei să oprească. Ajunseseră într-o porţiune de stradă convenabil de pustie. Peste drum, se putea vedea căruţaşul aşteptând la locul stabilit.

Un grup de puşlamale zdrenţăroase coborâră din spatele căruţei. Se pare că merseseră clandestin. Acum se

năpustiră asupra trăsurii, cerând de pomană. Vizitiul ţipă la ei îndoindu-şi biciul, alungându-i într-o alee întunecată. Archibald puse caseta cu materialele de scris în poala nepoatei.

— Crezi că Jones n-o să te părăsească pentru a-şi salva pielea? Nu cunoşti bărbaţii, nepoată.

Când îşi lăsă jos mâna de la falcă, el putu vedea umflătura şi o rană sângerândă acolo unde buza era crăpată.

Cleo ţinu tocul pe care el i-l dădu deasupra hârtiei pe care el voia s-o semneze. Cuvintele erau directe, arătând că fusese indusă în eroare de către Alexander Jones şi că nu voia să fie măritată cu el. Încercă să se gândească cum ar putea să-l distragă pe unchiul ei.

— Ce se întâmplă cu Charlie?

— Păi, rămâne pupilul meu şi o să-l scot de sub influenţa periculoasă a acelei case de târfă din Hill Street.

— O să meargă la şcoală?

— Sper ca fratele tău să aibă minte şi să fie recunoscător pentru casa lui aşa cum tu n-ai fost. Ca şi tatăl tău, n-ai niciun sentiment potrivit pentru ce ţi-a fost pur şi simplu dat pe tavă.

— M-ai minţit în ce-l priveşte pe tata, unchiule. N-au existat niciun fel de datorii la cărţi, nu-i aşa?

Semnă, sperând ca unchiul să nu cerceteze prea atent semnătura.

— Sunt ocupat, nepoată. Va trebui să mă scuzi. Se vor ocupa alţii de… confortul tău. Te aşteaptă o trăsură să te ducă acolo unde poţi aştepta răspunsul lui. Noua ta situaţie te va încuraja să înţelegi aşa cum se cuvine ce e în joc în această chestiune.

*

La amiază, Henry Norwood le aduse veşti proaste lui Will şi lui Xander în biroul lui. Îl găsise pe Isaiah încercând să-l readucă la viaţă pe Amos la intrarea în casă şi trimisese după doctor să aibă grijă de Amos. Isaiah îi spuse unde

erau ceilalţi oameni din casă, dar nu ştia ce se întâmplase cu Cleo. Sub îngrijirea doctorului, Amos îşi revenise îndeajuns pentru a descrie bărbaţii care o luaseră.

Xander văzu în minte bărbatul care o atacase în stradă şi care se prăbuşise cu spatele în căruţă.

— March a luat-o.

Chiar când rosti cuvintele, înţelese ceva ce negase la bancă atunci când o trădase. Nu putea renunţa la ea. O văzuse şi o dorise şi o luase şi îşi spusese minciuna că îi voia doar banii.

— O s-o ducă la Woford House.

Henry Norwood arătă uşurat şi apoi gânditor.

— Poate că va încerca s-o forţeze să renunţe la căsătorie în faţa martorilor.

Xander scutură din cap. Nu împărtăşea optimismul lui Norwood.

— Evershot spune că există o clauză de reversiune în aranjamentul financiar al lui Cleo. Dacă moare fără urmaşi, soţul ei trebuie să restituie banii în depozit. March n-a luat niciodată în calcul anularea căsătoriei la tribunal.

Brusc, Xander îşi aminti amănuntul care îi scăpase în noaptea în care o atacase March. *Hamel.* Fusese acoperită cu fragmente din planta mirositoare din sacul pe care i-l aruncaseră pe cap. Nu văzuse nicio inscripţie pe căruţă, dar ştia prea bine de unde era foarte probabil să provină căruţa. Bredsell predicase de pe o astfel de căruţă cu inscripţia cu litere roşii *Fabrica de bere Trumans* pe lateral. I se dezvălui întreaga strategie.

— Obiceiurile lui March sunt bine cunoscute. Se va simţi relaxat la clubul lui când un oarecare accident o va lovi pe nepoata lui.

Will dădu din cap.

— L-aş crede în stare să ardă o clădire cu ea înăuntru. Crezi că o duce undeva pe Bread Street, Xan?

— Unde altundeva? Acolo, nimeni nu-i va veni în ajutor.

Norwood fu şocat.

— Dar scopul legal al lui March a fost să te

discrediteze, să pretindă că îşi protejează nepoata acţionând contra căsătoriei voastre. N-are sens să-i facă vreun rău.

Will îl privi cu atenţie.

— Xan, nu te poţi duce singur pe Bread Street. Poliţiştii nu se duc acolo decât în număr mare. Spartul ţestelor e ocupaţia locală şi să nu uiţi că eşti în libertate şi că există o recompensă.

— March nu lasă nimic la voia întâmplării, nu-i aşa? Cât?

— Cinci sute de lire.

— O mulţime de bani. Împărţită între patru poliţişti, ar fi salariul pe o zi.

Will ridică din sprâncene.

— Mai degrabă pe un an. Ce părere ai?

Xander rânji la fratele lui.

— Că nu meriţi toate laudele arestării mele.

Capitolul 20

Nate Wilde urmărea intrările şi ieşirile din cabinetul avocatului, gândindu-se cum ar putea să treacă de portarul de la uşă. Piaţa largă era acoperită de zăpadă care ascunsese şi vechile ţigle negre de funingine. Era prea mare şi ştia prea multe pentru a se bucura de o zăpadă timpurie aşa cum ar fi făcut odinioară şi, în afară de asta, zăpada neaşteptată ţinea lumea în casă, făcând mai dificil pentru el să treacă drept curier, aşa cum erau învăţaţi băieţii lui Bredsell să facă.

Existau bariere oriunde se uita. Porţi înalte din fier cu reţele de ornamente închideau un capăt al unei pieţe mărginită de clădiri de piatră şi cărămidă. Vechile clădiri stăteau drepte şi înţepenite şi toate aveau uşi şi ciocănele de alamă, nu ca în cartierul lui. Oxford Street, plină de lume, era o direcţie mult mai bună pentru un băiat de-al lui Bredsell. Locul ăsta era de-a dreptul ca un cimitir, pe

cuvânt.

Îşi vârî mâinile sub braţe şi tropăi să se mai încălzească. Nu se putea plânge că era băiat de-al lui Bredsell. Bredsell însuşi era o belea, dar şcoala avea multe vacanţe şi le dădea mai multe prăjituri decât orice altă şcoală de care auzise vreodată. Orele cu profesorii erau puţine şi băieţii care ştiau să citească şi să socotească primeau slujbe şi salarii. Câteodată ducea domnilor pachete învelite în hârtie maro. Câteodată le urmărea venirile şi plecările. Slujba de azi era cea mai bună de până acum. Trândăvea pe lângă nişte ştabi toată ziua, urmărindu-i şi raportându-i lui Bredsell sau grangurului celui mare din spatele întregii afaceri. Primise treaba asta pentru că era isteţ. Vedea lucruri şi le ţinea minte şi se descurca prin Londra. Putea ajunge din Park Lane în Bread Street mai repede decât un adult şi ştia să se facă nevăzut într-o mulţime de oameni.

Slujba asta era cum ar fi un poliţai, dar pe invers. Îi urmărea şi raporta despre ei. Era chiar foarte sigur că lucra pentru nişte oameni isteţi şi puternici, oameni ce ştiau cum să obţină ce voiau de la viaţă.

Şi nu trebuia să mişte vreun deget ca să aibă bani în buzunar. Bredsell îi dădea trei şilingi şi şase pence pe săptămână pentru rapoartele lui. Trei şilingi şi şase pence pentru că trândăvea şi urmărea şi nu făcea niciun lucru pentru care legea să-i facă ceva. Deja se vedea un borfaş de vază, cu o vestă de mătase purpurie şi inele de aur şi tipi care să-i facă treaba.

Şi acum i se dăduse o treabă mai mare şi i se promiseseră cinci şilingi pentru ea. Tot ce trebuia să facă era să îl găsească pe un domn Henry Norwood şi să repete mesajul pe care îl învăţase mai devreme. Şi mai ştia, pentru că era atent la astfel de lucruri, că mesajul lui aducea belele pentru poliţaiul Will Jones şi arogantul lui frate. Rânji gândindu-se la asta, deşi frigul îi dădu dureri de dinţi.

Ocazia lui se ivi când două grupuri de domni cu peruci, în robe negre fluturânde, încercară să intre în clădire în acelaşi timp. Nate se strecură în spatele unui

grup pe când celălalt grup cedă, lăsându-i să treacă şi apoi se găsi în intrarea umbrită. Ştiu exact unde trebuia să se ducă. Urcă scările, ciocănind la uşa cu numărul cinci înainte ca domnii cu perucă să-şi scuture zăpada de pe pantofi.

— Mesaj pentru Henry Norwood, îi spuse el tânărului funcţionar care răspunse la uşă.

Nate îşi închipui că primea la fel de mulţi bani ca şi funcţionarul, chiar dacă acesta avea o cămaşă elegantă şi avea şi un ceas de aur cu lanţ ce atârna pe burtă. Şi l-ar pierde urgent pe Bread Street, ca şi pantofii şi conţinutul buzunarelor.

Funcţionarul înfumurat îl lăsă în uşă până când un tip bătrân şi corpolent, cu sprâncene ca nişte cozi albe de pisică veni să se uite mai atent la el. Bătrânul îl îndemnă să se aşeze pe un scaun tare.

— Acuma, băiete hai dă-mi mesajul, te rog.

Bătrânul întinse mâna.

Nate scutură din cap şi rânji.

— Nu-i pe hârtie, sir. Îşi ciocăni capul şi îşi aminti să-şi scoată şapca. Totu-i aici.

Bătrânul domn făcu semn funcţionarului.

— Atunci mai bine să-l scriem. În caz că mintea noastră nu-i la fel de corectă ca a ta.

Nate îşi îndreptă umerii. Camera caldă, scaunul tare şi privirea fixă a bătrânului îl făceau să se simtă neliniştit.

Avea mesajul foarte clar în minte, dar trebuia să-l spună dintr-un foc, să zicem aşa, şi nu voia să-i clănţăne dinţii. Câteva din cuvintele alea măreţe nu însemnau nimic, deşi ştia destul de bine că mesajul în întregime era o ameninţare.

— Îngâmfarea îşi are preţul ei. O scrisoare care să nege căsătoria dumitale semnată în faţa unui notar şi trimisă la Woford House astăzi, până la ora cinci, îţi asigură scutirea de alte acuzaţii.

Nate termină şi, spre surpriza lui, funcţionarul termină şi el. Se aştepta să fie pus să repete mesajul de mai multe ori, dar tipul fiţos părea să creadă că îl scrisese pe tot.

— Mai e ceva, băiete?

Bătrânul cu sprâncene albe se uita la Nate prea de aproape, neliniştindu-l. Părea să fie un tip care îşi amintea ce văzuse.

— Nu, Excelenţă. Am fost sincer cu dumneatale.

— Zău? Păi atunci, Bob, spuse bătrânul întorcându-se spre funcţionarul ăla fiţos, dă-i flăcăului ceva fierbinte de băut, înainte să iasă din nou în frig.

Nate se ridică imediat în picioare. Primise nişte porunci, şi băuturile fierbinţi nu se numărau printre acestea.

— Nu pentru mine, Excelenţă. Mi-am făcut treaba; mai bine s-o iau la picior să le spui că aţi primit mesajul.

Bătrânul încuviinţă dând din cap.

— Ai dreptate. Atunci să-ţi dăm o birjă.

— O birjă, io? Cre' că glumiţi.

Nimeni nu spusese că nu poate merge cu birja. Ce distracţie ar fi, nu-i aşa? O birjă n-ar merge în veci pe Bread Street, dar Nate putea merge până în High Holborn în birjă. Nate încercă atunci să arate ca un curier cumsecade, un băiat cinstit, genul în care lumea avea încredere. Bătrânul îl privea atât de îndeaproape că nu era sigur dacă reuşise.

— Mulţam, spuse el.

— Păi atunci, o birjă. Bătrânul se întoarse spre funcţionar. Bob, ia-ţi haina şi condu-l pe băiat afară.

Asta nu sunase prea bine, dar Nate nu vedea nicio primejdie în persoana lui Bob. Bob părea că ştie despre lume tot atâta cât ştia un prunc în scutece. Bob ieşi să-şi ia haina şi se iscară nişte mişcări în camera alăturată pe care Nate nu le putu vedea. Uşi deschizându-se şi închizându-se şi picioare târşâindu-se, ca şi cum erau trei funcţionari şi nu unul şi apoi Bob se întoarse şi Nate îl lăsă pe Bob să iasă în zloată şi să facă semne unui birjar. Se aranjă pe perne gândindu-se la clipa în care va circula în birjă toată ziua, oricând ar fi dorit. Nu se uită înapoi nici măcar odată.

*

Într-o oră, Bob se întoarse din urmărirea lui Nate

Wilde spre Bread Street, şi Xander îşi văzu limpede calea de urmat. Îşi va înscena acolo arestarea. Rolul lui Will va fi să adune un grup de oameni de încredere dintre camarazii lui din poliţie, niciunul cu legături cu March. În vreme ce Xander îşi croia drum pe stradă, Will va conduce grupul de poliţişti de la şcoală în jos, atrăgând atenţia şi pretinzând că îl caută pe un cunoscut hoţ de buzunare, răspândind zvonul unei recompense. Împreună vor cerceta strada de la un capăt la altul. Numărul patruzeci era locul probabil unde March ar ascunde-o pe Cleo. Xander îşi aminti de camerele de la subsol. Căutarea se va termina acolo.

Odată ce Xander o găsea pe Cleo, îşi putea permite să fie arestat, şi escorta de poliţie îi va îndepărta de Bread Street fără vreun amestec din partea mercenarilor lui March.

Will îi spusese doar un singur cuvânt de avertisment.

— Mare atenţie, poate că March l-a trimis pe Wilde să te atragă într-o capcană.

Îşi strânseră mâinile şi se despărţiră. Sincronizarea era importantă. Era limpede că March îl trimisese pe Nate Wilde să-i facă să creadă că încă folosea mijloace legale împotriva căsătoriei lor, dar acea clauză de reversiune rămăsese blocată în mintea lui Xander. Nu credea că March intenţiona s-o mai lase pe Cleo să supravieţuiască peste noapte.

Capitolul 21

Cleo se trezi într-un întuneric atât de absolut, încât nu era sigură că mai vedea bine. Era înţepenită de frig. O durea falca şi îşi simţea buza de mărimea unei prune coapte. Habar nu avea cât e ceasul. Stătu nemişcată, dorindu-şi ca inima să nu-i mai bată aşa de tare.

O trezise o zornăială slabă, necunoscută. Trase în piept mirosul de pământ şi putregaiuri. Liniştea umedă şi rece a locului o făcu să creadă că fusese îngropată.

Urechile păreau că sunt pline de un uruit ce nu era de fapt un sunet, mâinile căzuseră grele alături. Dacă le-ar ridica şi ar atinge un capac de sicriu, credea că inima îi va sări afară din piept. Xander n-o să ştie niciodată că-l iubea. Ce nepotrivit să-şi recunoască propriile simţăminte când era limpede că pierduse şansa de a şi le exprima. Închise ochii şi îşi spuse să se comporte cu simţi practic, îndepărtându-şi mâinile amorţite de ea.

Sub ea avea o cârpă aspră, acoperită de pietriş. Îşi întinse mâinile mai departe şi avu un sentiment de uşurare. Nu era într-o cutie, ci pe un fel de pat sau prici. Avea o margine peste care atârna cârpa. Se auzi din nou zgomotul de metal pe sticlă.

Deschise ochii şi îşi întoarse prudentă capul. Deasupra ei, la dreapta, se vedea o crăpătură palidă în întuneric. O iluzie a ochilor lipsiţi de lumină. Îşi fixă privirea pe ea şi treptat, forma deveni clară, o boltă lungă şi joasă ca o uşă de cuptor.

Îşi încetini respiraţia şi aşteptă să i se potolească bătăile inimii ca să poată auzi. Deasupra ei, dincolo de lumina slabă, voci şi paşi veneau şi plecau, voci de copii. Credea că mintea îi era confuză. Când unchiul o răpise, pe Hill Street se jucau derbedei zdrenţuroşi. Se concentră pe starea ei actuală, uitându-se atentă la lumina slabă de deasupra.

Apoi înţelese. Mormântul ei temporar era un beci cu o fereastră ce se deschidea pe o stradă sau o curte unde trecea lumea.

Se ridică încet. Capul Îi zvâcnea şi îi venea greaţă de la stomac. Stătu nemişcată până când senzaţia de greaţă trecu, refuzând să-şi închidă ochii din nou. Cu un efort ce o făcu să ameţească, ajunse să se sprijine în mâini şi genunchi, încurcându-se puţin în pelerină. Întinzând mâinile, se rezemă de zid, atinse cărămizile lipicioase. Se clătină sculându-se în picioare pe patul căzut, auzind cum scârţâie şi geme sub ea. Fereastra era mai sus decât crezuse. Legăturile corsetului îi limitau mişcările braţelor, dar stând pe vârfuri şi întinzându-şi braţele cât de mult

putea, poate reuşea să ajungă la pervaz. Începu de la un capăt, înaintând puţin câte puţin, pipăind cu degetele marginea murdară şi sticla îngheţată. Pe partea cealaltă se adunase zăpadă. Se opri brusc atunci când un curent de aer rece îi mătură degetele. Se întinse mai departe simţind o margine de sticlă spartă şi prin ea, zăpada.

Pe când pipăia zăpada, degetele ei întâlniră alte degete, reci şi puternice. Îşi trase mâna înapoi şi aproape că-şi pierdu echilibrul pe patul şubred, căzând tare pe călcâie.

— Lady Jones, spuse o voce tânără de băiat de dincolo de fereastră. Ascultaţi, trebuie să vă scoatem afară. Eu şi prietenii mei.

O pronunţie pură, plăcută, educată, o voce de băiat îngroşată recent în tonuri de adult.

Lui Cleo i se tăie respiraţia. Chiar şi vocea era ca a lui Xander.

— Fratele tău te caută.

Pentru un timp îndelungat, nu răspunse nimeni, doar vocile de copii. Se temea că a speriat fantoma. Apoi, el vorbi din nou.

— Lady Jones, o să vă scoatem, dar trebuie să ajutaţi. O să vină ceva prin gaură. Prindeţi.

Cleo aşteptă, uitându-se la gaură. O traversă o umbră şi auzi apoi un clinchet de metal atingând cărămida. Nu putea vedea nimic sub fereastră, dar clinchetul ciocănea uşor zidul apropiindu-se de ea. Se întinse în direcţia sunetului şi găsi o ţeavă subţire de metal, o bucată ruptă de balustradă legată cu nişte sfoară. Cu grijă desfăcu ţeava de sfoară.

— Aţi prins-o? se auzi vocea.

— Da. Unde mă aflu?

— Sunteţi în beciul din faţă al cârciumii, Lady Jones. Acolo sunt numai butoaie şi gunoaie. Locul e urmărit de pe stradă de nişte oameni. Nu-i putem lăsa să vă prindă.

— Ce trebuie să fac?

— Uşa e chiar în faţă, la nu mai mult de opt trepte. Umblaţi la încuietoare cu ţeava. Noi o să jucăm un joc,

bătând în fereastră. Când aţi deschis încuietoarea, bateţi înapoi. O să vă semnalizăm când puteţi pleca în siguranţă. Apoi, luaţi-o în sus pe scări. Urcaţi şi tot urcaţi cât de repede puteţi.

*

Xander se făcu o umbră la capătul Bread Street îmbrăcat în zdrenţele lui Will. Poate că destinul îi menise să fie o umbră încă de la început, un rezultat fără nume al fărădelegilor Londrei, unul din fiii nelegitimi, căruia i s-a spus de către tatăl lui să dispară şi de către mama lui să se ascundă.

Doar că el n-o făcuse. Păşise dincolo de hotarul trasat pentru el de naşterea lui. Salvase un prinţ, se însurase cu fiica unui baron şi îndrăznise să viseze a lumina întunericul cel mai negru al Londrei.

Doar soţia lui cea nebună voise să fie văzută cu el în strălucirea luminilor. Ştia asta acum. Auzise că fusese numit bastard chiar din primele clipe ale întâlnirii lor, dar cumva îl văzuse întotdeauna pe el şi nu cuvântul cel urât. Încă ceva de apreciat la ea dacă o va putea scoate vie din ghearele lui March.

Jumătate din Bread Street se afla în întunericul timpuriu al serii, ultimele raze ale soarelui roşu aruncând o lumină sângerie asupra norilor cenuşii şi joşi. Zăpada de ieri, afânată şi înnegrită de funingine, se adunase în nămeţi murdari pe marginea străzii. Căruţa cunoscută se rezema de zidul de la numărul patruzeci, unde Xander era sigur că March o ţinea pe Cleo.

Xander putea vedea strada de la un cap la altul. În vârful dealului unde va apărea Will, se ivea colţul întunecat al şcolii lui Bredsell. În faţă şi mai jos era partea din spate a fabricii de bere Truman, unde trei butoaie uriaşe de lemn, legate cu benzi de fier se ridicau deasupra zidului dărăpănat ai curţii fabricii. Mii de galoane de bere neagră fermentau acolo, suficiente pentru a potoli chiar şi setea de pe Bread Street.

Un grup de muncitori părăsi curtea pe când Xander îi urmărea revărsându-se pe poarta din josul butoaielor îndreptându-se spre stradă sau oprindu-se la prăvălia de peşte pentru peşte afumat, ambalat în hârtie soioasă. În răstimp de minute, pe Xander îl surprinse faptul că strada era neobişnuit de liniştită. Din sutele de suflete care locuiau aici, doar un grup de copii zdrenţăroşi care se jucau în faţa cârciumii şi un grup de trândavi ce stăteau în faţa unui foc înviorau peisajul. Afişele ce anunţau posturi la uzinele lui Xander rupte de pe clădire erau combustibil de foc. Se alesese praful de oferta lui de salarii.

Trântorii erau cu toţii bătăuşi cu cefele groase şi greoi. Grupului lor îi lipsea imaginea spontană a adevăratei trândăveli. Degajau un aer încordat, aşteptând să se întâmple ceva. Nimeni nu bea şi nu era nicio femeie pe acolo.

Doi pierde-vară îşi făcură cu greu drum pe strada înzăpezită, înfofoliţi în zdrenţe. Xander se retrase mai adânc în umbre, lăsându-i să treacă.

Primul deschise pumnul să-i arate însoţitorului său o monedă.

— Io nu ştiu ni’ca, da’ un grangure mi-a dat o juma de coroană să nu intru în crâşmă. Zicea că o să fie bere gratis pentru toţi.

— Da’ cum să fie bere gratis cu crâşma închisă?

Xander se întrebă acelaşi lucru. Bread Street îşi iubea băutura. Fiecare intrare, fiecare pervaz îşi avea şirul de căni de bere. Cel mai mic copil ştia să nu se bage între un om sau femeie şi băutură, cu toate astea, deasupra bucăţii de piatră ce indica intrarea în cârciumă, uşile duble, masive, aveau un lanţ şi lacăt. În loc de circulaţia obişnuită a băutorilor, copiii se jucau un joc în faţa cârciumii. Xander îşi întoarse privirea spre acei derbedei murdari care loveau fereastra subsolului cu beţe.

Fereastra joasă abia se ridica de la nivelul caldarâmului într-un arc turtit, acoperit în parte de zăpada adunată. Deschiderea era întunecată şi îngustă ca găurile de canal de la trotuar. Cel puţin opt copii jucau acel joc,

tineri şi slabi şi iuţi ca nişte păsări. O voce joasă de la intrarea întunecată din faţă îi făcu pe copii s-o pornească în pereche într-acolo. Fiecare pereche se repezea, bătea cu beţe în fereastra beciului, se oprea, se învârtea şi alerga iute înapoi. Câţiva erau desculţi în zăpadă. Poate că mişcarea îi încălzea, dar Xander se miră că nu-şi căutaseră adăpost. Şi ei îi urmăreau pe oamenii din jurul focului încropit.

*

Lui Will îi fu mai uşor decât se aşteptase să intre în clubul lui March. N-ar fi fost admis niciodată ca membru, dar se pare că sanctitatea locului depindea mai mult de acceptarea celor de rang inferior a poziţiei lor de subalterni în societate decât de vigilenţa portarilor de la uşă.

Dar, pe de altă parte, ştia că şobolanii îşi găsesc întotdeauna calea într-un palat.

Apariţia lui nu stârni niciun fel de mirare în camera lungă, cu tavan boltit, de unde luă un ziar şi se duse în celălalt capăt. Doar când se aşeză pe un fotoliu gol stârni neliniştea unui chelner. Nedumerit de haina împrumutată de la Xander şi, cum era de aşteptat, îngrijorat de propriul aer ameninţător al lui Will, sărmanul individ se mişca de pe un picior pe altul, evident neputând să decidă dacă să-l ignore pe Will şi să-l înfrunte pe membrul al cărui fotoliu îl luase sau să-l confrunte direct pe Will. Will îl descurajă pe chelner printr-o uitătură sălbatică de a se gândi la ultima variantă.

Alţi membri îi aruncară priviri piezişe când intrară. Un tip durduliu se opri, dădu să vorbească, surprinse privirea lui Will şi se aşeză într-un fotoliu adânc de piele la o distanţă confortabilă.

Încăperea era prea luminată pentru gustul lui Will. Lumina puternică era supraestimată. Dezvăluia bărbii şi pântece căzute, rufărie murdară şi păr rărit. Ce adunătură afurisită mai erau şi ăştia, nişte peşti graşi în iazul lor ticălos, mulţumiţi să înoate unul în urina celuilalt, atâta

vreme cât magnificii lor solzi sclipeau în faţa tuturor.

Aşteptându-l pe March, aversiunea lui Will faţă de planul lui Xander crescu. Patru poliţişti hălăduiau pe Bread Street şi riscau să le fie sparte capetele, în vreme ce March îşi sorbea vinul şi scăpa de tentativa de omor. Trebuiau s-o găsească pe Cleo, dar să-l lase să scape pe March nu era stilul lui Will. Problema era că arestarea lui ar fi prematură. Blestematul de vierme ar scăpa cu siguranţă.

March trebuia să asude. Trebuia să simtă fiecare ochi din afurisitul lui de club aţintit asupra lui, fiecare membru îndoindu-se de reputaţia excelentă a marelui filantrop al Londrei. Trebuie să fie bărbaţi în club care, la fel cu Evershot, erau stânjeniţi de informaţiile lui March despre faptele lor. Will voia să ştie unde îşi ţinea March acele dosare care îl secătuiseră într-aşa un hal pe Evershot. Will voia să deschidă o investigaţie a morţii tatălui lui Cleo Spencer. Bănuia că March îşi ucisese fratele vitreg. Era timpul ca March să fie expus, cercetat, bănuit.

Un cor de ceasuri din cameră bătu sfertul de oră. Will se rezemă de speteaza fotoliului, cu o cizmă lustruită peste celălalt genunchi. Xander avea misiunea lui şi Will pe a lui. Avea exact atâta timp cât să-l facă pe March să se zvârcolească, înainte de a-şi întâlni tovarăşii în capul străzii. Simţi că încăperea devine tăcută şi ştiu că intrase March.

— Jones. Cum de ai…?

Când Will îşi ridică ochii, March aruncă o privire turbată la ceas. Apăru un scurt licăr mulţumitor de frică în ochii lui. Pe când March îşi dădu mai bine seama ce frate se află în faţa lui.

— Din păcate, *fratele meu* e încă liber.

— Jones, ăsta e un club doar pentru membri. March se uită din nou în jur.

— E fotoliul tău, March?

Will îşi frecă mâinile de rezemătoare. March putea veni şi pleca din Bow Street sau Bread Street, dar nu se aşteptase niciodată ca cineva sau ceva din acea parte a Londrei să se strecoare afară din mizerie şi intre în sanctuarul lui.

— Din nefericire, March, afaceri oficiale ale poliţiei îl duc câteodată pe om printre cele mai depravate fiinţe din Londra.

Will rosti toate acestea tare şi clar. Îşi păstră privirea aţintită asupra lui March, simţind mai degrabă decât văzând, că cei din restul încăperii deveniseră treptat atenţi.

— Sunt sigur că nici o afacere a poliţiei nu priveşte acest club sau pe membrii lui. March se uiţi din nou la ceas.

— Aflu că investigaţiile îşi au propriul program, March.

— Desigur că investigaţia ta poate să aştepte un timp şi un loc mai potrivit. Eu am adesea treburi în Bow Street cu magistratul.

— Cel mai bine e să acţionezi când informaţia ar putea preveni o crimă, zic eu. Will luă o înghiţitură din vinul lui March – *ce* chestie fără gust.

— N-am nicio astfel de informaţie.

— Credeam că toată lumea ştie, March, că ai dosare pentru jumătate din nobilii din Londra, că tu şi ministrul de interne eraţi amici la cataramă. E şi el membru aici, nu-i aşa? Will se uita prin jur la feţele turmei ce încerca să nu pari interesată, deşi toate celelalte discuţii din încăpere încetaseră.

Faţa lui March rămase liniştită cu excepţia unei crispări a gurii.

— Jones… Se pare că a fost dezinformat de zvonuri şi bârfe.

Will se ridică în picioare, conştient de trecerea constantă a timpului. De-abia mai avea timp să mai aţâţe puţin focul.

— March, care din proprietăţile tale sunt mai profitabile: locuinţele de pe Bread Street sau bordelul unde a murit fratele tău?

Masca alunecă uşor, şi Will surprinse o uitătură de absolută furie în privirea lui March.

În acelaşi timp, o voce politicos de glacială vorbi din spatele lui Will.

— March, discuţia dumitale dezgustătoare deranjează membrii. Îţi sugerez să-l conduci pe bărbatul ăsta afară.

— Am plecat, spuse Will.

Crezu că ştie acea voce. Dădu să se întoarcă, dar ceva tare îl izbi pe spate, tăindu-i respiraţia. Clătinându-se în faţă de la lovitură, îşi aruncă paharul spre March.

Nu-l nimeri pe March, ci atinse un chelner în trecere care se dădu înapoi, scăpându-şi tava cu un zăngănit şi încăperea erupse de urlete de furie complet lipsite de nobleţe când bărbaţii dădură năvală pe el. Will evită câteva lovituri, făcu ţăndări un fotoliu şi sparse o oglindă, înainte de a se trezi ţintuit la podea, luptându-se să-şi ţină ochii deschişi.

Un ceas începu să bată cu sunete posomorâte de bronz. Ultimul lucru pe care-l auzi fu acea voce tăioasă şi calmă.

— Scoateţi afară gunoiul, domnilor.

Capitolul 22

Toată căldura zilei dispăru brusc. Zăpada topită va fi curând o pojghiţă alunecoasă de gheaţă. Xander nu avea nevoie de sunetul îndepărtat al clopotelor pentru a-i spune cât e ceasul şi încă nu apăruseră nici Will, nici poliţiştii. Xander se bizuise pe ideea că acţiunea de căutare să se apropie de la ambele capete ale străzii.

Copiii continuau cu jocul lor. Oamenii din jurul focului priveau în jăratic, un avantaj pentru Xander pentru că ochii lor ar trebui să se adapteze, odată ce nu se mai uitau la foc. Întunericul se adânci, dar la ferestrele aflate deasupra cârciumii nu apăru nicio lumină. Se părea că nimeni nu era acasă! n partea de jos a străzii, cu excepţia copiilor nesupravegheaţi. La naiba, unde era Will?

Xander fusese sigur că March o ţinea pe Cleo la numărul patruzeci, dar pe când minutele treceau, începu să se gândească la cârciuma închisă. Era de neimaginat să greşească şi imposibil să mai aştepte încă un minut. Se strecură pe marginea străzii prin întunericul ce se lăsase.

Apropiindu-se, auzi un element nou în jocul copiilor. Într-un moment de pauză la fereastră, se auzi o bătaie de răspuns din beci, ca un zgomot de metal pe sticlă, cum ar fi o persoană aflată la un dineu cerând să se facă linişte pentru a rosti un toast. În beciul clădirii părăsite era cineva.

Pe când se concentră asupra ferestrei beciului, indivizii din jurul focului conteniră cu vorba. Bătăuşii îşi luară privirile de la foc, îndreptându-le spre curtea unde apăruse Nate Wilde, de neconfundat cu şapca şi rânjetul lui. Se opri şi se uită în direcţia lui Xander. Se întoarse şi îşi flutură şapca spre o persoană nevăzută în susul străzii. Apoi o luă la fugă prin curte.

În faţa lui Xander, copiii îngheţară şi îşi aruncară beţele. Băiatul mic cel mai aproape de fereastra beciului se aplecă, îşi apăsă faţa de sticlă şi strigă:

— Acum, domnişoară! Pleacă acum!

Cleo! Xander se puse în mişcare înainte ca gândul să prindă formă în minte. Ieşi din umbre şi se repezi peste pragul de piatră al uşii, izbind cu trupul de uşa cu lanţuri şi simţind cum lemnul vechi cedează sub umărul lui, dar nu îndeajuns.

Se auzi urlând o voce puternică. Fusese văzut. Strada se umplu de tropăitul unor paşi grei şi înjurături ce veneau spre el. Xander se izbi din nou cu umărul de uşă şi lemnul putred ieşi din balamalele ruginite apărând o deschizătură mică între uşă şi toc, dar lanţul şi lacătul rezistară. Doi dintre cei din faţă ce se îndreptau spre Xander alunecară pe gheaţă într-o grămadă de picioare, dar ceilalţi bărbaţi se apropiau.

Apoi, din capul străzii se auzi un sunet adânc, asemănător cu lătratul unei fiare. Aproape că-l doborî din picioare pe Xander. Pentru lungi clipe, îl ţinu pe el şi întreaga stradă într-o vibraţie supărătoare ce îl apăsa din toate părţile, scuturându-i oasele. Îi provocă o durere ascuţită în urechea bolnavă pe când mugetul puternic se răspândea prin Londra.

Eliberat, valul de oameni se năpusti afară din cârciumă într-o învălmăşeală nebună în josul dealului şi

copiii dispărură în deschiderea întunecată a uşii în faţa lui Xander ca şi cum ar fi fost aspiraţi într-un horn. În locul lor stătea un tânăr zvelt într-o pelerină largă cu glugă, asemănător unei siluete dintr-un bal mascat. Tânărul strigă un nume ce se rostogoli într-un tunet ca al unei cascade şi ridică un pumn ce ţinea un drug de fier. Îl aruncă, şi Xander îl prinse din aer, întorcându-se să scoată din balamale uşa putrezită.

Un muget, ca şi cum strada însăşi ar fi fost făcută fărâmiţe într-o moară, umplu urechile lui Xander şi îi scutură picioarele pe când spărgea uşa spre întuneric, podeaua tremurând sub el. Prin lucirea slabă a mânerelor de la halbele de bere şi oglinda întunecată de deasupra barului, observă intrarea în beci şi se aruncă pe scări scunde spre beciul cu ferestruică.

Umerii îi erau strânşi între ziduri înguste; un tavan jos îl sili să-şi încline capul. Înainta cu un vuiet în urechi şi doar întuneric în faţa ochilor până când se izbi de lemn solid şi fu înconjurat de o lume umedă şi putrezită care-l rupse de realitate. Uită cum să respire. Mintea i se întunecă.

Apoi dintr-un loc adânc dinlăuntrul lui urcă un cuvânt. *Cleo.* Îl urlă în beznă izbind bariera. În hruba neagră a sunetului, peretele cedă şi mâna ei o găsi pe a lui şi o strânse. Într-un muget de lemne ce se despicau şi pietre ce se rostogoleau, buzele ei îi atinseră urechea şi o auzi cu strigă disperată:

— Sus.

Orb dacă n-ar fi fost amintirea, picioarele lui găsiră treptele. Se grăbi să le urce trăgând-o în urma lui în lucirea mai slabă a cârciumii şi în sus încă un etaj de trepte prăbuşite spre apartamentele de deasupra, în vreme ce un văl negru înspumat năvăli pe uşi. *Bere, un torent furios de bere.*

Xander ar fi râs, doar că jos, lemne şi sticlă se spărgeau într-o masă clocotindă, ameninţând să smulgă scările putrezite şi să-i aspire în vârtejul şuierător. Treptele cedară şi se clătinară sub picioarele lor şi Xander împinse mai cu putere şi strânse mai tare mâna pe care o ţinea într-

a lui.

Ajunseră pe un palier plin de uşi închise. Xander se îndreptă spre faţa casei şi doborî ultima uşă. Goni prin întunericul pustiu spre fereastra deja deschisă puţin. Clădirea tremura şi se clătina sub ei.

— Trebuie să mergem pe acoperiş, strigă el, acoperind mugetul. Aruncă în sus cerceveaua şi începu să-şi balanseze un picior prin deschizătură când îi căzu pe coapsă cu violenţa unei ghilotine. O ridică din nou şi îşi eliberă piciorul, întorcându-se să cerceteze camera întunecată pentru a găsi un băţ sau un buştean când Cleo îi întinse o vergea scurtă de fier pe care o strângea în mână. El vâri toată vergeaua în pervazul putrezit şi ieşi pe acoperişul îngust al unei arcade. Sub cizme se fărâmau ţigle de lut şi cădeau în torentul şuierător de jos, dar o ţeavă de fier înfiptă solid în clădire, unde se întâlnea cu altele, îi oferi o susţinere. Xander apucă ţeava şi o trase pe Cleo afară pe margine. De acolo era uşor să sară pe acoperişul în pantă abruptă unde se întâlnea cu clădirile vecine; urcară de pe acoperişul cârciumii pe acoperişul plat al unei locuinţe vecine. Pentru o clipă stătură locului gâfâind, agăţându-se unul de altul.

Clădirea se scutura sub ei pe când torentul întunecat se revărsă spărgând ferestre şi izbind lucruri de cărămizi şi piatră. Deasupra lor, printre nori, se vedea lucirea slabă a zorilor.

Xander se întoarse şi luă faţa soţiei lui în mâini. Amândoi erau acum doar nişte umbre, dar lui i se păru că vede încă lumină în ochii ei verzi. O sărută încet şi adânc, un sărut ca să schimbe toată violenţa şi spaima torentului de dedesubt cu iubirea lui nerostită. N-o pierduse. O trase aproape, şi ea rămase în braţele lui, nevasta lui cea murdară.

Minute mai târziu, ea se eliberă şi îl sărută din nou cu o nerăbdare aprigă.

— Mi-a fost teamă.

El dădu din cap. Fusese prinsă într-o gaură în pământ.

— Mi-a fost teamă că n-o să mai apuc să-ţi spun că te

iubesc.

Gâtul lui se încleştă fără a mai putea rosti ceva, şi îi răspunse cu săruturi până când îţi dădu seama că mugetul distrugerii de sub ei se potolise. Îşi ridică privirea şi o cuibări pe Cleo lângă el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Toată lumea parcă miroase a bere.

Atunci, se întoarseră să se uite jos. Xander arătă în susul străzii, în vârful dealului. Chiar şi în lumina slabă putu vedea schimbarea în profilul străzii. În vest se căsca un loc întunecat şi negru în capul străzii, acolo unde cu câteva momente în urmă fuseseră zidul fabricii de bere şi trei butoaie uriaşe.

— S-au spart rezervoarele fabricii de bere. Era în ele destulă bere să facă un râu.

— Un accident?

Xander scutură din cap. Nu credea defel că fusese un accident. Nu ştia cum fuseseră sparte butoaiele.

— March a plănuit totul. O capcană pentru tine.

Lui Xander îi era greu să vorbească despre March. Îl gâtuia furia. Întreaga stradă ştia că se va întâmpla ceva. Asta însemnase cârciuma închisă, casele goale şi semnalul lui Nate Wilde. Toţi ceilalţi ar fi avut nişte şanse să scape. Doar soţia lui Xander trebuia să sufere un accident, să fie înecată în gaură. Aproape că o pierduse, înainte să poată şti ce era între ei. Cleo se înfioră lângă el, şi el o luă în braţe şi o ţinu strâns.

Când îşi ridică privirea de la strada înecată văzu mai multe umbre asemănătoare cu el şi Cleo. Pe un acoperiş din faţă, un grup de fantome se strânsese în jurul unui tânăr înalt cu o manta lungă pe el. Se agăţau de manta sau se strângeau lângă picioarele lui. Mâinile lui se sprijineau pe umerii unui copil nici pe jumătate cât el. Privea hotărât prin spaţiul dintre ei până când surprinse privirea lui Xander.

Xander simţi cum întreaga sa fiinţă înlemneşte.

Tânărul se aplecă să le vorbească copiilor care îşi luară mâinile de pe el fără prea multă tragere de inimă. Se apropie de marginea acoperişului şi ultima lumină căzu pe

faţa lui palidă şi pe părul blond ce flutura deasupra hainelor întunecate. Ridică mâna în semn de salut.

— Kit, şopti Xander. Îşi găsi vocea. Kit!

Tânărul fantasmă îşi flutură din nou mâna, cu tristeţe în gest. Iertare sau acuzare? Apoi se întoarse, alese întunericul şi odată cu el ceata de umbre dispăru dincolo de marginea acoperişului.

Xander rămase complet uluit de toate acestea; doar faptul că-l ţinea soţia lui îl făcu să rămână ţintuit de acoperiş.

Încercă să-şi facă ordine în minte pentru a înţelege ce tocmai văzuse. Toate visurile lui de a-l găsi pe Kit se terminaseră în îmbrăţişări frăţeşti, sărbătoriri nebune, în acea cină întârziată cu plăcintă de carne şi bere, în regăsirea tuturor fraţilor în casa mamei lor, bătându-şi joc de lume.

Lângă el, soţia lui îşi puse o mână calmă peste inima lui.

— L-ai găsit în viaţă.

Xander înghiţi durerea pe care o simţea în gât.

— Ştia că eşti în beci?

Cleo dădu din cap.

— Am vorbit prin fereastră. Mi-a dat o ţeavă ruptă să umblu la încuietoare.

Xander reacţionă.

— Cum de a ştiut că erai acolo?

— Copiii erau în faţa casei în dimineaţa asta când m-a luat March. Trebuie că au urmărit birja şi au văzut când m-a dus în beci.

Xander scoase un oftat tremurat ce se transformă în abur alb în aerul iernatic. Îl durea pieptul.

— Kit a vrut să te salveze. Mi-a aruncat o ţeavă de fier să sparg uşa.

— Xander, el vine la tine acasă aproape în fiecare noapte. Se ascunde în grădină şi te păzeşte pe tine, ne păzeşte pe noi. La început am crezut că-i unul din spionii lui March. N-am bănuit cine este decât după arestarea ta.

Xander înjură.

— De ce? De ce nu vine acasă? Ai văzut. Acum e liber.

— Dar nu e în siguranţă. Ieri, tatăl tău a venit acasă la noi să te avertizeze că ai duşmani mai presus de March, duşmani care nu vor ca tu să-l găseşti pe Kit.

— Întotdeauna a dovedit o mare grijă părintească faţă de mine.

— De fapt, aşa e. Te acuză că eşti îngâmfat, visător şi nebun, şi eu l-am invitat să se apropie de foc, e aşa de rece. E mai arogant decât prinţul, cred, dar acel moment a existat.

Xander sărută creştetul capului soţiei lui.

— Acum, tu eşti visătoarea.

— Xander, tatăl tău îşi aminteşte de poezioara cu dragoni şi spiriduşi. De ce şi-ar aminti asta? Trebuie că au trecut mai mult de douăzeci şi cinci de ani de când…

— M-a abandonat.

— A stat lângă patul tău. Probabil că a făcut asta cel puţin odată.

— Nu-mi amintesc.

— Mincinosule.

Valul de sub ei începu să se retragă. Se puteau auzi voci venind din curte şi apărură lumini în ferestrele de la etaj de-a lungul străzii. Zăpada fusese îndepărtată şi acum toate crăpăturile şi toate beciurile erau pline de băltoace negre de bere cu spumă ce şuiera ciudat. Din curte apărură trei femei cu fustele ridicate, mergând cu greu prin bălţi. Fiecare avea o cană de bere şi se opriră să le umple din valul ce se retrăgea.

Dintr-odată, Bread Street se învioră din nou, bărbaţi, femei şi copii voiau să-şi umple cănile şi ulcelele cu neaşteptatul val de alcool. Niciunul nu dădu atenţie celor doi de pe acoperiş. Trecu un timp până când Xander putu vorbi din nou.

— Ce-mi amintesc eu e că acum am un alt pat şi o soţie care să-l încălzească. Hai să mergem acasă. Mâine o să-i caut pe unchiul tău cel criminal şi pe fratele meu în viaţă.

Capitolul 23

Xander nu-i dădu drumul mâinii lui Cleo nici când coborâră pe burlanul nesigur spre pământ, nici când merseră pe strada plină de cheflii ameţiţi de bere, nici când discutară cu patru poliţişti uimiţi, care nu ştiau unde e Will, doar că nu ajunsese pe Bread Street.

Când începură căutările după victimele inundaţiei, poliţistul responsabil cu acţiunea îi spuse lui Xander să plece acasă şi să-l aştepte pe Will. Cu toate astea, Xander nu-i dădu drumul mâinii lui Cleo nici în birjă, nici urcând scările elegant luminate ale casei de pe Hill Street, doar după ce intrară în vestiarul lui. Era la fel cu plimbarea lor până la bancă înainte de arestarea lui. Erau cuprinşi de o nevoie abia stăpânită de a se atinge.

Deschise dulapul şi îi puse în mâini un halat bărbătesc din mătase cafenie.

— Aşteaptă aici.

O sărută pe nas.

Plecă. Îl putea auzi dând porunci în linişte, îl auzi pe Amos mergând şchiopătând şi insistând că poate ajuta. Apoi fu lăsată să gândească şi să simtă. În minte îi reveniră fragmente disparate ale zilei. March încercase s-o omoare. Îşi aminti de faţa lui, comportarea şi tonul din birjă. Mersul prin beciul întunecat. Amănuntele sfârşitului pe care-l plănuise pentru ea. Se înfioră amintindu-şi, nu din cauza răcelii hainelor ei ude şi gândul o lovi cu putere. „Te-a omorât, tată.”

Doar doamna Wardlow punându-i în mână o ceaşcă de ceai fierbinte îi opri tremuratul. O ajută pe Cleo să-şi dea jos pantofii stricaţi şi rochia îmbibată de bere.

— Ah, sărmana mea doamnă, prin ce-aţi trecut. Tre’ să vă-ncălzim şi să vă faceţi comodă. L-aţi găsit în viaţă pe domnişorul Kit. Suntem veşnic recunoscători. Doamna Wardlow zâmbi fericită spre ea. Cleo n-o mai văzuse pe

femeie zâmbind. Dispăru cu dovezile de pe Bread Street şi se întoarse cu urcioare cu apă fierbinte.

Cleo încercă să definească ce simţea. *Recunoştinţă.* Posibil că şi Xander Jones simţea la fel. Se confruntă cu ideea fără ocolişuri, în timp ce doamna Wardlow îi pregătea o baie fierbinte şi înmiresmată. Poate că asta vor simţi şi ei, unul faţă de celălalt. În cazul în care căsătoria lor se dovedea a fi valabilă, vor avea recunoştinţă şi pasiune. N-ar fi un început rău.

Xander veni şi se dezbrăcă de haine, şi recunoştinţa ei păli puţin. Chiar îi plăcea de el gol.

Fără vreo vorbă, îi luă halatul şi o ajută să intre în cadă. La lumină, îi examina falca vânătă şi buza umflată. Puse mâna pe ea şi o atinse peste tot, spălându-i părul, vindecând-o de Bread Street şi March cu mâini mai fierbinţi decât chiar baia.

— Asta-i recunoştinţă? întrebă ea.

Atunci el se uită spre ea cu ochii luminaţi de un foc argintiu. Gura lui se închise peste un sân şi ea simţi cum dorinţa lui o pătrunde şi se răspândeşte peste tot.

Îi înălţă capul.

— Nu, fii atent aici. Ce-i asta?

— Cel mai puţin e recunoştinţă.

— Eu ar trebui să fiu cea recunoscătoare. Mi-ai salvat viaţa.

— Cel puţin de două ori, dacă stau să număr.

— Ar trebui să fii înnobilat.

— O experienţă supraapreciată. Corsetul prinţului crapă pe el şi e o idee cam greoi de cap şi cu sabia şi nu prea treaz. Ţi-ai putea pierde o ureche. În afară de asta, cred că o să redevin pur şi simplu Xander Jones. Îşi întoarse atenţia spre sânul ei.

Cleo îl opri din nou, atingându-l uşor pe păr.

— Am o idee mai bună. Unde mi-e cuţitul?

O privi cu ochi îngrijoraţi.

— Pe comodă.

Cleo ieşi din cadă şi, lăsând urme de apă, merse spre comodă. Aproape că se clătină simţind privirea lui aţintită

asupra ei, dar găsi cuţitul lângă borcanul cu lipitori şi un pai. Paiul îi distrase atenţia.

— Ce-i asta?

— Ce mi-ai dăruit tu mie. Darurile tale sunt greu de procurat pentru un soţ normal.

— Ah, Doamne. Chiar ar trebui să dăm drumul lipitorilor ăstora.

— Sper că nu aici.

Ea se întoarse spre el cu cuţitul în mână. Îi tăiase răsuflarea ridicându-se din cadă în toată splendoarea ei lucitoare.

— Pe drept cuvânt, te cheamă Cleopatra, fără îndoială.

Ea doar zâmbi auzind asta.

— Îngenunchează.

El ieşi din cadă şi ea întinse un prosop gros pe podea, unde el îngenunche în faţa ei, nu era o poziţie prea rea. Se putea apleca înainte şi-şi putea îngropa faţa în cârlionţii ei secreţi.

— Asta ai vrut tu de la bun început. Îmi aduc aminte că ai spus că ar trebui să îngenunchez şi să-ţi cer bani.

O îmbrăţişă şi îşi îngropă faţa în cârlionţi.

După o clipă, ea spuse:

— Tulburi ceremonia. Degetele ei se odihniră pe capul lui, trecându-le uşor prin şuviţele ude. Spune-mi cuvintele.

El se dădu înapoi.

— Eşti sigură?

— Da. Chiar îmi place să fiu Lady Jones.

— Atunci o să fii Lady Jones.

Cuvintele îi veniră cu greu. Îngenunchease cu adevărat în faţa acelei adunări de linguşitori şocaţi pentru a primi distincţia capricioasă a prinţului? Să îngenuncheze în faţa soţiei lui, să-i primească distincţia era o experienţă total diferită. Va trebui să inventeze ceva ce să li se potrivească.

— Jur cu vorba, mâna, inima şi sabia să vă servesc întotdeauna, domniţă, reuşi el.

— Nu poate fi corect; eşti sigur? Trăgea uşor cu lama

cuţitului pe umăr. Mirosea a săpun cald şi ea însăşi şi trupul îi tremură puţin sub atingerea lui.

— Am un legământ mai bun pe care să jur.

— Serios?

Vocea ei era languroasă şi visătoare.

El se ridică şi o luă în braţe, ducând-o spre pat. Cuţitul îi căzu din mâna relaxată şi alunecă pe covor. El se uită la ea, prinţesa pe care o furase de sub nasul unui balaur deosebit de rău.

— Jur să te iubesc pe vecie.

Ea zâmbi spre el şi îşi deschise braţele.

— Ah, îmi place legământul ăsta. E mult mai bun.

*

Mai târziu, din adâncul patului, Xander îi povesti de planul lui şi de încercarea eşuată de a-l salva pe fratele lui.

— Am crezut că mă însor cu tine pentru bani şi că îţi pot rezista, pentru ca apoi să te eliberez. Trebui să mărturisească asta.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am cerut eu de bărbat. Ce te-a făcut să acţionezi aşa cum trebuie?

Xander râse şi cu o mişcare rapidă, o ţintui sub el.

— March. Întregul meu plan era că March va acţiona la tribunal pentru a anula căsătoria noastră, dar fiecare mişcare pe care o făcea ca să mi te ia, mă făcea să mă ţin tot mai tare de tine.

Din nou se contopiră în dragoste, o unire lungă, înceată ce îi lăsă cu membrele relaxate şi încolăcite. Dar Cleo ştia că el simţea nevoia să vorbească despre pierderea suferită, ca şi despre bucuria pe care o câştigase.

— Povesteşte-mi despre el, îl îndemnă ea.

— Are şaisprezece ani abia împliniţi.

— Cum a dispărut?

— Eu făceam pe eroul.

Ea auzi tonul de autocondamnare din vocea lui.

— Să-l salvezi pe regent?

Xander se retrase puţin.

— Era o gloată în jurul caleştii lui galbene, şi gardienii nu puteau face faţă. Un individ sălbatic flutura un pistol. Am văzut arma şi…

Se înfioră, iar Cleo se apropie cu întreaga sa fiinţă de el.

— L-am împins pe Kit în pragul unei uşi şi i-am spus să stea acolo, dar cred că am fost urmăriţi. Fuseserăm la un meci de box la Fives Court într-o mulţime de lume. Cineva, poate că Harris, aştepta ocazia să-l ia.

— Cine e tatăl lui Kit?

— Daventry. A murit la Assaye[15] sub conducerea lui Wellesley în India, cu două luni înainte de naşterea lui Kit.

— Daventry? Fiul lui Wenlocke? N-au ajutat şi oamenii lui la căutare?

Se sprijini într-un cot să se uite la el.

El se încruntă.

— Ştii, cred că de fapt s-ar putea s-o fi întârziat. Will era încă în Franţa. A fost o dezbatere în Camera Lorzilor nici mai mult, nici mai puţin, despre propunerea prinţului de a înnobila un bărbat de obârşie joasă. Tata s-a opus, ca şi Wenlocke. Până s-a reglementat, n-am putut pune pe nimeni să acţioneze.

— Ce a pus capăt dezbaterii?

— Prinţul o ţinea pe-a lui şi secretarul lui, Clarke, a folosit un vers din Shakespeare care a rezolvat problema.

Mâna lui caldă şi aspră găsi genunchiul ei.

— Poate că ţi-a fost hărăzit să fii erou, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

Aşa credea, dar mâna lui o distrăgea şi va trebui să sublinieze asta mai târziu.

— Nu sfânt?

Se mişcă pentru a o săruta pe gât.

Ea scutură din cap, lăsându-se copleşită de un râs liniştit.

— Un sfânt nu şi-ar strecura mâna pe coapsa doamnei

---

15 Bitâlia de la Assaye, purtata pe 23 septembrie 1803 în satul cu acelaşi nume al Indiei centrale între armata britanici sub comanda lui Sir Arthur Wellesley (viitorul duce de Wellington) şi armata Principilor Maratti (n.tr.)

lui în felul ăsta deosebit de provocator.

Veniră zorile când vorbiră din nou despre Kit.

— Nu m-am aşteptat să crească atât de înalt. Trei ani.

Cleo putu simţi întrebarea nerostită ce îl măcina pe soţul ei.

— Nu e că a crescut aşa de înalt, ci că nu mai e ce a fost. Îşi puse mâna pe inima lui Xander şi încercă să explice. Ai căutat un băiat. Kit e altcineva. Nu crede că tu vrei persoana care a devenit el acum.

Fiinţa lui Xander încremeni sub mâna ei. Ea crezu că el nu mai respiră, dar nici nu se eschivă din faţa adevărului.

— Atunci, cine e el?

Cleo zâmbi auzind tonul de nesiguranţă din vocea lui chiar pe când mintea lui se muncea la enigma rămânerii lui Kit la graniţa vechii lui vieţi. Ezitarea era chiar lucrul pe care soţul ei cel curajos nu-l putea înţelege. El, care se putea sprijini într-un cuţit sau se putea arunca pe un atacator sau se putea prăvăli pe scări în întuneric, n-ar înţelege îndoiala de sine ce-l reţinea pe Kit. Cu asta îl putea ajuta.

— Se pare că Kit şi-a adunat o familie în jurul lui. Câţi copii crezi că erau acolo? Era greu să numeri umbre.

— Cel puţin opt.

— Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

Ea înţelese, chiar dacă el nu.

Xander nu putu răspunde, putu doar să se lase mângâiat leneş pe piept de mâna ei.

— El îţi seamănă. Caută pe cei mai slabi şi mai mici decât el. Îi protejează. El e cavalerul acelor străzi.

Cuvintele ei îi provocară un râset trist.

— Ceea ce a devenit pentru că se pare că el crede că e mai periculos să trăiască într-o casă elegantă din Berkeley Square decât să fie fără adăpost şi anonim pe Bread Street.

— Poate că aşa e. Tu şi Will trebuie să aflaţi de ce şi cine e duşmanul vostru şi să-l aduceţi cu adevărat pe fratele vostru acasă.

Capitolul 24

Cei patru anchetatori ai Consistorialul Londrei stăteau în faţa unei mici adunări de persoane într-o zi târzie şi întunecată de noiembrie. Deşi nu purtau nici robe, nici peruci pentru această ocazie, stăteau pe un podium potrivit cu poziţia lor de oameni integri şi de rang. Vremea de afară era urâtă, ameninţa o furtună şi feţele lor sobre exprimau o oarecare nerăbdare de a rezolva până la ora ceaiului problema cu care se confruntau.

— Sunt prezente toate părţile?

Dr. Valentine, unul din cei doi membri laici ai tribunalului cercetă micul grup.

Dr. Stephen Lushington, consilier regal, se ridică de pe scaunul lui aflat în faţa locului unde se aflau Cleo şi Xander.

— Regret, dr. Valentine că domnul Archibald March, împuternicitul principal al domnişoarei Spencer a plecat în străinătate.

Pe loc, Norwood fu în picioare.

— Având în vedere absenţa domnului March, cred că putem să ne mişcăm repede pentru a clarifica orice întrebare asupra validităţii căsătoriei lui Sir Alexander Jones cu Cleopatra Spencer.

Lushington era clar stânjenit.

— Dr. Valentine, domnul March este un om a cărui reputaţie şi caracter incontestabil sunt cunoscute de atât timp în Londra încât vă îndemn să nu acţionaţi în pripă. Avem rapoarte asupra unor serioase nereguli conjugale în acest caz.

— Rapoartele unor spioni, spuse Norwood. March a părăsit Londra, suspectat fiind că a fost implicat în recenta răpire a lui Lady Jones şi într-un număr de morţi, incluzând moartea onorabilului Lord Woford, cu patru ani în urmă, şi moartea mai recentă a lui Dick Cullen, un slujbaş la fabrica de bere Truman, şi a doamnei Lottie Greenslade, locatară la numărul patruzeci pe Bread Street. În lumina situaţiei actuale a lui Lady Jones în calitate de soţie şi în cadrul

condiţiilor originale ale tutelei, solicit ca toate fondurile lăsate ei moştenire de către tată să le revină lui Sir şi Lady Jones pentru administrare şi mai înaintez o moţiune pentru a modifica documentul iniţial al tutelei, dându-i-le lui Lady Jones şi soţului ei legitim, Sir Alexander Jones, tutela comună a minorului Charles Spencer.

Toţi vorbiră în acelaşi timp. Charlie chiui. Lushington începu să bolborosească, protestând. Unul dintre ceilalţi anchetatori începu să pună întrebări. În cele din urmă, anchetatorul-şef bătu cu ciocănelul.

— Domnule Norwood, de la început au existat motive de îndoială asupra acestei căsătorii. Ce oferiţi acum în sprijinul validităţii acesteia?

— Desigur, Lady Jones este însărcinată.

Din nou, micul număr de participanţi la dramoletă trebuiră să-şi spună cuvântul exact în acelaşi timp, aşa încât deliberările celor patru anchetatori aflaţi la masa de pe podium nu fură auzite. Când încă o dată se bătu cu ciocănelul, anchetatorul-şef rosti următoarele cuvinte:

— Noi am constatat căsătoria între Sir Alexander Jones şi Cleopatra Spencer, de aici înainte, Lady Jones, ca fiind conformă cu criteriile atât ale legilor divine, cât şi ale celor omeneşti şi constituind o căsătorie valabilă, autorizându-i să se bucure de drepturile şi prerogativele asociate cu statutul lor de soţ şi soţie.

*

Într-o cameră mai mică la etajul superior al cârciumii Brown Bear, Will Jones se găsea în faţa superiorilor lui. Scoseseră artileria grea să-l doboare.

O masă simplă şi o bancă fuseseră aşezate în faţa focului. Magistratul stătea la un capăt al băncii, şeful la mijloc şi un funcţionar cu un vraf de hârtii la celălalt capăt. La uşă stătea un sergent. Câţiva cărbuni scânteiară în cămin, şi ferestrele se zgâlţâiră pe când vântul se înteţi. Se lăsase întunericul.

Cârciuma Brown Bear nu era vestită pentru luxul

condiţiilor oferite, dar cuiva care-şi petrecea noaptea acolo pe timp de furtună îi era cald, era uscat şi bine hrănit. Cu câţiva firfirei şi zâmbetul potrivit, putea chiar să reuşească să-şi facă rost de o femeie în pat.

Pe scurt, poziţia lui Will era cu mult mai bună decât cea a lui Kit, oriunde s-ar fi aflat acesta pe străzile înfrigurate ale Londrei. Ăsta era un gând de păstrat.

Uşa se deschise lăsând şi intre un val de sunete puternice venit de la gloata aflată jos şi încă un bărbat. Jack Castle, o persoană în ascensiune în cadrul poliţiei, se aşeză pe scaunul de lângă Will, suportând o privire aprigă din partea şefului. Will presupuse că Jack avea dreptul să fie acolo. La urma urmei, el era cel care-l găsise pe Will, lepădat în curte la Blue Bell, unde fusese târât de la clubul lui March.

Magistratul se sprijini cu coatele pe masă şi îşi propti bărbia înţeleaptă şi greoaie în mâini.

— Această audiere este acum în şedinţă. Au fost înaintate plângeri, Jones, şi s-au făcut cercetări în atitudinea dumitale în calitate de om al legii. Avea o voce obosită şi severă. Funcţionarul nota conştiincios cuvintele pe una din foi.

Will nici nu clipi, nici nu-şi feri privirea. Această zi a judecăţii nu era în întregime neaşteptată. Rănile lui aproape că se vindecaseră şi, deşi încă simţea o înţepătură în coaste la orice mişcare bruscă, mintea îi era limpede. În câteva minute va părăsi cârciuma Brown Bear şi va începe un nou capitol din viaţă. Singurul lui regret în acel moment era că Jack se afla acolo. Un bărbat nu voia ca prietenii lui să fie martori la declinul său.

— Ai ceva de spus în apărarea dumitale? întrebă magistratul.

— March e un vierme.

N-avea rost să dea înapoi acum.

— Noi servim publicul, Jones. Certurile personale, motivele personale nu sunt adecvate pentru noi.

— Crima pare a fi motiv suficient pentru un om al legii să se intereseze de afacerile lui March.

Magistratul se controlă cu un oarecare efort.

— Acuzaţii nefondate contra unor oameni importanţi nu constituie dovadă în această audiere.

În special nu şi *dacă ministrul de interne are un cuvânt de spus în această privinţă.*

— A fost găsit March?

Rănile lui Will îl ţinuseră imobilizat destul timp pentru ca March să plece din Londra.

Maxilarul magistratului se încordă, un tremurat îi scutură bărbia.

— Nu suntem preocupaţi la această audiere de locul unde se află domnul March. Ne preocupă o factură pentru pagubele pricinuite la clubul său în sumă de cinci sute de lire.

Pufnitul neatent al lui Will îl costă un junghi ascuţit în coaste.

— Să trimit o cambie direct la ministrul de interne?

Magistratul îşi înălţă capul şi trânti cu pumnul în masă.

— Jones, un mic număr de oameni devotaţi ţin în frâu valul de hoţii şi violenţă în acest vechi oraş. Pari hotărât să-l sabotezi pe fiecare dintre ei spărgând mobilă, distrugând obiecte de artă şi, în general, jignindu-i pe paşnicii supuşi ai Majestăţii Sale, la clubul lor. În plus de asta, ai pus în pericol patru oameni trimiţându-i în Bread Street pe o urmă falsă, intervenind în obligaţiile lor şi ignorând fără motiv obligaţia dumitale, nereuşind să-l arestezi pe fratele dumitale.

— Fratele meu era nevinovat, totuşi. Mai e ceva?

O furie stacojie periculoasă părea că-l împiedica pe magistrat să vorbească.

Şeful se uită la Will.

— Să fii recunoscător că nu eşti arestat, Jones.

— Daţi-i drumul.

Voia să se termine odată cu toate astea.

— Ridică-te.

Magistratul reuşi să rostească printre dinţi.

Will se ridică în picioare. Îl simţi pe Jack lângă el.

Pe o voce de oţel, magistratul rosti sentinţa previzibilă:

— Eşti dat afară din cadrul poliţiei. Vei preda neîntârziat insigna şi bastonul.

Să-i ia dracul. Se aşteptase la un soi de uşurare pe care şi-o imaginase adesea a fi simţită de alţii când se citea o sentinţă. În schimb, îi apăruse un ciudat gol în piept.

Luă bastonul negru cu însemnele aurii ale coroanei, puţin uzate şi îl puse pe masă în faţa magistratului. Îl purtase timp de trei ani. Sergentul îl luă. Nu conta. Cu toate astea, mâna i se încleştă în aer.

— Această audiere s-a terminat.

Funcţionarul isprăvi cu notatul şi îşi adună hârtiile. Cu un semn din cap adresat magistratului, cei trei bărbaţi se ridicară de pe bancă, împingând-o în spate de lângă masă cu un scârţâit puternic. Sergentul deschise uşa, şi ei plecară fără a scoate vreun cuvânt.

Will aşteptă ca sunetul paşilor lor să se piardă.

— Noapte bună, Jack.

— Ştii că asta nu se termină aşa, spuse Jack.

Will scutură din cap.

— Ia-mi cazurile, dacă vrei.

— Le am pe-ale mele, să ştii.

Mândria tăcută a ripostei ameninţa perfecta nepăsare a momentului. El avea nevoie ca Jack să plece.

— Cel mai bine dacă n-o să mă mai cunoşti, Jack.

— Păi da. Să nu te cunosc. Îşi trânti pălăria pe cap şi se duse spre uşă. N-o să te cunosc ori de câte ori o să aud câte ceva despre March. Ce zici de asta? N-o să te cunosc atunci când Bredsell înşfacă băieţi din boxa acuzaţilor pentru locul ăla căruia îi spune şcoală. N-o să te cunosc atunci când o să aflu ce pune la cale Nate Wilde. Ce zici de asta? N-o să te cunosc, bine.

Uşa se trânti. *Mulţam, Jack.*

Will n-avu nicio problemă să treacă prin mulţimea din cârciumă, ce era hotărâtă să se încălzească cu bere şi tovărăşie.

Vântul îl învălui imediat ce ieşi, împingându-l înapoi

spre clădire. Îşi strânse mai bine mantaua pe lângă el şi înfruntă vijelia, mergând în susul străzii.

Ce straniu să meargă prin noaptea londoneză ca un om obişnuit, îl cuprinse din nou acel gol ciudat. Fără baston se simţea lipsit de greutate, ca şi cum vântul l-ar putea ridica la fel cum ridica în aer bucăţile de hârtie de pe pietrele de la picioare.

Străzile erau pustii. Întregul oraş întunecat se ghemuia sub rafale. Dar Kit era viu undeva, încă pierdut pentru ei. Gândul care stătuse adormit, aşteptându-l zile întregi pe când se confruntase cu ancheta, îi apăru brusc. „Dacă nu s-ar fi dus la clubul lui March, dacă s-ar fi ţinut de planul lui Xander, Kit ar fi acum acasă”.

Ei bine, trebuia să se împace cu gândul ăsta. Se împăcase el şi cu altele mai rele.

Epilog

Cleo puse mâna pe umărul soţului ei, la fel de puternic ca întotdeauna pe sub lâna fină a hainei, în timp ce acesta era aplecat peste scrisoarea pe care o scria. Îşi ridică ochii fumurii spre ea, şi Cleo îşi rătăci degetele pe după urechea lui.

În jurul lui, cutii de împachetat acopereau mare parte din podeaua bibliotecii, în vreme ce rafturile erau goale.

— Nevastă.

Vocea lui era aproape un mârâit când puse jos tocul şi se întoarse s-o prindă între picioarele lui. Pe loc, mâinile lui îi traseră fusta ridicând ţesătura deasupra genunchilor, apoi strecurându-se sub mătase de-a lungul coapselor şi ridicându-se s-o apuce de şezut.

— Eşti sigur de mutarea asta? îl întrebă ea sprijinindu-se de el.

— Da. Tocmai îi scriu mamei. Să-i explic. Acum o să vrea să se întoarcă în Londra. Acum că ştim că trăieşte.

Avea vocea înăbuşită, cu buzele lipite de pântecul ei

umflat.

— Dar tu, tu vrei să renunţi la casa asta?

— Avem nevoie de o casă mai mare pentru familia noastră care creşte, şi tu vrei ca fratele tău să locuiască în propria casă.

— Da, vreau, dar...

— Atunci o să locuim la Woford House până când va fi major. Să ştii că mai am o casă pentru noi.

— Serios?

— Pe Wimpole Street, complet respectabilă. Dar legat de mutare, a trebuit să-i promit un lucru lui Charlie.

— I-ai promis lui Charlie?

Îi plăcea jocul mâinilor aspre de bărbat pe pielea ei şi acel ton mai grav din vocea soţului ei căruia ea îi răspundea vibrând. La drept vorbind, pielea ei era mai sensibilă la atingere pe măsură ce sarcina înainta.

— I-am spus că nu-ţi voi permite să redecorezi casa în stil egiptean.

Cleo râse şi se aplecă să fure un sărut.

— Sunt sigură că a fost extrem de uşurat. Eşti un om bun, Sir Xander Jones.

— Mă mir că poţi spune aşa ceva unui bărbat care are mâinile încleştate pe fundul tău.

*

Cleo râse tot drumul spre bancă cu Roger, cel mai nou dintre valeţii ei. Avea o umbrelă despre care Xander pretindea că se potriveşte cu ochii ei verzi şi că se termină cu un vârf periculos.

Xander descoperise un izvor nesecat de valeţi în soldaţi fără de noroc şi, de fapt, de vreme ce sarcinile lor erau de a proteja familia de duşmani, Cleo nu putea obiecta nici la statură şi nici la numărul lor. În afară de asta, era de părere că Roger ar putea face o puternică impresie asupra domnului Meese.

Firește, Meese ieşi dând buzna din biroul lui pentru a o întâmpina în clipa în care intră în bancă. Îl lăsă să-şi

exerseze temenelele, într-o zi poate că le va face corect, dacă nu se va izbi de duşumea. Nu se grăbea. Merse prin încăperea spaţioasă, atrăgând priviri, ba chiar unii domni aflaţi acolo se holbară la ea.

Meese făcu o plecăciune deosebit de adâncă la uşa biroului lui Evershot. Încă era banca lui Evershot, dar se procedase la o restructurare a consiliului de administraţie pentru a include prima femeie membru.

— Lady Jones, intraţi; domnul Evershot vă aşteaptă.

Meese se întinse să deschidă uşa, dar Roger îl trase de poalele redingotei jerpelite. Ţesătura se rupse, expunând turul lustruit al pantalonilor uzaţi ai lui Meese. El se retrase, şi Cleo trecu pe lângă el.

— Ah, domnule Evershot, cred că aveţi nişte bani pentru mine.

Sfârşit